

thần thoại

Ma Vương

Bồng Vũ

<http://hainguyetcong.wordpress.com>

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Bắc Kinh, Trung Quốc

Bình thường mà nói, Tường Hòa Hội Quán rất ít khi công khai xuất hiện trên ghế ngồi đại biểu các cuộc họp của chính phủ, dù cho thế lực này đã dần dần thôn tóm toàn bộ chính trị khu vực Châu Á trong lòng bàn tay, nhưng là bọn họ hướng đến khả năng tránh tiếp xúc trực tiếp tối đa với các nhân vật chính giới. Mục tiêu chính là bảo trì hình tượng Tường Hòa Hội Quán độc lập tự chủ, hơn nữa nhằm nhấn mạnh lập trường kiên định tránh xa tranh đấu chính trị của bọn họ .

Nhưng hôm nay không giống vậy.

Lãnh đạo Bắc Kinh phá lệ tổ chức một buổi trao đổi nghiên cứu và thảo luận tài chính thương mại quốc tế, mời các học giả kinh tế trong ngoài nước cũng như những nhân vật nổi tiếng ảnh hưởng cực lớn đến chính thương tới tham gia hội nghị tên là “ Liên minh kinh tế toàn Châu Á ” này, thảo luận vấn đề chinh đốn hệ thống tiền tệ hình thành gần đây có liên quan đến toàn bộ “ Á Minh ” của Trung Á, Đông Nam Á cùng Đông Bắc Á.

Đặng Tế biết rõ đề tài thảo luận này mang tính nghiêm trọng, mà bởi vì cái đó và sự nghiệp dưới cờ Ngũ Hành Kỳ Lân nằm trong tay có cực quan hệ mật thiết nên mới phá lệ tham dự. Cả năm người của Ngũ Hành Kỳ Lân cũng nằm trong nhóm được mời, vì thế bữa tiệc tối đêm nay hình thành bức tranh hiếm thấy trước mắt tề tựu toàn bộ thành viên.

Kỳ Lân Vương Đăng Tế đã dẫn đầu Ngũ Hành Kỳ Lân cùng nhau lộ diện thì trận chiến này không thể không quan trọng. Sáu người bọn họ vừa xuất hiện, lập tức khiến dậy lên một trận xôn xao, cơ hồ tất cả động tác lời nói của mọi người đều ngừng lại cùng một lúc, mọi ánh mắt đều tập trung hướng nhìn tới sáu thân thân ảnh trường bào hiên ngang kia.

Nghe nói, đó là quy củ cũ của Trường Hòa Hội Quán, mỗi khi Ngũ Hành Kỳ Lân cùng nhau ra mặt đều mặc đường trang, hơn nữa từng người đều có sắc thái riêng, mỗi khi bọn họ đồng thời hiện thân, luôn làm cho người ta có loại ảo giác trở lại bến Thượng Hải trăm năm trước, gọi lên trong mọi người một tình cảm ôm ấp phục cổ, hoài niệm chuyện xưa.

Trang phục sáu người đàn ông trước mắt kia chẳng những không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, trái lại trang phục cắt may khéo léo tuyệt vời cùng công phu thâm thuà tinh xảo đã tôn lên tính cách đặc sắc của mỗi người bọn họ thích đáng.

Kim kỳ lân Đinh Lực một bộ trường bào màu vàng, tinh luyện trầm ổn; Mộc kỳ lân Lâm Thiên Túng mặc trường bào xanh đậm, tuấn mỹ quý khí; Thủy kỳ lân Giang Tuân một màu trường bào xanh lam, nhã nhặn trong sáng; Hỏa kỳ lân Vũ Tuyệt Luân khoác trường bào lụa satin tím, ngông cuồng ngạo nghễ; Thổ kỳ lân Phương Khoát toàn thân hắc bào, khí phách ngang ngạnh.....

Mà chủ tử bọn họ Kỳ Lân Vương Đăng Tế, vẫn là một thân trường bào hoàn toàn tơ lụa trắng, phiêu dật tiêu sái lại đặc biệt bắt mắt, anh đứng ở trong Ngũ Hành Kỳ Lân, như chúng tinh cùng nguyệt, rõ ràng trẻ tuổi nhất, nhưng này luồng khí thế vương giả toàn vẹn trời tạo thành làm thế nào cũng che dấu không được, làm cho người ta liếc mắt một cái liền nhìn ra anh bất phàm.

*chúng tinh cùng nguyệt:muôn sao vây quanh mặt trăng

“Cái gì mà hội nghị nghiên cứu và thảo luận, căn bản không nhắc tới gì trọng điểm, lãng phí thời gian của ta!” Vũ Tuyết Luân thối mặt lấm bầm.

“Ta đã sớm nói cái loại hội quan phương nghiên cứu và thảo luận này đều chỉ là hình thức mà thôi, quyền quyết định chân chính còn ở tại tài lực các tập đoàn tư nhân khổng lồ.” Đinh Lược thở dài.

“Chúng ta tới tham gia hội nghị lần này cũng không phải muốn một kết quả ! Chúng ta còn có mục đích khác.....” Giang Tuân cười cợt bưng điểm tâm ở bàn phục vụ nhét vào miệng.

“Bọn họ thật sự sẽ xuất hiện sao?” Hai tay Lâm Thiên Túng khoanh trước ngực, lạnh lùng liếc mắt quét bốn phía.

“Đúng, bọn họ nhất định sẽ đến, bởi vì.....” Giang Tuân bình tĩnh nói.

“Bởi vì đây là một cơ hội tốt nhất đối phó với Tường Hòa Hội Quán.”
Đặng Tế ung dung tiếp lời, khoe miệng hơi cong lên, vẻ mặt lại thành thoi thoải mái.

“Cho nên mới nói, đó là một cạm bẫy!” Phương Khoát hừ giọng.

“Đúng vậy.” Đặng Tế cười nói.

“Anh biết rõ đó là một cạm bẫy còn muốn tất cả chúng tôi đến?” Vũ Tuyết Luân trừng mắt nhìn anh, có loại cảm giác thất vọng khi sinh mệnh bị người khác vui đùa đùa.

“Người ta cũng không tiếc sử dụng nhiều thành viên như vậy đến thiết kế cạm bẫy này, chúng ta làm sao có thể không cho họ chút mặt mũi? Các người nói đúng không? Hơn nữa, nếu chúng ta cứ trốn như vậy không đến, đó không phải càng làm bọn chúng cười chúng ta không có can đảm sao?”
Đặng Tế mỉm cười xấu xa.

“Nơi này thật sự hai phần ba ông trùm quốc tế cùng chính khách đều là thành viên “Thần Thoại” sao?” Phương Khoát không thể không kinh ngạc trước thế lực to lớn của “Thần Thoại”.

“Đúng vậy.” Giang Tuân gật đầu nói.

Từ lúc bọn họ được mời tham gia hội nghị khi anh liền biết đây tuyệt đối là Hồng Môn Yến, , bởi vì theo như bọn họ điều tra, phạm vi thế lực của tổ chức “Thần Thoại” này vô cùng rộng bao gồm khắp đến đáng sợ, ngay cả thành viên cấp cao trong chính phủ Bắc Kinh cũng có không ít người là hội viên của bọn họ, bởi vậy, hội nghị lần này cơ hồ có thể nói là nơi tụ hội của “Thần Thoại”.

“Vây tình cảnh của chúng ta rất nguy hiểm.” Lâm Thiên Túng hừ giọng, trong lời nói chẳng những không có sợ hãi, ngược lại còn có loại phấn khởi không chờ đợi nổi kẻ địch khiêu khích.

“Đúng vậy! Có lẽ rất nguy hiểm, các anh sợ sao?” Đằng Tế quay đầu nhìn bọn họ, cố ý hỏi.

“Sợ? Hừ! Từ điển của tôi không có chữ ‘sợ’ này.” Vũ Tuyết Luân cuồng vọng nói.

“Đi theo loại chủ tử như anh, chúng tôi còn có thời điểm để ‘sợ’ sao?” Đinh Lực nhìn Đằng Tế, bất đắc dĩ nói, nhưng biểu tình trên mặt lại viết chữ tán thành.

Sau khi trải qua những sự việc liên tiếp, Ngũ Hành Kỳ Lân đối Đằng Tế người này cảm giác đã dần dần có chuyển biến, từ lúc ban đầu bài xích, phản kháng, đến gần đây tiếp nhận, tin phục, Đằng Tế ở trong cảm nhận bọn họ, đã cùng Kỳ Lân Vương trong bức tranh ngang hàng, tuy rằng tình bạn giữa bọn họ còn xưng không đến hòa hợp, tuy rằng vẫn là ngẫu nhiên có đấu võ mồm đấu khí, nhưng là phần ăn ý cùng trận tuyến kia dĩ nhiên hình thành.

Người của Tường Hòa Hội Quán cơ hồ đều nhìn ra được, Ngũ Hành Kỳ Lân đã thừa nhận Đăng Tế, thừa nhận anh là vương của bọn họ.

Đăng Tế đón nhận ánh mắt của Đinh Lực, lần đầu tiên thật tình nở nụ cười.

Anh rốt cục có bằng hữu chân chính, đây là điều nhiều năm từ khi luôn ở nước ngoài cô lập trưởng thành anh hi vọng có được nhất. Những năm gần đây, anh liều mình học tập các loại tri thức, nhận các loại giáo dục đặc thù cùng huấn luyện, chính là để trở thành một Kỳ Lân Vương xứng đáng của bọn họ, anh muốn trở thành ngọn núi bọn họ có thể nhờ cậy dựa vào, giành tín nhiệm của những người đàn ông lớn tuổi hơn anh!

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Anh vĩnh viễn sẽ không quên những lời phụ thân nói với anh.

“Không có Ngũ Hành Kỳ Lân, vốn sẽ không có Kỳ Lân Vương, một vị vua chân chính vĩnh viễn cần đại thần phụ tá, con phải dựa vào thực lực chính mình giành được sự đồng lòng của bọn họ, nếu không, Tường Hòa Hội Quán đem sẽ chỉ là năm bè bảy đảng, Kỳ Lân Vương cũng chẳng qua chỉ là một danh hiệu rỗng không thôi.”

Anh biết rõ, hơn mười năm biến mất làm cho giữa anh cùng Đinh Lực bọn họ ngăn cách, mà hai năm trước đột nhiên hiện thân, càng khiến cho bọn họ phức tạp, nhưng anh vẫn có niềm tin có thể hóa giải khúc mắc bọn họ đối với anh.

Anh sẽ dùng tất cả để chứng minh giá trị tồn tại của anh, chứng minh anh chính là Kỳ Lân Vương thích hợp nhất của bọn họ!

Nay, mọi cố gắng dường như đã có kết quả, có lẽ quan hệ anh cùng Ngũ Hành Kỳ Lân vẫn còn một khoảng cách với mong muốn của anh, nhưng anh đã rất vừa lòng, dù sao anh muốn cũng không phải năm con chó nhận

lệnh vâng dạ, mà là năm cột trụ chắc canh cho dù anh ngã xuống, cũng có thể thay anh chống đỡ Tường Hòa Hội Quán.

Cho nên, anh dùng đủ loại cách thức đến kiểm tra điểm mấu chốt của bọn họ, trở nên gay gắt với nhược điểm của bọn họ, Phương Khoát tự ti, Đinh Lược kiêu ngạo, Giang Tuân ngoan tính, Lâm Thiên Túng phản nghịch, cùng với Vũ Tuyệt Luân hai lòng.....

Anh hy vọng bọn họ mỗi người chiếm thắng chỗ thiếu hụt lớn nhất trong tính cách bọn họ, sau đó khẳng khẳng một mực theo anh, cùng nhau lãnh đạo Tường Hòa Hội Quán hướng đến tương lai.

Anh cần bọn họ, cần năm người bọn họ, một người cũng không thể thiếu.

“A..... Đừng nói thế, tôi nghĩ, các anh hẳn sớm đã được rèn luyện lòng gan dạ?” Anh cười đáp lời Đinh Lược.

Đinh Lược, Giang Tuân, Phương Khoát, Lâm Thiên Túng, Vũ Tuyệt Luân, năm người lộ ra vẻ mặt khác nhau, bởi vì bọn họ đồng thời nhớ tới trải nghiệm bản thân bị Đảng Tế chinh đốn ác liệt, thật là đủ loại mùi vị ở trong lòng!

Đảng Tế chứa ý cười, xoay người anh dũng tiến vào trong hội trường.

“Hắn ta thật sự là kiêu ngạo.” Phương Khoát xì nói.

“Hơn nữa còn càn rỡ!” Lâm Thiên Túng hừ nói.

“Hắn ta rất tinh ranh.” Đinh Lược cười khố.

“Trên đời này làm sao lại có loại người như vậy?” Vũ Tuyệt Luân nhăn mày.

“Chúng ta nên thấy may mắn khi hắn ta không phải kẻ địch của chúng ta.” Giang Tuân nói ra trọng điểm.

Những người khác trong lòng đều đồng cảm gật đầu, bọn họ cũng không muốn đối phó một kẻ địch giống như Đằng Tế.

“Đi thôi! Chúng ta tốt nhất nên theo sát hắn ta, tôi nghĩ, “ Thần Thoại” lần này nhất định sẽ nhắm anh ta mà đến.” Giang Tuân cảnh cáo nói.

Bọn họ tư tưởng cảnh giác, đồng thời bước nhanh đuổi kịp Đằng Tế, vây quanh bên người anh, cẩn thận phòng bị.

Phần đông người trong hội trường, không ít là ông trùm trên thương trường, Đằng Tế bận bịu cùng rất nhiều người chào hỏi, nhìn không ra có nửa điểm cảm xúc khẩn trương.

Xa xa góc phòng, một cô gái ước chừng mười tám, mười chín tuổi đang nhìn Đằng Tế chăm chăm không chớp mắt, bộ dạng cô tinh tế thanh tú, da dẻ trắng như lụa là, càng tôn lên mái tóc dài đen nhánh long vũ của cô, cùng với đôi mắt lạnh như băng không chút lưu tình.

Hơi thở của cô nhẹ mà lại mỏng manh, không khí xoay xung quanh cô không có một tia ấm áp, vẻ mặt ngậy ra như là huyền băng ngàn năm khắc mà thành, nhìn không ra bất cứ cảm xúc dao động nào, người không ra thất tình lục dục, bởi vậy, tuy ngoại hình của cô trẻ như vậy, nhưng cả người lại lộ ra một luồng hàn ý nghiêm nghị khác người, khiến người ta vừa tới gần cô liền không nhìn được phát run.

Cô mặc một bộ lễ phục màu đen không tay, không hề trang sức hay trang điểm, sạch sẽ lạnh lùng như cảm giác cô đem đến cho người khác không có một chút hơi thở thanh xuân, giống như cá thể độc lập đời trước lưu lại, lạnh lùng tự đóng mình trong một không gian khác, không bị lưu chuyển của nhân thế quấy nhiễu.

Ở bên cạnh cô, một phụ nữ phong tình vạn chủng, xinh đẹp cao gầy vừa nhấp rượu vừa lấy giọng điệu trách móc lạnh lùng bén nhọn, nói với cô: “

Kỳ Lân Vương này thật sự rất chướng mắt, nhìn là ghét! Hắn không thể ngoan ngoãn làm một đại nam hài ngây thơ mười chín tuổi sao?”

Ánh mắt của cô không rời khỏi Đằng Tế, chỉ thản nhiên đáp lại mỹ nữ thuần thực kia: “ Đây chính là điểm lợi hại của anh ta, mới mười chín tuổi có thể thống lĩnh Ngũ Hành Kỳ Lân, không có chút năng lực, làm sao có thể làm được?”

“Cô còn khen ngợi hắn ta? Đó là hung thủ giết Bất Động cùng Bất Lão đấy!” Mỹ nữ lườm cô một cái.

“Đây là sự thật, lấy thực lực anh ta có thể lật đổ Bất Lão khó chơi, xem ra, xác thực anh ta đủ tư cách trở thành Kỳ Lân Vương, cũng khó trách Thiên Thần muốn giăng lưới bắt anh ta.” Vẻ mặt cô hờ hững.

“Chậc! Cô đúng là trời có sụp cũng mặt không đổi sắc mặt người chết đó, tôi thật tò mò cô có hiểu cái gì gọi là hi nộ ái ố hay không?” Hai tay mỹ nữ vuốt một cái , trở giọng xem thường.

“ Tôi không cần quá nhiều cảm xúc.” Cô nói.

“Cô thật là người rất không thú vị, đối với chuyện gì cũng không cảm giác, vậy cô còn sống còn có ý nghĩa gì?” Mỹ nữ trào phúng lườm cô liếc một cái.

“Người còn sống chỉ là vì còn hô hấp.” Cô dùng giọng nói cứng nhắc tuyên bố.

“ Trời ạ! Đây là cái luận điệu quỷ gì? Người còn sống phải cố gắng cảm nhận a! Yêu sẽ yêu liều mạng, hận sẽ hận muốn chết! Thích sẽ không lựa thủ đoạn mà đi cướp lấy, ghét thì không chút khoan dung hủy diệt, như vậy mới gọi là đang sống!” Mỹ nữ khoa trương khoa tay múa chân lại dậm ngực dậm chân.

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn người đồng bọn cảm xúc luôn phóng túng cực độ, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: “ Cảm xúc phập phồng quá lớn, để ý lại có nếp nhăn.”

“ Cái gì?” Mỹ nữ sắc mặt đại biến, lập tức từ trong túi da lấy gương ra kiểm tra xem xét gương mặt mình.

Cô lại đem ánh mắt dời về phía Đằng Tế, có chút dăm chiêu nói: “Bên ngoài đồn Kỳ Lân Vương cùng Ngũ Hành Kỳ Lân không hợp, nhưng xem bộ dạng của bọn họ, tôi lại cảm thấy giữa bọn họ có mối liên hệ sức mạnh chặt chẽ nhìn thế không ra”

“Có sao?” Mỹ nữ từ trong kính ngẩng đầu, chớp chớp mi.

“Cô xem, Ngũ Hành Kỳ Lân đứng xung quanh Đằng Tế, nhìn có vẻ không chút để ý, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, bọn họ đang có chút giống như không bảo vệ Đằng Tế, năm người đứng ở năm phía khác nhau, phòng thủ thật nghiêm mật.” Cô quan sát vô cùng cẩn thận.

“Hừ! Gặp phải chúng ta, phòng thủ nghiêm mật cũng vô dụng.” Mỹ nữ cười lạnh.

“Không thể quá khinh thường, với nghiên cứu của tôi về Đằng Tế, anh có thể mạo hiểm cùng Ngũ Hành Kỳ Lân tham dự, thì đã thể hiện rằng anh ta đã có chuẩn bị mới đến.” Cô gái nghiêm túc nói.

“Thế thì đã làm sao? Hẳn cho dù biết đó là một cạm bẫy, cũng tuyệt đối đoán không ra trong cạm bẫy có cái gì đang đợi.” Sát khí trong mắt mỹ nữ chợt lóe.

“Đúng vậy, anh ta tuyệt đối đoán không ra tôi thay anh ta chuẩn bị điều ngạc nhiên gì.....” Cô gái rũ mi mắt xuống, ý cười lạnh như băng hiểm thấy lộ ra trên mặt.

Mỹ nữ trừng lớn mắt như gặp quỷ, lấy một loại giọng điệu ngạc nhiên hô nhỏ: “Woa a! Tôi có nhìn lầm không đây? Cô vậy mà đang cười!”

Cô ngẩn ra, ngẩng đầu, nhú mi nói: “ Nào có?”

“Có! Quen biết cô năm năm, đây là tôi lần đầu tiên thấy cô lộ ra tươi cười.....” Mỹ nữ nhìn cô chăm chăm một cách kỳ lạ, trầm ngâm vài giây, lại nói: “Là vì..... Đẳng Tế? Đối phó hẳn, cô cảm thấy rất vui vẻ?”

“Tôi không biết cái gì gọi là vui vẻ.” Cô lạnh lùng nói.

“Vâng vâng, cô không biết, bởi vì cô căn bản không cảm xúc, đây đại khái là nguyên nhân Thiên Thần thích cô nhất! Ít nhất cô cũng không biết cái kinh.” Mỹ nữ nhướn mi, lạnh nhạt chế giễu nói.

“Có lẽ !” Đối với lời nói của đồng bọn cô tuyệt đối không tức giận.

“Chậc! ‘Tứ Thiên Vương’ chúng ta người người đều là quái thai, chẳng qua quái nhất có lẽ là Thiên Thần.....” Mỹ nữ vẫn không ngừng miệng.

“Đừng nói lung tung, Bất Loạn.” Cô lạnh lùng trách nhẹ, trên gương mặt trẻ trung tự có một sự uy nghiêm.

“Vâng vâng vâng, không được phê bình, người là ‘ thần’ , chúng ta tôn kính người..... Thật là, Bất Lão xui xẻo chết rồi, tôi còn nghĩ bên tai có thể yên tĩnh một chút ! Không nghĩ tới vẫn bị cô léo nhéo.....” Mỹ nữ giả làm mặt quỷ, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trong “ Tứ Thiên Vương” bọn họ, “Bất Động” là cái tên trường phái hành động chỉ biết bắn tên loạn; “ Bất Lão” còn lại là tự cho mình là ông già xui xẻo, hai người kia cô chưa từng có thiện cảm gì, nhưng đối với “Bất Hoặc” trước mắt này, cô luôn kính sợ ba phần, nguyên nhân chủ yếu là người này thông minh đến dọa người, cùng với cá tính dù thế nào cũng khiến người ta nhìn không thấu.....

Trong “Tứ thiên vương”, Bất Hoặc trẻ tuổi nhất, nhưng cũng là nhân vật lợi hại nhất trong bốn người, cô không ham muốn, vô hỉ, vô hận, không lo, không ngại, cô chỉ không ngừng thay Thiên Thần hoàn thành nhiệm vụ cùng công tác, tựa như người máy, một mệnh lệnh, một động tác, cô, căn bản là cái xác không hồn.

Nhưng đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của cô, bởi vì một thiên tài không có nhân tính, có lẽ không có gì chuyện gì là làm không được.....

“Chúng ta chỉ cần nguyện trung thành Thiên Thần là được rồi, cái khác không phải nghĩ nhiều.” Cô lại nói.

“Biết rồi, biết rồi.....” Khóe miệng mỹ nữ hơi trầm xuống, vẫy vẫy tay châm chọc.

“Chuyên tâm chút, cần phải động thủ rồi.” Cô xem đồng hồ.

“Phải không? Thật tốt quá, tôi đã chờ đến không kiên nhẫn rồi.” Mỹ nữ thâm hiểm nở nụ cười.

“Vậy bắt đầu hành động đi! Tôi nghĩ, Kỳ Lân Vương hẳn là cũng chờ đến không kiên nhẫn rồi.” Cô ngẩng đầu nhìn Đổng Tế liếc mắt một cái.

“Hắn sắp nếm mùi vị đau khổ!” Mỹ nữ cười đến giống rắn độc, chậm rãi đi về hướng Đổng Tế.

Kỳ Lân Vương, chuẩn bị tiếp chiêu đi.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bất Hoạch trong lòng suy ngẫm, hướng về năm tên giả trang phục vụ nhanh chóng gạt đầu một cái, năm người kia đột nhiên giơ khẩu súng lục Pỳ lạp trong tay lên, chia nhau nhắm ngay đầu của Ngũ Hành Kỳ Lân phóng ra sóng điện từ vô hình.

Lúc này, Đặng Tế tựa hồ phát hiện sát khí, sắc bén tìm kiếm bốn phía, rất nhanh liền tập trung vào cô.

Cô gái kia khí chất kỳ dị, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tản ra hàn khí tử thần lạnh như băng, một đôi đồng tử đen như đến từ địa ngục, chỉ cần một cái nhìn có thể đem người ta nháy mắt đông kết.

Có chút không thích hợp.....

Anh run nhẹ, trong lòng vừa mới nghi ngờ, đột nhiên, Ngũ Hành Kỳ Lân bên người anh khẽ chấn động, rồi lại đồng thời hướng về phía anh ra tay công kích!

Anh biến sắc, nhảy về phía sau, không ngờ Phương Khoát phía sau ngăn chặn đường lui của anh, một quyền vung đến.

“A Khoát!” Anh kinh hãi mắng một tiếng, vọt đến bên trái.

Lâm Thiên Túng sớm đã nắm súng lục ở bên trái chờ anh, không chút do dự liền nhắm ngay anh nã một phát súng.

“Ầm!” Tiếng súng vang lên, trong nháy mắt anh mạo hiểm vọt sang bên phải, viên đạn xuyên thấu qua vạt ống tay áo bào trắng của anh.

“Thiên Túng!” Anh ngẩng đầu nhìn Lâm Thiên Túng, phát hiện vẻ mặt của anh ta kỳ quái, giống như đã bị hạ ma rủa, hoàn toàn thân bất do kỷ.

Không chỉ Phương Khoát cùng Lâm Thiên Túng, Giang Tuân, Đinh Lược cũng từ hướng khác đột kích, anh đột nhiên tỉnh ngộ nhất định là có cái gì đó đã khống chế bọn họ, phút chốc xoay người nhảy về phía sau, hướng thẳng tới cô gái có dấu hiệu khả nghi kia.

Lúc này, trường tiên của Vũ Tuyệt Luân như loang loáng vung đến, anh quay đầu vươn tay kéo vắn roi, hô to một tiếng: “Tuyệt Luân! Đinh Lược! Giang Tuân! Các người tỉnh lại!”

Trường tiên: roi

Nhưng Vũ Tuyệt Luân căn bản có tai như điếc, cả khuôn mặt tuần tú của anh ta vắn vẹo biến dạng, thu lại được trường tiên về, không ngừng vung lên quất vào người Đằng Tế.

Đinh Lược cũng rút kiếm phương tây đâm mạnh về hướng anh, Giang Tuân lại nhanh nhẹn chen chân vào hướng người anh đá ngang.....

Đằng Tế không dám đánh trả, chỉ có thể không ngừng né tránh, âm thầm kinh hãi, xem ra với loại tình huống này, phần thắng của anh cũng không lớn.....Càng kinh người hơn là, trong hội trường lặng ngắt như tờ, những người Phác tất cả đều giống như đang thưởng thức tiết mục văn nghệ đánh nhau góp vui, lẳng lặng xem Ngũ Hành Kỳ Lân đối phó anh.

Anh cảm thấy căm tức, không nghĩ tới “Thần Thoại” lại lợi dụng Ngũ Hành Kỳ Lân đánh lén anh, chiêu này quả thực độc ác!

Trong phần nộ, anh rút ra một đoản đao, chuẩn xác bắn về phía cô gái kia. Nhưng đoản đao vừa đến trước mặt cô gái kia liền bị chặn lại, một mỹ nữ ngoại quốc mặc lễ phục xinh đẹp gọi cảm thắp ngực dùng tay đeo găng kỳ lạ của cô ta một phát nắm cầm chắc thân đao, cười lạnh che trước mặt cô gái kia, chầm chọc kêu lên: “Này! Tiểu quý Họ Đăng, ta không cho phép người làm cô ấy bị thương.” Đăng Tế nheo hai mắt, vừa nghênh chiến Đinh Lược bọn họ, vừa phân tâm chú ý hai cô gái này.

Cho dù anh có được tư liệu, hai người “Bất Loạn” cùng “Bất Hoặc” trong “Tứ Thiên Vương” là hai cô gái, nhưng anh không nghĩ tới các cô đều còn trẻ như thế, nhất là cô gái lạnh lùng gần như tuyết nhiên kia.

“Chắc chắc chắc! Xem người bị đồng bạn của chính mình đánh cho không thể đánh trả, nhất định rất khổ sở đi? Người không dám làm bọn họ bị thương, nhưng bọn họ sẽ không lưu tình! Bởi vì, chưa từng có người nào có thể thoát được khống chế của súng súng nào của bọn ta.....” Bất Loạn cười hì hì nói.

Sóng nào sao? Hừ! Có ý tứ.....

Anh hừ lạnh một tiếng, tránh mũi kiếm phương tây nghiêng ngả uốn lượn của Đinh Lược cùng trường tiên của Vũ Tuyết Luân ở phía sau chớp hiện, tiếp theo một cú lật người đẹp đẽ về phía sau, bàn tay chống đất, lộn ngược, mở rộng đôi chân dài, chia ra đá văng Giang Tuân cùng Phương Khoát, sau đó đánh vòng nhảy lên, mũi chân chạm đất, đối diện với nòng súng của Lâm Thiên Túng, nghiêng người né tránh, với khoảng cách chỉ kém micromet tránh được viên đạn của Lâm Thiên Túng —

Chuỗi động tác liên tiếp này nhanh như phi ảnh, chỉ thấy trường bào trắng của anh trong hội trường phấp phới, mặt không đổi sắc một mình đối kháng đồng đội của chính mình, thân hình phiêu dật tiêu sái, không vội vàng không nóng nảy, mái tóc dài theo bước nhảy vọt lên cao, lật, xoay mà

mặc sức tung bay, làm nền cho gương mặt tuần tú bình tĩnh, khiến cho Bất Hoạch vốn đang chuyên chú giám sát toàn hội trường khẽ rung động thần trí!

Đôi mắt lạnh như băng, tự cao tự đại, chưa bao giờ từng vì bất cứ Pê nào ngừng lại của cô, đột nhiên bị hình bóng hiên ngang dũng cảm của anh chặt chẽ cướp đi ánh mắt.....

Rất đẹp!

Cô chưa từng thấy thân thủ của ai có thể lưu lưu loát mỹ lệ như thế, hữu lực tuyệt mỹ, rõ ràng sát khí mười phần, nhưng lúc giơ tay nhắc chân lại tựa như một môn nghệ thuật uyên thâm.....

Ngay tại vài giây ngắn ngủi cô thất thần, Đằng Tế đã nhìn ra ai đang thao túng Ngũ Hành Kỳ Lân, lộn người một cái ra sau, anh từ bên hông rút khẩu súng lục ra, di chuyển về phía năm tên phục vụ kia chia ra mỗi tên bắn một phát súng, chỉ nghe thấy năm tiếng súng liên tục vang lên, năm tên phục vụ kia từng người ngã xuống đất.

Tiếp theo, anh giơ tay lên, tung ra một quả bóng nhỏ, phút chốc, quả bóng nhỏ nổ tung, một trận ánh sáng mạnh chợt lóe, âm âm chấn động đến nỗi hội trường mỗi người đầu óc choáng váng.

Bất Hoạch lấp bắp kinh hãi, nhẹ nhàng nhanh nhẹn xoay người trốn ra phía sau bức tường, đảo loạn như vậy, sóng từ trong hội trường toàn bộ bị tiêu trừ, Đinh Lực, Giang Tuân, Lâm Thiên Túng, Phương Khoát cùng Vũ Tuyệt Luân đột nhiên thoát khỏi sự khống chế mạnh mẽ của sóng não, năm người trong chuáng váng mê hoặc tỉnh lại.

“Đây là.....” Giang Tuân bịt lỗ tai vẫn đang ông ông tác hưởng, trường lớn ánh mắt nhìn Đằng Tế đang đứng trong đám người.

“Tĩnh rồi sao? Các vị.” Đằng Tế cười khê.

“Đây là có chuyện gì?” Đinh Lược xoa thái dương huyết hỏi.

“Chết tiệt, tôi là làm sao vậy?” Vũ Tuyết Luân thấp giọng rủa một tiếng.

“Chúng ta đã bị khống chế.” Tuấn mi Lâm Thiên Túng vắn vẹo, nhớ mang máng một đoạn không tự chủ được vừa rồi.

“Shit!” Phương Khoát thở phì phì mắng.

“Tôi nghĩ, chúng ta rốt cục biết vũ Phí khoa học kỹ thuật kiêu ngạo của “Thần Thoại” rồi, đây còn phải cảm tạ biểu diễn của vị “Bất Hoạch Thiên Vương” này. Đằng Tế ánh mắt dời về phía Bất Hoạch, lão luyện cười.

Trong đạo vẫn đồn đãi “Thần Thoại” có được rất nhiều siêu vũ khí khoa học kỹ thuật, anh đã sớm muốn mở rộng kiến thức.

“Quả nhiên chính là súng khống chế sóng não?” Giang Tuân phản ứng cũng mau.

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá, như vậy, tôi trước đó chuẩn bị loại đạn làm nhiễu sóng này thêm công dụng rồi!” Giang Tuân huýt sáo.

“Đúng vậy!” Đằng Tế hướng về phía Bất Hoạch cười lạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bất Hoạch chợt biến đổi, lúc này mới giật mình Đằng Tế từ lúc bắt đầu đến giờ đều là đang diễn trò!

“Thật là, anh nếu đã biết, vì sao không sớm chút dẫn nổ? Hại chúng ta thiếu chút nữa tự giết lẫn nhau.” Phương Khoát thầm oán nói.

“Các cô ấy muốn xem tiết mục này, chúng ta dù sao cũng phải đáp ứng yêu cầu của người xem mà diễn một đoạn chứ!” Đằng Tế xấu xa nở nụ cười.

“Xú tiêu tử! Người thật đúng là âm hiểm!” Khuôn mặt xinh đẹp của Bất Loạn trầm xuống, lớn tiếng gầm lên, nhưng trong lòng lại đối sự khôn khéo của Đằng Tế có chút khiếp sợ.

Tiểu quỷ này quả nhiên không thể khinh thường.....

“Như nhau như nhau, dù sao cô lừa tôi gạt, cô tới tôi đi.” Đằng Tế khẽ nhún vai.

“Hừ! Đừng tưởng rằng như vậy các người thoát được.” Bất Loạn hung hăng trừng anh.

“Chúng tôi cũng không muốn chạy trốn a.....” Đằng Tế dừng một chút, lập tức lấy giọng điệu làm người khác run sợ nói: “Ngược lại, chúng tôi còn muốn mời hai cô đến Tường Hòa Hội Quán ngồi chơi đây.”

“Năm mơ!” Bất Loạn hét lớn một tiếng, rút ra một khẩu súng không chế sóng não khác nói: “Lại cho các người đánh lẫn nhau!”

“Không được, Bất Loạn, trên người bọn họ có sóng điện làm nhiều, súng sóng não không thể dùng.....” Bất Hoạch nhíu mày trừng mắt nhìn Đằng Tế.

“Cái gì?” Bất Loạn ngẩn ngơ, vũ Phí sóng não của Bất Hoạch lại có thể mất đi hiệu lực.

“Ha ha, sai Thần Thông đem quấy di động làm nhiều sóng điện từ vào tay chúng ta, chủ ý này không tồi chứ?” Giang Tuân đắc ý từ trên người lấy ra một chiếc di động tinh vi đang không ngừng rung rung.

“Chủ ý là không tồi, nhưng có thể làm phiền Thần Thông lần sau hành động sớm một chút được không?” Vũ Tuyệt Luân tức giận liếc mắt trừng Giang Tuân một cái.

“Cái này anh phải oán Đằng Tế, hết thấy đều là chỉ thị của anh ta.” Giang Tuân bất đắc dĩ nói.

Đằng Tế còn chưa mở miệng, Bất Hoạch lại đột nhiên nói: “Hành động quá sớm sẽ không còn hứng thú nữa, anh nghĩ như vậy ? Pý Lân Vương, thừa dịp cơ hội này, anh vừa vặn có thể biết khi cùng Ngũ Hành Kỳ Lân đấu võ sẽ có tình hình gì.”

Đằng Tế nhướn nhướn mày, có chút kinh ngạc nhìn cô chăm chăm.

Cô gái này có thể nhìn thấu ý nghĩ của anh.....

Cùng Ngũ Hành Kỳ Lân đối chiến, đây sẽ là một kinh nghiệm rất tốt, cho nên anh mới chậm chạp dẫn nổ đạn làm nhiều, như vậy anh mới có thể biết nếu lần sau lại có loại tình huống này, anh nên ứng đối như thế nào.

“Tôi ngược lại trở thành công cụ anh lợi dụng rồi.....” Mặt Bất Hoạch tuy rằng không có biểu cảm gì như trước, nhưng giọng điệu của cô đã có chút không vui.

“Cô có lẽ là người thông minh nhất trong “Tứ thiên vương”” Đằng Tế hứng thú nở nụ cười.

“Những lời này từ trong miệng anh nghe thấy chói tai.” Bất Hoạch trừng mắt nhìn anh, cảm xúc bình tĩnh không dao động từ trước đến nay lại có chút bị kích động.

Bất Loạn miễn cưỡng nhìn cô một cái, trước kia mặc kệ cô cùng Bất Lão trêu chọc Bất Hoạch như thế nào, cô cũng bất động như núi, cũng chưa từng tức giận, nhưng nhìn hiện tại xem, Đằng Tế lại có bản lĩnh trêu ghẹo cô phát cáu!

“Phải không? Tôi là tự đáy lòng khen ngợi cô mà!” Đằng Tế khen ngợi nói.

“Được kẻ địch khen ngợi, là một loại sỉ nhục.” Cô mím chặt khóe miệng.

“Kẻ địch? Thực đáng tiếc lập trường của chúng ta bất đồng.” Anh thở dài.

“Tôi lại cảm thấy như vậy rất tốt, vì lập trường chúng ta bất đồng nên mới có thể có cơ hội đánh nhau.”

“Nghe qua, cô hình như rất chờ mong đánh nhau cùng tôi?” Anh cười.

“Tôi rất chờ mong, bởi vì tôi rất muốn xem xem, Kỳ Lân Vương rốt cuộc có năng lực gì, lại có nhược điểm gì.....” Cô nhìn thẳng anh.

“Ồ? Vậy cô đã nhìn ra cái gì vậy?” Anh tò mò hỏi.

“Tôi phát hiện, Kỳ Lân Vương tinh minh lợi hại cũng chẳng qua chỉ là tiểu quỷ cô độc lại thích cậy mạnh.” Cô dùng một câu đơn giản nhất đáp lễ anh, sắc bén tìm tòi mặt nạ của Đằng Tế.

Đằng Tế ngẩn ra, thay đổi sắc mặt.

Cô độc, lại thích cậy mạnh.....

Chẳng qua chỉ vài chữ, vì sao tim anh có thể có loại nỗi đau bị đánh trúng như thế này?

Giang Tuân cùng Đinh Lực nhanh chóng trao đổi một ánh mắt, Đằng Tế lúc này chỉ sợ là đã thật sự gặp đối thủ rồi.

“Bất Hoạch, đừng cùng hăn ta rầy rà nữa, trực tiếp giết bọn họ.....” Bất Loạn không Piên nhẫn nữa, cô lớn tiếng quát, gượng gạo đứng về phía trước, vén váy dài, từ trên bắp đùi thon dài rút ra một cây súng lục cỡ trung hỏa lực kinh người, bộ dáng bất cứ lúc nào muốn làm lớn một trận.

“Hôm nay rốt cuộc dừng lại thôi, Bất Loạn, chúng ta đi thôi!” Bất Hoặc cân nhắc tình thế, trong lòng hiểu được, lần giao phong hôm nay cô xem như thua rồi.

“Cô muốn chúng ta cứ như vậy trở về?” Bất Loạn không cam lòng.

“Đúng.”

“Cứ như vậy buông tha bọn họ?” Bất Loạn tức giận đến một đầu tóc xoắn suốt nửa ổ tung, cô còn chưa đại khai sát giới mà! Vậy đêm nay cô là tới làm cái gì? Đóng vai phụ?

“Đừng quên, bọn họ muốn chạy còn phải qua một cửa của những người này!” Ánh mắt Bất Hoặc sắc bén nhìn chăm chú “Hội viên” trong hội trường.

Cô nói vừa xong, hội trường những chính thương nhân vật nổi tiếng này như là nhận được chỉ lệnh, đột nhiên tất cả đều lấy súng từ trong ngực ra, nhắm ngay Đằng Tế cùng Ngũ Hành Kỳ Lân.

“Shit!” Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát đồng thanh thấp giọng rủa.

“Thế lực của “Thần Thoại” thật đúng là mạnh mà!” Đinh Lược trào phúng nhìn bốn phía những đại nhân vật giới chính thương toàn cầu chiếm một phần nhỏ nhoi này.

“Vì sao những người này cam tâm bị ‘Thần Thoại’ mua chuộc? Bọn họ hẳn là cái gì cũng không thiếu mà!” Phương Khoát khó hiểu.

“Bọn họ không phải bị mua chuộc, A Khoát, mà là bị ‘khống chế’.” Đằng Tế hừ lạnh.

“Khống chế?” Bọn Đinh Lược đều ngẩn ra.

“Chính xác mà nói là hạ ‘độc’, ‘Thần Thoại’ sở dĩ có thể chiêu mộ kẻ mạnh trên thế giới, cái được dùng chính là thuốc phiện tên là ‘Saint Angel’?” Đẳng Tế nhìn chăm chăm Bất Hoạch, giọng điệu trở nên gay gắt.

Bất Loạn kinh hãi trừng lớn mắt, đây là bí mật hội viên cao nhất nội bộ mới biết được, Đẳng tiểu quỷ làm sao mà biết được?

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Bất Hoạch dường như cũng không kinh ngạc, con mắt lạnh như băng của cô ngược lại ngoài ý muốn hiện lên một tia khen ngợi.

“Biết quá nhiều chuyện, là có thể đoán mệnh.” Cô thản nhiên cảnh cáo.

“Mạng của tôi hình như còn rất trường thọ.” Anh hừ giọng nói.

“Muốn trường thọ, anh trước nên có năng lực còn sống rời khỏi nơi này.” Bất Hoạch khiêu khích bỏ lại những lời này, xoay người thông dong rời đi.

“Đáng giận, tự tay giết soái ca là thú vui của tôi mà.....” Bất Loạn hung hăng trừng nhìn bọn họ một cái, bĩu môi lớn tiếng phàn nàn, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời theo sau Bất Hoạch đi ra ngoài.

Các cô vừa đi, những đại nhân vật này lập tức lên đạn nòng súng, Ngũ Hành Kỳ Lân cùng Đẳng Tế dựa lưng vào nhau, làm thành một vòng tròn, nhưng lại tán gẫu nói chuyện phiếm.

“Làm sao bây giờ?” Phương Khoát ghét đấu súng.

“Đành phải xông lên.” Đinh Lược bắt đầu xắn tay áo lên.

“Thi đấu được rồi, xem ai hạ gục được nhiều người nhất.” Vũ Tuyệt Luân hai tay kéo trường tiên, tế bào chiến đấu trong cơ thể toàn bộ sôi trào.

“Đồng ý.” Lâm Thiên Túng tán thành.

“Ta đây khẳng định rằng, loại việc này là sở trường của tôi.” Giang Tuân tự tin nói, loại trò chơi xông pha này với anh mà nói sớm đã là cơm thường.

Đặng Tế nghe đối thoại của bọn họ xong, quả thực phì cười không được.

Cùng một chỗ với năm tên xằng bậy này mới có thể đoán mệnh!

“Nếu muốn so, vậy sáng khoái đánh đi! Nhưng trọng điểm là xuống tay đừng quá nặng.” Anh cười hạ lệnh.

Sáu người vì thế cùng nhau hành động, trong mưa bom bão đạn, thân thủ bọn họ gọn gàng tiến hành một hồi kịch chiến.

Tiếng súng nổi dậy, khói súng mờ mịt, kêu rên nổi lên bốn phía, bọn họ mỗi người sử dụng bản lĩnh xuất chúng, không đến mười phút liền thuận lợi phá vây, chạy ra khỏi hội trường.

Một chuyến hành trình Bắc Kinh này, Tường Hòa Hội Quán cùng “Thần Thoại” chính thức kết thù, chẳng qua, người chân chính gõ vang trống trận trong lòng Đặng Tế, chính là cô gái gọi “Bất Hoạch” kia.

Anh có dự cảm, anh cùng cô rất nhanh sẽ gặp lại.

Rất nhanh.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Canada – Tổng bộ Thần Thoại.

“Cô không đem được hãn về đây.”

Từ phía sau tấm bình phong thêu hình con chim Khổng Tước bảy màu theo phong cách Trung Quốc, truyền ra giọng nói của một người đàn ông có hơi chút chói tai.

“Vâng.” Bất Hoạch đang đứng trong một căn phòng trang trí mang đậm phong cách phương Đông, khuôn mặt thanh tú điểm lệ vẫn không biểu hiện chút cảm xúc nào.

“Huy động nhiều người như vậy, còn để cho hãn chạy thoát, cô cũng thật là...”

Giọng người đàn ông mềm mại tra hỏi, đoạn đi ra khỏi tấm bình phong.

Hãn có lẽ khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, mang khuôn mặt của người Á Đông nhưng ngũ quan lại có phần sắc nét, mái tóc nâu xoăn chấm ngang vai, toàn thân mặc một bộ “Đường trang” bằng vải satin màu đen, sắc mặt tái nhợt có thêm vài phần quý dị tà khí, nhất là đôi mắt xếch màu hổ phách có hơi cụp xuống, khiến người ta liên tưởng đến ác quỷ trong một bộ phim ma cà rồng.....

Người đàn ông này, chính là vị thủ lĩnh “Thần Thoại” – “Thiên Thần”

Hắn tao nhã đi đến ngồi xuống ghế sofa, châm một ống tẩu thuốc缭绕 thật dài, bắt chéo chân. Hai thiếu niên tuổi trẻ lập tức bước đến dựa sát vào người hắn, nhẹ nhàng bóp vai ấm lưng cho hắn. Hắn thoải mái nhắm mắt, chậm rãi phun ra một ngụm khói, trước khi nói hết câu.

“..... đã làm cho ta quá sức thất vọng rồi.”

Bất Hoạch lẳng lặng nhận chỉ trích, không hề đáp trả, trái ngược với Bất Loạn nhin không được lắm bầm: “Sáu người bọn họ quả thật không phải người bình thường, không ngờ lại có thể bình yên rời khỏi hội trường. Nếu mà biết sớm thì tôi cũng sẽ ở lại đấu một trận sống mái với bọn chúng.”

Bình yên rời khỏi hội trường..... Sáu người kia thật đúng là đã không khiến người khác thất vọng.....

Khóe miệng Bất Hoạch khẽ mấp máy.

Thiên Thần chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng ngược lại nhìn chăm chăm vào Bất Loạn khẽ gắt: “Bất Loạn, nếu để cho người đấu võ, nói không chừng người nào cũng đều bị người đánh chết, thứ ta cần chính là một Kỳ Lâm Vương ‘sống’!”

“Hừ! Tên tiểu quỷ đó thì có cái gì hay chứ? Theo tôi thấy, loại bỏ sớm chừng nào an tâm chừng nấy.....” Bất Loạn nghiêm mặt lắm bầm.

“Cô không hiểu, ta quan sát hắn cũng đã lâu rồi, Đằng Tế ngoài thân thể, bối cảnh, còn là một người có đầu óc, khôn ngoan xảo trá. Hắn quả thật chính là lựa chọn tốt nhất để làm 『Ma Vương』!” Thiên Thần cuồng nhiệt nói.

“Ma Vương.....” Sắc mặt Bất Loạn có chút âm trầm. Cô thật khó mà tưởng tượng nổi, một người như Đằng Tế khi trở thành Ma Vương sẽ có dáng vẻ thế nào.

“Thật ra, hành động lần này cũng không xem là thất bại, Thiên Thần.”
Bất Hoặc đột nhiên mở miệng.

“Hử?” Hai hàng lông mày của Thiên Thần nhếch lên, ánh mắt dời về phía cô.

“Tôi tin rằng, Đằng Tế sẽ rất nhanh chui đầu vào lưới.” Bất Hoặc quả quyết nói.

“Phải không? Dựa vào cái gì mà dám khẳng định vậy?”

“Bởi vì khi anh ta biết thêm càng nhiều điều về 『Thần Thoại』, thì sẽ càng cảm thấy tò mò. Một khi anh ta đã bắt đầu tò mò, tức là hắn sẽ chủ động đến gần. Hơn nữa, tôi đã hạ lệnh cho những hội viên trong thương giới tẩy chay mọi hoạt động kinh doanh của năm đại gia tộc, cũng đã lệnh cho giới quan chức Bắc Kinh cố ý gây khó dễ cho Tường Hòa Hội Quán. Tôi nghĩ, Đằng Tế không lẽ lại ngồi yên không để ý sao.” Bất Hoặc nói.

“Ồ? Thì ra cô đã bắt đầu hành động.” Thiên Thần mừng rỡ.

“Tin rằng hắn cũng sẽ hành động, với năng lực của bọn họ, muốn điều tra ra chuyện của chúng ta cũng không phải khó. Vậy nên chúng ta phải đánh đòn phủ đầu.”

“Ừ.” Thiên Thần chau mày.

“Tên đó dường như đã biết chuyện 『Saint Angel』” Bất Loạn nhin không được nói xen vào.

“Hừ hừ, hắn cũng thật là có biện pháp. Ngay đến Bất Động và Bất Lão cũng đều bại trong tay hắn. Tuy nhiên điều này càng chứng minh rằng mắt nhìn người của ta không sai, tư chất của hắn quả thực rất tốt.....” Thiên Thần rít một hơi thuốc cười khẩy.

“Nhưng dường như hãn thuộc dạng người, có sức đề kháng tương đối cao, muốn hãn phục tùng cũng không phải dễ dàng.” Bất Hoặc lại nói.

“Ha ha a, dù là người có ý chí kiên cường cũng không thể chống cự được với một viên 『Saint Angel』 mới nhất. Loại này độc tính còn mạnh hơn so với các loại trước, không cần thông qua sung sướng não, cũng có thể dễ dàng đùa bỡn với bất kỳ kẻ nào trong lòng bàn tay. Ta tin với Đẳng Tế cũng sẽ tuyệt đối không có ngoại lệ.” Mặt Thiên Thần đầy vẻ đắc ý.

Bất Hoặc đương nhiên biết loại thuốc 『Saint Angel』 thế hệ mới có bao nhiêu độc hại. Gốc gác trước đây của 『Saint Angel』 chỉ với mục đích đơn giản là làm cho các thành viên bị trúng độc, kỳ hạn là sau nửa năm, nhất định phải quay lại 『Thần Thoại』 để tiêm, nếu không sẽ bị mất nước mà chết. Đó chính là cách Thiên Thần bắt buộc mọi người phải trung thành với mình.

Nhưng mà công dụng của 『Saint Angel』 thế hệ mới, chẳng những có thể gia tăng khả năng tiềm ẩn của mỗi người, còn có thể trực tiếp ăn mòn tư duy và trí nhớ trong não người, thành công trong việc khống chế nhân tâm. Chỉ là do độc tính quá mạnh, rất nhiều thân thể thí nghiệm không đến một ngày liền bị suy kiệt rồi phát cuồng cho đến chết. Cho tới nay, chỉ có ba người trải qua thí nghiệm mà vẫn còn sống, và cả ba người sống sót đó đều đã bị biến thành quái vật.

“Bất Hoặc, tốt nhất là cô phải nhanh chóng tóm được hãn. Ta đã không thể chờ đợi thêm nữa để được nhìn thấy, một hạt giống vĩ đại như Đẳng Tế sau khi trải qua cải tạo của ta sẽ biến đổi thành dáng vẻ gì.” Thiên Thần nhe răng cười nói.

“Tôi cam đoan, không bao lâu nữa anh ta sẽ ngoan ngoãn rơi vào trong lòng bàn tay của ngài.” Bất Hoặc vẫn dùng ngữ điệu không nhanh không chậm, không kiêu ngạo không siểm nịnh của cô nói.

“Tốt lắm, ta chờ cô dẫn hắc đưa đến trước mặt ta.” Thiên Thần nói xong nhả ra một vòng khói hình tròn.

“Vâng.” Bất Hoắc gật gật đầu, dờ dảnh lui ra khỏi phòng.

Thiên Thần nhìn chằm chằm bóng lưng cô rời đi, có chút dăm chiêu hỏi Bất Loạn đang chuẩn bị rời gót theo sau.

“Bất Loạn, Bất Hoắc..... Cô ấy khỏe chứ?” Hắc lạnh lùng hỏi.

“Dạ.” Bất Loạn nghiêm mặt trả lời.

“Tâm trạng của cô ấy..... Đều bình thường chứ?”

“Tâm trạng?” Bất Loạn bỗng nhiên nhớ tới nụ cười trên mặt Bất Hoắc, rốt cuộc như vậy thì được xem là bình thường hay là không bình thường đây?

“Ta nói rồi, nếu cô ta có bất kỳ cảm xúc vui buồn oán giận nào thuộc về cảm xúc của ‘con người’, cô phải lập tức báo ngay cho ta.” Hắc trừng mắt nhìn cô.

“Không có, cô ta thật ‘bình thường’, vẫn giống như một người máy.” Có lẽ là do cô đã quá đa nghi, khi chưa có sự xác thực rõ ràng, có lẽ vẫn không nên cho Thiên Thần biết phản ứng phụ của thuốc đối với Bất Hoắc có vẻ đã khá hơn.

“Vậy là tốt rồi, chỉ số thông minh của cô ta rất cao. Ta thật vất vả mới nhào nặn được cô ta thành thể này, trăm ngàn lần không thể để cho cô ta lại có được cảm xúc, nếu không sẽ rất khó khống chế cô ta.” Thiên Thần thì thào tự nói.

Bất Loạn không hề hé răng, kỳ thật trong lòng cô vẫn luôn rất ngạc nhiên. Nếu Bất Hoắc lấy lại được cảm xúc, thì sẽ biến thành bộ dáng như thế nào?

Cô thật sự rất muốn nhìn thử một chút.....

“Tiếp tục giám thị cô ta. Cô ta cực kỳ quan trọng đối với ta. Ta muốn chắc chắn rằng cô ta vẫn luôn ở trong tầm kiểm soát của mình.” Thiên Thần ra lệnh.

“Đã biết.” Bất Loạn lên tiếng, rồi cấp tốc ra khỏi phòng.

Theo Thiên Thần năm năm, vẫn giống như trước đây cô không tài nào thích được con người này. Nếu không phải nhờ được hãn cứu, lại bị hãn dùng thuốc khống chế, thì dù có bị đánh chết cô cũng sẽ không tiếp cận hãn.

Tuy nhiên, việc Thiên Thần đặc biệt coi trọng Bất Hoặc cũng khiến cho cô thấy ghen tức. Tốt xấu gì cô cũng là một trong 「Tứ thiên vương」, đáng vẻ cũng xinh đẹp hơn trưởng thành hơn so với Bất Hoặc. Chỉ là bản thân lại luôn cảm thấy mình giống như người hầu của Bất Hoặc, cái loại cảm giác hèn mọn này mới thật sự khiến cho cô cảm thấy khó chịu tới cực điểm.

Hừ! Không quan trọng, cô sẽ tìm cơ hội biểu hiện tốt một chút để Thiên Thần biết, năng lực của cô tuyệt đối không hề kém hơn so với Bất Hoặc.

Bất Hoặc một mình ngồi ở trong phòng của cô, chuyên chú nhìn chằm chằm ghi chép màn hình máy tính, cấp trên đang phát hình ảnh ghi lại của cô ngày đó ở hội nghiên cứu và thảo luận tại Bắc Kinh.

Hình ảnh trước sau tập trung vào Đẳng Tế, từ lúc anh đi vào hội trường, đến lúc cùng Ngũ Hành Kỳ Lân đấu với nhau, lại đến cuộc đối thoại khiêu khích đối diện cô.....

Về mặt anh, cử chỉ, ánh mắt, còn có thân thủ điều luyện kia, đều bị máy quay phim đã được giấu kỹ của cô thu lại, ngay cả sự kinh sợ khi ấy xuyên thấu qua màn ảnh xem một lần một lần nữa vẫn mãnh liệt như cũ.

Theo quan sát của cô , thanh niên này chẳng những ý chí kiên định, suy nghĩ rõ ràng, hơn nữa lại rất sâu sắc, trí tuệ hơn người, nhưng, người mạnh mẽ cũng phải có nhược điểm, là nơi yếu ớt dễ bị tổn thương nhất của anh ta.

Như vậy, nhược điểm của anh ta là cái gì đây?

Nhược điểm của anh ta hẳn chính là thân phận “Kỳ Lân Vương” này, cùng “trách nhiệm” với toàn bộ Tường Hòa Hội Quán và tình cảm đồng đội với Ngũ Hành Kỳ Lân đi?

Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt Đằng Tế, âm thầm suy nghĩ kĩ.

Tuổi còn trẻ đã được giao cho trọng trách, áp lực của anh ta nhất định người thường không thể tưởng tượng, vừa phải lấy được tín nhiệm của các trưởng lão, vừa phải ở trước mặt tất cả thành viên phô bày tư thái của người lãnh đạo, anh nếu không có đường dẫn để phát tiết, chỉ sợ đã sớm sụp đổ.

Mà cái gọi là đường dẫn biểu đạt cảm xúc, đại khái chính là Ngũ Hành Kỳ Lân.

Nếu cô không đoán sai, độ nặng nhẹ của năm thanh niên kia so với trong suy nghĩ già dặn của anh ta xa vượt qua hết thảy, Đằng Tế cần bọn họ hơn bất cứ ai, mặc kệ là ở trong công việc, hay tinh thần.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Cho nên, cô có thể nói anh là tên tiểu quỷ tịch cô đơn lại ưa cật mạnh, từ lúc anh ta cùng Ngũ Hành Kỳ Lân đánh nhau cô liền nhìn ra được, Đằng Tế càng thích một người thì càng trêu chọc làm khổ đối phương, cố ý đi kích thích phản ứng của đối phương, khiêu chiến cực hạn của đối phương, sau đó quấy nhiễu thật nhiều mối nguyện ý giao ra trái tim của chính mình.

Trên cơ bản, hành vi ác ý lại gây thơ đó, người bình thường có lẽ cứ như vậy trở mặt thành thù, nhưng kỳ quái là, Ngũ Hành Kỳ Lân cư nhiên trong

lúc xung đột như thế chẳng những không cùng Đằng Tế trở mặt, ngược lại bởi vậy mà càng thấu hiểu anh, bao dung anh, thậm chí do đó mà thiết lập tình nghĩa.

Có lẽ điều đó và bản thân khí chất đặc biệt Đằng Tế có được của người lãnh đạo cũng có liên quan! Có một số người trời sinh để là làm vua, đó là một loại mệnh lực bẩm sinh, tự nhiên có thể làm cho người ta thần phục.

Tuy nhiên, dù giữa Đằng Tế cùng Ngũ Hành Kỳ Lân trong hành động tuy rằng có biểu hiện ra hình thức, nhưng khi bọn họ ở cùng nhau, cô vẫn từ trong ngôn ngữ cơ thể của Đằng Tế phát hiện sự kỳ lạ nào đó.

Tuy rằng được Ngũ Hành Kỳ Lân vây chung quanh, Đằng Tế ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một loại cảm giác cô độc khiến cô giống như đã từng qn biết, dưới vẻ mặt nhìn như trưởng thành sớm, cô giống như thấy được một linh hồn thực sự mười chín tuổi, cô tịch lại mỗi mệ.....

Một linh hồn cô độc giống như cô.....

Lúc này, một mùi nước hoa nồng nàn từ sau lưng bay tới, mặt cô trầm xuống, cũng không quay đầu lại nói: “Bất Loạn, tôi nói rồi vào phòng tôi tốt nhất gõ cửa trước.”

“Chắc, muốn gạt cô cũng thật không dễ dàng.” Bất Loạn thu hồi động tác lén lút ban đầu, nhả ra vài lời.

“Có việc sao?” Cô hỏi.

“Tới tìm cô nói chuyện phiếm, cô đang làm gì vậy?” Bất Loạn tò mò đáp.

“Không có gì.” Mặt cô không chút thay đổi nói.

“Chắc! Cô hóa ra đang chuyên tâm nhìn tên Đằng tiểu quỷ như vậy? Cô không phải phải lòng hắn rồi chứ?” Bất Loạn hoài nghi liếc mắt ngắm màn

hình một cái.

“Tôi đang nghiên cứu anh ta.” Cô lãnh đạm nói.

“Chỉ là nghiên cứu? Thật vậy chẳng? Vậy cô có kết luận gì?” Bất Loạn đặt hông ở ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Kết luận là..... Anh ta là một nhân vật nguy hiểm.” Cô lạnh lùng thốt.

“Tôi đã sớm nói hẵn rất tinh ranh, giữ lại đối với chúng ta một chút lợi ích cũng không có, tôi không biết Thiên Thần vì sao không thể không cần hẵn?” Bất Loạn với Đặng Tế khá kiên kị.

“Thiên Thần chẳng qua muốn chơi một trò chơi.”

“Trò chơi?”

“Đúng, một trò chơi tàn nhẫn.....” Cô dừng hình ảnh lại, vừa vặn ở đoạn Đặng Tế cùng Ngũ Hành Kỳ Lân đánh nhau, ngay tại thời điểm ý chí bọn họ chịu không chế tấn công anh ta, dưới tình hình đó Đặng Tế còn có thể xuống tay tránh đi chỗ yếu hại của bọn họ, có thể thấy được anh ta coi trọng bọn họ ra sao.

Nhưng, Đặng Tế càng coi trọng Ngũ Hành Kỳ Lân, đến lúc đó anh ta sẽ càng thống khổ.....

“Rốt cuộc là trò chơi gì? Không phải là muốn hẵn làm Ma Vương gì đó sao?” Bất Loạn nháy mắt to đen nhánh, tò mò hỏi.

“Cô rất nhanh sẽ biết thôi, giữa Đặng Tế cùng với Ngũ Hành Kỳ Lân anh ta yêu quý nhất sẽ có một hồi hỗn loạn.”

“Cô nói Đặng tiểu quỷ thích năm người đàn ông này? Đây là ý tứ gì? Trời ạ! Chẳng lẽ hẵn giống Thiên Thần, cũng là đồng tính luyến ái?” Bất Loạn

cố ý khoa trương le lưỡi.

Cô lạnh lùng liếc Bất Loạn liếc mắt một cái, tắt màn hình, đứng lên.

“Tôi không rảnh tranh cãi với cô, Bất Loạn.”

“Thật là, một chút hài hước cũng không có.” Bất Loạn trở giọng khinh thường.

“Ở nơi này, không cần hài hước.” Cô cầm lấy một chai nước khoáng, nhấp một ngụm.

“Đây đúng là chỗ chán chết được, đối mặt loại nha đầu như cô quả là buồn muốn chết, không có chút hài hước sẽ làm người ta điên mất.” Bất Loạn bĩu môi.

“Người nếu phản ứng theo tình cảm, sẽ rất khó bảo trì bình tĩnh.” Cô lý tính nói.

“Ai..... Làm sao có thể có loại con gái như cô? Trước kia Bất Lão đã nói, tâm tính cô so với lão ta còn già dặn hơn, quả thực tựa như người tuyệt vọng với toàn thế giới.....” Bất Loạn nhìn chăm chăm cô nói.

Áo lông đen cao cổ, quần dài đen, tóc dài đen, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần khiết lại không hề tươi cười, nói thật ra, ngay cả màu sắc trên người quả phụ đều nhiều hơn Bất Loạn cô, trong khi cô chỉ là một cô gái trẻ mới mười chín tuổi!

Từ năm năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Bất Hoạch, cô chính là bộ dạng này, Bất Loạn thật muốn biết Thiên Thần là như thế nào đem nha đầu kia biến thành phó quý đức hạnh này! Cũng uống thuốc Thiên Thần cho, cô cùng Bất Động, Bất Lão đều không giống bộ dạng này của cô, loại tính tình này rốt cuộc là trời sinh như thế? Hay là sau này dưỡng thành?

“Tôi đối loài người không hề có cảm giác, nếu đã không có cảm giác, làm sao tuyệt vọng.” Cô hờ hững nói.

“Không hề có cảm giác chứng tỏ vấn đề lớn rồi, cô không phải là tâm hồn từng chịu tổn thương nặng gì chứ? Đến đây đến đây, có cần nói cho tỷ tỷ nghe một chút không?” Bất Loạn nửa nói vui đùa, nhưng cô nói còn chưa dứt lời, một bóng đen vọt đến trước mặt cô, khí thế lạnh thấu xương làm cho cô cảm thấy.

Bất Hoặc đứng trước mặt cô, vũ khí “Băng châm” trên nhẫn đã hướng về ấn đường của cô, đồng tử đen hóa thành hai mũi tên nhọn lạnh như băng, bắn thẳng đến tim Bất Loạn.

Tim Bất Loạn đánh cái đột, lông tơ dựng thẳng đứng, phút chốc phát hiện chính mình rất khinh suất. Bất Hoặc tuy rằng chưa từng phát giận, nhưng không biểu hiện cô không phát cáu, vô hỉ vô giận sau lưng, cất giấu âm ngoan hiểm độc càng đáng sợ.....

“Lại nhiều lời, tôi liền cho cô biến mất!” Lời nói uy hiếp cô dùng giọng điệu bình thản nói ra, nhưng tác dụng ngược lại càng gia tăng.

Bất Loạn biến sắc, tuyệt đối tin tưởng cô nói được thì làm được, bởi vì chỉ có “Tứ thiên vương” mới biết được, ở trong “Thần Thoại”, lợi hại nhất kỳ thật là cô gái nhìn như nhu nhược này!

“Được rồi, không có việc gì, coi như tôi lầm miệng.” Bất Loạn ngượng ngùng áy náy nói, trong lòng lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, đứa con gái nhỏ hơn mình gần bảy tuổi này thật sự là quá kiêu ngạo, cuối cùng sẽ có một ngày, Bất Loạn cô sẽ tìm được cơ hội giải tỏa oán giận này.

Bất Hoặc thu tay lại, băng châm lập tức tự động rút về trong nhẫn, lập tức nói sang chuyện khác. “Cô có rảnh, tốt nhất đi chuẩn bị một chút.”

“Chuẩn bị? Chuẩn bị gì?” Bất Loạn ngây cả người.

“Chuẩn bị nghênh đón Đẳng Tế đến.”

“Đẳng Tế? Hắn làm sao có thể.....” Bất Loạn nhíu mày.

“Anh ta sẽ đến, hơn nữa rất nhanh sẽ đến.” Bất Hoặc định liệu trước nói.

“Làm sao có thể? Trừ hội viên, không ai biết nơi này chính là tổng bộ chúng ta!” Bất Loạn mới không tin Đẳng Tế có năng lực này có thể tìm tới cửa.

“Cô cho Thiên Thần vì sao đặc biệt chú ý Tường Hòa Hội Quán? Chính là bởi vì lực lượng bọn họ không hề nhỏ, nếu theo đà phát triển này, sớm muộn gì cũng uP hiếp đến sự tồn tại của “Thần Thoại”, mà Đẳng Tế này lại là người càng không thể khinh thường.” Bất Hoặc vô cùng hiểu suy nghĩ của Thiên Thần, người sở dĩ coi trọng Đẳng Tế, không chỉ bởi vì tư chất cùng thiên phú của hắn khác hẳn với người thường, một nguyên nhân khác hẳn là “Kỳ Lân Vương”, chỉ cần nắm hắn trong tay, Tường Hòa Hội Quán sẽ không thể hành động.

“Nhưng nơi này là pháo đài cổ của tư nhân, ai có thể đoán được Thiên Thần chính là chủ nhân của tòa pháo đài cổ này.....” Bất Loạn lại nói.

“Người bình thường có lẽ không biết, nhưng Đẳng Tế lại khác, cô có biết hắn được nuôi lớn như thế nào không?” Bất Hoặc nhìn chăm chăm Bất Loạn hỏi.

“Tôi làm sao có thể biết?” Bất Loạn hừ giọng.

“Năm tuổi đã bị đưa đến Anh quốc tiếp nhận chế độ giáo dục dành cho các nhân tài và lãnh đạo cốt cán, trừ bồi dưỡng trí tuệ năng lực cùng học thức, cha anh ta còn mời riêng cho hắn ba nhân vật đặc biệt dạy dỗ anh ta, một người am hiểu thuật dịch dung, ma thuật thần trộm, dạy dỗ các loại ảo thuật trên giang hồ, thiết thuật cùng kỹ xảo thoát khốn; người thứ hai là một vị thủ lĩnh tình báo xuất sắc nhất đã giải ngũ của cục tình báo Mỹ, đem kiến

thức cùng thân thủ cần có đầy đủ của một nhân viên đặc vụ tình báo dạy cho anh ta; người thứ ba là võ học tông sư, dạy anh ta các công phu Trung Quốc, thái quyền, còn có khí công.....” Bất Hoạch tỉ mỉ nói.

“Trời ạ! Cô..... Cô làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?” Bất Loạn kinh mắt to.

“Cô nên kinh ngạc là quá trình anh ta trưởng thành, người như thế không thể chỉ là một thủ lĩnh tầm thường mà thôi, bản thân Đằng Tế hấp thu tất cả sở trường của chính tà, người như thế có thể so với một thủ lĩnh hắc đạo độc ác hơn, cũng có thể so với một tổng tài công ty tinh ranh cay độc hơn, thậm chí so với một tham viên của CIA còn lợi hại hơn, lại phối hợp hệ thống tình báo trải rộng toàn cầu của Tường Hòa Hội Quán, anh ta cho dù muốn tìm ra một con kiến nhép ở nam cực cũng không phải là vấn đề. “Bất Hoạch nhìn cô một cái.

“Ách..... Nam Cực có con kiến nhép sao?” Bất Loạn hơi giật mình hỏi.

“Không có, đó chỉ là so sánh, cô lại không nắm được trọng điểm, ý tôi muốn nói với cô là Đằng Tế nhất định sẽ tìm tới cửa.” Cô liếc Bất Loạn một cái, sớm đã quên sự chậm chạp ở phương diện lô gíc của cô.

“Đợi chút, tôi còn rất muốn làm rõ ràng, cô làm sao tra ra được những việc này?” Bất Loạn nghe được trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Trong “Thần Thoại” tuP rằng không có nhân tài giống Thủy kỳ lân Giang Tuân, nhưng chỉ muốn dùng chút tâm, vận dụng nhân mạch của chúng ta, vẫn có thể tìm ra bí mật của bất cứ kẻ nào.” Cô lạnh lùng nói.

“Dụng tâm?..... Tôi lại cảm thấy tâm cô lần này đối Đằng Tế đặc biệt nhiều.....” Bất Loạn chớp chớp làn mi trang điểm giống yêu tinh, ý có điều chỉ nhìn chăm chăm cô.

“Đối phó loại kẻ địch cấp bậc giống anh ta, không dụng tâm nhiều chút không được.” Cô lười không để ý Bất Loạn ngờ vực vô căn cứ.

“Phải không?” Bất Loạn tự nhận đầu óc không thông minh, nhưng trực giác nữ tính của cô ta còn rất tốt, mà hiện tại, trực giác của cô ta mách bảo rằng Bất Hoặc quá để ý Đằng Tế, để ý có mức không tầm thường.

“Cô cũng nên đi làm chuyện của cô đi, Bất Loạn, phòng vệ toàn tổng bộ cùng toàn bộ công tác hành chính là trách nhiệm của cô, không phải sao?” Bất Hoặc không muốn nhiều lời nữa.

“Vâng vâng vâng, tôi biết, cô muốn tôi tăng cường phòng bị, đúng haP không?” Bất Loạn hừ giọng.

“Không, giống bình thường là được rồi, thậm chí có thể lơ lửng một chút.” Cô đề nghị.

“Vì sao?” Bất Loạn lại không hiểu.

“Muốn dẫn dụ một con mãnh sư vào chuồng, đương nhiên trước chính là đem cửa chuồng mở ra, không phải sao?” Đáy mắt đen láy của cô lóe tia cơ trí giảo hoạt.

Bất Loạn kinh ngạc trừng mắt cô, trong lòng không khỏi run rẩy.

Cô gái này thật thông minh làm cho người ta sợ hãi, cô thật sự chỉ có mười chín tuổi sao?

Cô ta bỗng nhiên có ý nghĩ kỳ quái, nếu Bất Hoặc cùng Đằng Tế liên thủ, như vậy còn có ai sẽ là đối thủ bọn họ?

Tuy nhiên, loại chuyện này có lẽ chỉ có ở “Cổ tích Thần Thoại” mới có thể đã xảy ra.....

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Một chiếc xe vận tải nhỏ chạy dọc theo đường núi uốn lượn quanh co đi đến một tòa lầu đài tráng lệ bên bờ hồ. Tài xế là một người đàn ông trung niên khô quắt, ông ta lái xe chạy thẳng đến cánh cửa hông của tòa lầu đài kiên cố, dừng ở trước cánh cổng có trang bị thiết bị điện tử.

Bảo vệ có trang bị vũ trang từ trong trạm gác đi ra, nhìn ông ta một cái, rồi nói: “Lại ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn hả? Lão Mạc.”

“Đúng vậy! Thật là mệt, tôi ghét phải đi đường này nhất, mỗi lần lái xe cả đi và về cũng phải mất hết ba giờ. Thật sự là hành hạ năm xương tàn này.” Lão Mạc khàn khàn giọng oán giận, bước xuống mở cốp xe ra để cho bảo vệ kiểm tra.

“Cũng không còn cách nào khác, ông chủ chúng ta chỉ tín nhiệm đồ ăn do chính tay ông mua, cũng như tự mình ông nấu.” Bảo vệ cười xòa đi ra sau xe, thò đầu vào kiểm tra.

“Haiz! Lại phải bắt đầu bận rộn rồi.” Lão Mạc duỗi lưng, lắc đầu thở dài.

“Đúng rồi, buổi tối hôm nay có món gì ngon?” Bảo vệ kiểm tra xong, trở lại trạm gác, đột nhiên lại hỏi.

“Sữa, cá hồi, gà.” Giọng nói của Lão Mạc có chút kì quái.

“Được rồi, ông có thể vào.” Bảo vệ gật gật đầu, mở cửa hông ra.

Lão Mạc lên xe, lái xe vào tòa nhà.

Bảo vệ lập tức báo vào bộ đàm: “Mật khẩu vào cửa xác nhận không sai, Lão Mạc đang đi vào.”

“Ok, ông ta đúng là quá chậm chạp.” Giọng phàn nàn của Bất Loạn từ trong bộ đàm truyền ra.

Lão Mạc chạy dọc theo con đường nhỏ, đến cửa vào phòng bếp phía sau tòa nhà. Bất Loạn đã đứng ở lối vào, mặc một bộ đồ da báo ôm sát người, tay chống hông tỏ ra mất kiên nhẫn.

“Hey! Đại tiểu thư Bất Loạn, cô đứng đây chờ tôi sao?” Lão Mạc nhếch miệng cười.

“Ông già có thể nhanh một chút được hay không? Tối nay tất cả hội viên cao cấp đều sẽ tới Thiên Thần tham gia dạ tiệc, ông còn ở đây mà lề mề hả?” Bất Loạn thở hỗn hển mắng.

“Đừng gấp, cô lúc nào cũng kích động như vậy, sẽ rất nhanh có nếp nhăn!” Lão Mạc dù bận tới mắt nhưng vẫn ung dung chuyển nguyên liệu nấu ăn vào phòng bếp, ngân nga một điệu hát đang thịnh hành lúc đi ngang qua trước mặt cô liếc mắt đầy giễu cợt.

“Ông nói cái gì?” Bất Loạn trừng mắt nhìn ông ta, không khỏi giật mình, những lời này dường như đã từng nghe qua.

Lão Mạc thuận thực đi vào phòng bếp, đem nguyên liệu nấu ăn giao cho trợ lý, cả phòng bếp bắt đầu bận rộn lên.

Bất Loạn ghét nhất là phải vào phòng bếp, bịt mũi nói: “Bất Hoạch muốn ông đưa một phần cơm lên cho cô ấy. Cô ấy ở trong phòng nghiên cứu cả ngày rồi cũng chưa ăn gì.”

“Tôi không thể tùy tiện đi vào phòng nghiên cứu.....” Lão Mạc nhíu mày.

“Cầm lấy, đây là thẻ thông hành, Bất Hoặc bảo tôi đưa cho ông.” Bất Loạn đưa một cái thẻ cho ông ta, rồi lập tức xoay người rời đi.

Ông ta cầm tấm thẻ, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia cười lạnh, lẩm bẩm: “Bất Hoặc thiên vương, tôi thực sự đã đánh giá cô quá cao.....”

Chuẩn bị xong phần cơm điểm tâm, ông ta bưng khay đồ ăn đi ra khỏi phòng bếp, dọc theo hành lang trông như một mê cung đi tới cửa thang máy, ấn nút đi xuống. Cửa thang máy mở ra, ông ta đi vào nhấn nút tầng ngầm thứ hai. Thang máy đi xuống lại mở ra lần nữa, trước mắt xuất hiện một tấm thép rất dày nặng hàng trăm tấn giống như một bức tường.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Trên bức tường thép có cái hộp bên trên có bảng điều khiển điện tử, ông ta cầm chiếc thẻ vào, bức tường thép giống như có ma thuật, bắt đầu di chuyển sang hai bên, nhanh chóng lộ ra một cánh cửa.

Ông ta mạnh dạn đi vào, lập tức bước vào một khoảng không sáng rực sạch sẽ, rộng rãi nhưng lại lạnh lẽo như băng, bên trong có rất nhiều dụng cụ thiết bị máy móc kỳ lạ. Tuy nhiên kỳ quái nhất là, đúng ra vào giờ này ở đây phải có rất nhiều nhân viên nghiên cứu, vậy mà lúc này phòng nghiên cứu lại trống rỗng. Người duy nhất đứng đối diện trước mặt ông ta mặc cả người màu đen, đứng dựa vào cạnh bàn, đôi mắt rét lạnh đang nhìn chằm chằm vào ông ta — Bất Hoặc.

“Ông đến rồi.” Trên mặt cô không có chút biểu cảm.

“Thức ăn của cô, tiểu thư Bất Hoặc, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.....” Ông ta tiến lại gần cô, đặt khay thức ăn lên bàn.

“Lão Mạc, đầu gối của ông không còn bị đau nữa sao?” Cô đột nhiên hỏi.

“Cô nói gì vậy? Tiểu thư Bất Hoạch, đầu gối của tôi không có bị gì a! Bị đau là thắt lưng của tôi thôi!” Ông ta pha trò liếc mắt nhìn cô.

“Thật sao?” Cô chăm chú nhìn ông ta, cố ý làm rơi cái nĩa.

“Trí nhớ của cô sao trở nên kém quá vậy! Thắt lưng của tôi bị đau đã nhiều năm rồi, hầu như mọi người trong thành đều biết cả.....” Ông ta khom người giúp cô nhặt chiếc nĩa lên, vừa ngẩng đầu, liền phát hiện thấy một khẩu súng đang chĩa vào mũi mình.

“Cô..... Làm gì vậy?” Ông ta giả vờ hoảng sợ.

“Tôi thực sự bội phục anh.....” Cô không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào ông ta, trong giọng nói còn tỏ rõ sự chân thành.

“Cái gì?” Vẻ mặt ông ta vẫn trông rất vô tội.

“Anh thật sự rất giỏi, chẳng những làm cho gương mặt giống nhau như đúc, lại còn có thể bắt chước y nguyên thổ ngữ Tô Châu của Lão Mặc, thậm chí còn có thể điều tra ra được cả mật khẩu thông hành mỗi ngày thay đổi một lần của tòa thành, ngay cả việc Lão Mặc bị đau lưng cũng biết rất rõ..... Tuy nhiên, anh đã phạm phải một lỗi rất lớn.” Cô lười chẳng thèm đóng kịch với anh ta.

Anh nhượng mảy, vẫn chưa vì thân phận bị bại lộ mà để mình bị mất bình tĩnh.

“Lỗi lớn gì?” Anh rất tò mò, bản thân đã để lộ ra sơ hở thế nào.

“Lão Mặc làm việc ở phòng bếp bảy năm, ông ta chưa bao giờ biết phòng nghiên cứu nằm ở đâu. Nhưng tôi vừa kêu Bất Loạn nói ông ta đưa cơm đến, ông ta lại có thể một mình đến thẳng nơi này.” Bất Hoạch hừ lạnh.

Anh mỉm cười.

Thành thực mà nói, anh thật sự tán thưởng cô, có thể nghĩ ra phương pháp này để kiểm tra anh.

“Cô còn thông minh hơn so với tưởng tượng của tôi.” Anh tháo mặt nạ xuống, để lộ ra một khuôn mặt vốn đã rất khôi ngô tuấn tú, cùng với một mái tóc dài đen óng.

“Anh còn đàn hơn so với tưởng tượng của tôi, dám một mình đột nhập vào tổng bộ 『Thần Thoại』.” Cô nhíu chặt ấn đường.

“Không phải là do các người mời tôi đến sao? Thịnh tình này tôi không thể chối từ a!” Khóe miệng anh âm trầm nhếch lên. Trận ở Tường Hòa Hội Quán đã bị cản trở không nhỏ, 『Thần Thoại』 quả thật đã chọc giận anh.

“Đã vào đây, anh một bước cũng không thể trở ra được nữa, Đằng Tể.”

“Được thôi, dù sao tôi cũng không cần phải đi gấp.” Anh khẽ nhún vai.

“Nếu như anh biết, Thiên Thần dùng trăm phương nghìn kế mục đích thật sự chỉ là để dẫn dụ anh đến, chắc chắn anh sẽ thấy hối hận vì đã đến nơi này.” Cô cảnh cáo anh.

“Tại sao khẩu khí của cô nghe qua lại giống như đang lo lắng cho tôi vậy nhỉ?” Anh nhìn cô đầy chế nhạo.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len màu đen, quần tây đen, đôi giày boots đen, mái tóc đen dài mượt như nhung, làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn nghiêm nghị, nhưng lại vô cùng lạnh khốc khiến người ta phải run sợ. Tuy nhiên, điều làm cho anh hứng thú đó là, anh cảm thấy được so với cái ngày ở Bắc Kinh kia cô đã thiếu đi vài phần sát khí.

“Tôi vốn không hy vọng anh lại hồ đồ để bản thân lọt vào tay Thiên Thần. Hiếm hoi lắm mới gặp được đối thủ, tôi vốn định giao đấu với anh thêm vài lần nữa. Vậy mà không ngờ anh lại nhanh chóng tự chui đầu vào

lưới đến vậy. Sau này cũng sẽ không còn cơ hội nữa.” Vẻ mặt của cô thật khiến cho người ta không nén được tức giận.

“Yên tâm đi, tuyệt đối vẫn còn cơ hội.....” Anh không bị chọc cho tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

Thực sự mà nói cô gái này đã hoàn toàn gợi lên hứng thú cho anh. Khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại lạnh như băng, đôi mắt thâm trầm nhưng lại vô cùng trong sáng, đôi môi hồng hồng lại cực kỳ tao nhã, trí tuệ nhạy bén sắc sảo, tất cả giống như một thanh nam châm mạnh mẽ thu hút anh.

Quả thực vô lý, nhưng anh đột nhiên rất muốn nhìn thấy dáng vẻ lúc cô mỉm cười rạng rỡ.

“Quá tự phụ sẽ là nhược điểm trí mạng nhất của anh.” Cô nhú mi có chút chướng mắt trước sự ngạo mạn thái quá của anh.

“Vậy sao? Nhưng sự tự phụ của tôi đã cứu mạng tôi vài lần!” Anh nhếch miệng cười.

“Đó là do anh may mắn, tuy nhiên lần này anh chạy trời cũng không khỏi nắng.”

“Vậy sao?”

“Chắc hẳn anh cũng đã biết rõ, 『Thần Thoại』 có thể khống chế rất nhiều nhân vật quyền cao chức trọng trong tay như vậy, đều là nhờ vào cái gì.” Cô lại nói.

“Đương nhiên, các cô dùng 『Saint Angel』 để hạ độc đám nhân sĩ quyền quý, rồi lại lấy súng súng nã khống chế hành động của bọn họ, khiến cho bọn họ trở thành những con rối của các người.” Anh đã sớm biết 『Thần Thoại』 đang ngấm ngầm nghiên cứu phát minh ra rất nhiều loại thuốc phiện và các loại vũ khí công nghệ cao. Giang Tuân từng tỏ ra rất lo lắng,

『Thần Thoại』 đang tiếp nhận về một lượng lớn người “đứng đầu” toàn cầu nhất định là có ý đồ riêng, giống như đang có một âm mưu đáng sợ đã từ từ hình thành.

“Chỉ dựa vào hai thứ này, chúng tôi đã có thể đem tất cả bọn họ biến thành vũ khí của mình.....”

“Tôi biết.”

“Tôi nói ‘bọn họ’, trong đó còn có bao gồm cả anh!” Cô bổ sung một câu.

“Tôi?” Trong lòng anh thoáng rét lạnh.

“Đúng, chính là anh, anh chính là mấu chốt của toàn bộ ‘kế hoạch’. Anh sẽ trở thành 『Ma Vương』 thống lĩnh quân của 『Thần Thoại』.” Cô trực tiếp tuyên bố.

“Thì ra do vậy mà Thiên Thần đã phải nghĩ cách để lôi kéo tôi đến đây.....” Anh cười lạnh.

“Anh là người đã được ông ta chọn. Vậy nên, hôm nay khi anh bước vào đây, thì sẽ không bao giờ bước trở ra được nữa.” Trong mắt cô lóe lên tia sáng rét lạnh.

“Thật không?” Anh khoanh tay trước ngực, nhướn mày không cho là đúng.

“Lần này không có Ngũ Hành Kỳ Lân giúp đỡ, anh sẽ hiểu, một mình xâm nhập vào tổng bộ 『Thần Thoại』, sẽ là một việc ngu ngốc đến cỡ nào.....”

“Không có bọn họ, tôi cũng có thể thu phục được các người.” Anh ngạo nghễ nói.

Sau một lúc, cô nhìn chăm chăm vào anh, đột nhiên trong mắt lóe lên một tia sáng quỷ dị, “Thì ra là thế, thì ra anh không hề tin tưởng vào Ngũ Hành Kỳ Lân a.....”

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt lại. “Cô muốn nói cái gì?”

Cô thông thả bước lại gần anh, súng trong tay chĩa thẳng vào trái tim anh, nhìn vào khuôn mặt anh tuấn của anh, dường như đã nhìn ra được điều gì.

“Anh luôn luôn hành động một mình, đúng không? Bởi vì quá mức tự tin, nên khi anh xử lý tình huống vẫn luôn độc lai độc vãng. Anh luôn cho rằng không có điều gì anh không thể tự mình xử lý được.....”

Anh lạnh lùng nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Cho nên, tuy rằng anh vẫn rất coi trọng Ngũ Hành Kỳ Lân, nhưng lại rất ít khi hợp tác với bọn họ. Bởi vì cho tới bây giờ anh cũng vẫn chưa tin tưởng bọn họ. Anh chỉ tin vào chính bản thân mình.” Cô sắc bén nói.

Anh giật mình, lời cô nói giống như một cây kim đâm thẳng vào chỗ đau của anh.

Anh không tin tưởng Ngũ Hành Kỳ Lân?

“Niềm tin, là một nền tảng quan trọng nhất của tinh thần đồng đội, theo như quan sát của tôi. Ngũ Hành Kỳ Lân có lẽ đã chấp nhận anh làm Kỳ Lân Vương, tuy nhiên anh vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng bọn họ. Bởi vì không đủ tín nhiệm, cho nên anh mới đơn thương độc mã xâm nhập vào tổng bộ của bọn tôi.....” Bất Hoạch rốt cuộc cũng biết được điểm “quái dị” mà cô cảm thấy giữa Đẳng Tế và Ngũ Hành Kỳ Lân là ở chỗ nào. Chàng trai mười chín tuổi này thật ra vẫn chưa từng cởi mở lòng mình đối với bất luận người nào. Anh muốn nhận được sự tín nhiệm của thuộc hạ, nhưng lại đóng chặt tâm tư mình lại. Còn có người nào âm hiểm hơn thế?

Sắc mặt Đằng Tể khẽ thay đổi khi bị cô bốc trần sự mâu thuẫn sâu sắc nhất trong trái tim anh.

Đúng vậy, ở một phương diện nào đó mà nói, anh vẫn không thoát khỏi tâm lý “cái tôi” quá mức của mình. Từ nhỏ đến lớn, anh đã có thói quen một mình đối mặt với mọi việc. Vì vậy dù cho có phát sinh vấn đề gì, anh cũng sẽ ngay lập tức một mình gánh vác, không chịu nhờ người khác giúp đỡ bao giờ.

Mà loại thói quen này, thậm chí sau khi trở về Tường Hòa Hội Quán vẫn không hề thay đổi, anh luôn xông lên phía trước, luôn hành động một mình. Anh chỉ cần bọn họ tháp tùng anh, nhưng lại chưa bao giờ dừng lại chờ bọn họ theo kịp, phải chăng trong tiềm thức của anh vẫn chưa thể thích ứng với việc luôn sống vai đi cùng bọn họ?

Cho nên, Giang Tuân vẫn thường xuyên oán giận anh không chịu thông báo hành tung của mình. Đinh Lược cũng luôn phàn nàn tính cố chấp của anh. Phương Khoát cũng từng nói anh luôn không chịu hợp tác. Lâm Thiên Túng lại càng thẳng thừng bảo anh không đủ thành ý. Vũ Tuyết Luân cũng cảm thấy phiền chán phải đi theo để dò xét anh.....

Chẳng lẽ trải qua một thời gian dài tự mình quyết định, tự suy nghĩ, tự hành động, ngược lại đã thành chướng ngại lớn nhất giữa anh cùng Ngũ Hành Kỳ Lân?

“Ngày đó ở Bắc Kinh, sở dĩ anh mượn cơ hội đánh nhau cùng Ngũ Hành Kỳ Lân, là đúng bởi vì trong tiềm thức anh vẫn đang có hoài nghi đối với bọn họ, anh thỉnh thoảng vẫn nghĩ nếu bọn họ biến thành kẻ địch của anh, anh nên ứng đối như thế nào, có phải hay không?” Cô không chút khách khí, khí thế bức người truy vấn.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Khuôn mặt tuần tú của anh dần dần đông lại, trầm mặc không nói.

“Ngũ Hành Kỳ Lân thật sự là thật đáng thương hại, bọn họ nếu biết Kỳ Lân Vương bọn họ một lòng ủng hộ không tin nhiệm bọn họ, không biết có cảm tưởng gì?” Cô đùa cợt nói.

“Cô quan sát rất tỉ mỉ, còn gì nữa? Nói tiếp đi!” Anh thoát nhìn rất bình thản, nhưng trong đôi mắt tinh anh dài hẹp một ngọn lửa nguy hiểm dấy lên.

“Anh đang tức giận? Tôi đã nói đúng chỗ đau của anh? Tôi nghĩ, anh lần này tiến vào thăm dò, nhất định cũng không thông báo Ngũ Hành Kỳ Lân, đúng không?” Cô vì nhìn thấu nhược điểm của anh mà tâm tình chợt tốt, nét cứng nhắc trên mặt hiếm hoi hiện lên một tia cười mỉa.

“Thật không sai, phân tích rất có đạo lý, thì ra cô không chỉ là thiên tài độc được mà còn học qua tâm lý học, đã học khi nào? Là ở cô nhi viện? Hay ở trại giam thiếu niên? Hoặc là Thiên Thần dạy cô?” Anh bắt đầu phản kích. Anh lạnh lùng nói, đôi mắt dài sắc bén nhìn thẳng cô chăm chú, chờ đợi phản ứng của cô.

Vẻ mặt cô chấn động, khóe môi giơ lên lập tức cứng đờ.

Anh ta..... Vậy mà tra ra quá khứ của cô.....

Đặng Tế xấu xa cười, gương mặt nhỏ nhắn lạnh lùng trước mắt rất cục cựa giận ra.

Từ lần trước ở Bắc Kinh gặp qua Bất Hoạch, anh vẫn rất muốn đập nát vẻ mặt không chút biểu tình này của cô, nét thờ ơ, bình thản của cô, cùng với ngôn từ sắc bén đều kích thích anh một cách khó hiểu, khơi dậy hứng thú tò mò anh chưa bao giờ từng có cùng với.....

Ý chí chiến đấu.

Thành thực mà nói từ trước đến nay chưa ai có thể khơi mào nhiệt huyết chiến đấu của anh, cô vẫn là người đầu tiên.

Cho nên, anh để tìm ra lai lịch của cô, không tiếc vận dụng toàn bộ hệ thống tình báo Tường Hòa Hội Quán, tìm ba ngày ba đêm thời gian mới rốt cục thu thập dấu vết để lại có liên quan đến cô.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” Cô rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng vốn có, tuy nhiên trong mắt đã nổi lên cảnh giác.

“Mười năm trước, năm ấy một cô gái thiên tài chín tuổi được coi là kẻ khả nghi hạ độc nguồn nước thị trấn, làm cho hai mươi người tử vong, nhiều người trúng độc, trong đó còn bao gồm cha mẹ nuôi của cô..... Sau lại, cô bị đưa đến trạm giam thiếu niên cách ly, ở đó ba năm, nhưng một ngày nào đó ban đêm lại đột nhiên mất tích, từ nay về sau không rõ tung tích.....”

Vẻ mặt của cô không có gì biến hóa, nhưng là anh nhìn ra được cô chỉ đang cố gắng duy trì trấn định cảm xúc.

“Nghe nói cư dân thị trấn kia đến nay vẫn coi cô gái thiên tài là ma nữ, nói cô là căn nguyên tội ác, cha mẹ nuôi của cô cũng không gặp lại cô, ngăn cách trại giam của cô với mọi người, mọi người đều xem cô là tội nghiệt.....” Anh ác liệt bổ sung.

“Đủ rồi!” Cô quát khê, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sát khí.

“Thật là câu chuyện xưa đặc sắc, có phải hay không?” Anh càng đổ thêm dầu vào lửa nói.

“Tôi nói rồi, biết nhiều là sẽ chết sớm.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hóa lạnh, chuyển hướng nòng súng chỉ vào miệng anh.

“Cô sẽ không dám nổ súng, giết tôi cô sẽ không có cách nào ăn nói với Thiên Thần.” Anh không chút sợ hãi.

“Không sao, đánh nhau vớ tránh khỏi nhất thời lỡ tay, vả lại anh chết, cùng lắm sẽ tìm người khác.” Cô lạnh lạnh nói.

“Không, cô vẫn rất cuộc tìm không thấy được một đối thủ giống tôi, đến lúc đó, cô sẽ cảm thấy không thú vị.” Anh cuồn cuộn cười khê.

“Thế giới này đã không còn gì là thú vị.” Cô híp đồng tử đen nhánh thâm trầm.

“Đó thật là quan niệm nhân sinh đáng buồn!” Anh vẫn còn có tâm tình trêu chọc cô.

Lần đầu tiên cô bị người chọc giận, song cô vẫn dè lửa giận xuống, u ám theo dõi anh.

“Có lẽ tôi là nên để cho anh sống, sau đó nhìn anh trở thành con rối của Thiên Thần, vĩnh viễn bị chúng tôi chi phối.....” Cô cảm thấy, chỉ có như vậy mới có thể hủy diệt uy phong của anh.

“Chưa từng có người có thể chi phối tôi.” Anh cười lạnh.

“Vậy ư? Trước kia những con người quyền thế kia cũng đều nói như vậy, tuy nhiên hiện tại mỗi người bọn họ đều ngoan ngoãn tùy ý Thiên Thần thao túng.” Cô chế giễu.

“Thì ra Thiên Thần cũng chỉ có thể dùng “thuốc” để nắm lòng người trong tay, cô không biết là thật đáng thương hại sao? Toàn bộ “Thần Thoại” thì ra là thành lập trên thứ lòng trung thành hư ảo.” Ngữ khí anh tràn ngập khinh thường.

Cô khẽ nhú mày, lời anh nói đã đánh trúng nhược điểm chân chính của “Thần Thoại”, bởi vì, nếu không có “Saint Angel”, thế lực “Thần Thoại” căn bản không có khả năng lớn mạnh.

Ý tưởng này vừa mới thoáng qua óc, cô chợt nghe gặp Đặng Tế nói ra luận điệu cùng loại.

“ Nếu đã không có “Saint Angel”, “Thần Thoại” cũng không đạt được thành quả gì, cô, hẳn là cũng cho là như vậy đi?” Ánh mắt anh khôn khéo giống như tia X quang, nhìn thấu hết suy nghĩ của cô.

Cô khẽ run, một loại cảm giác kỳ dị lạnh lẽo lướt qua trong lòng.

Lần đầu tiên, cô phát hiện thế giới này cư nhiên có người hòa tần suất giống của cô như thế, tựa như cô đoán được ra suy nghĩ của anh, anh cũng đồng dạng có thể nhìn thấu cô.....

“Hừ! Anh cũng đã biết “Saint Angel”, vậy càng không thể cho anh rời khỏi nơi này.” Cô lập tức trang bị chính mình, quyết định không cùng anh nhiều lời vô nghĩa.

“Cô cho là bằng cô ngăn được tôi?” Anh hừ giọng nói.

“Đúng vậy.”

“Cô quá coi thường tôi.” Anh châm chọc khích.

“Có lẽ anh quá xem nhẹ tôi.” Trong lời nói cô có hàm ý cảnh cáo.

“Phải không? Vậy cho tôi một chút kiến thức về năng lực chân chính của cô đi!” Anh khiêu khích nâng cằm lên, vừa nói xong, tay đột nhiên đánh úp về phía cổ tay cầm súng của cô.

Cô lập tức nổ súng, viên đạn rời nòng, nhắm ngay trái tim của anh bay tới.

Anh nghiêng người, lùi sang một bên, dễ dàng chụp vào cánh tay của cô, dùng một cách thức kì lạ đoạt lấy súng của cô.

Cô mặt không đổi sắc, cả người đột nhiên lấy tốc độ cực nhanh nhảy lên về phía trước, một cú lộn mèo xinh đẹp, nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn.

Đằng Tể đối với hành động linh tiếp của cô có chút kinh ngạc, bởi vì trong Tứ Thiên Vương “Bất Hoặc” thường xuyên được nhắc tới nhất luôn luôn là “trí tuệ”, chứ không phải “thân thủ”.

“Anh đã chờ không kịp tự rước họa, tôi sẽ không lại lãng phí thời gian.....” Cô nói xong khẽ nhún chân, tung người bay về phía anh.

Anh quyết tâm so chiêu cùng cô, thu lấy súng, đổi lại dùng quyền cước chính diện đón đánh, triển khai thân thủ vi diệu. Cô nhẹ nhàng như chim bay, đập, bổ nhào, xoáy, đá, nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Anh thì như con chim ưng mạnh mẽ, chủ động tấn công, tư thái ngang nhiên, hai người trong phòng nghiên cứu lớn như vậy đánh nhau, cô tới tôi đi, xuống tay không lưu tình.

Sau một lát, Bất Hoặc lách đến góc, Đằng Tể đuổi theo phía trước, lại tại chỗ nền gạch khi một cước đập xuống, mới phát hiện bản thân chạm phải cơ quan rồi, vài luồng ánh sáng địa lôi từ trần nhà bắn ra, mục tiêu toàn bộ tập trung ở trên người anh, anh vội vàng về tung người về phía sau, trái tránh, phải né, ngã về phía trước, nhảy lên, dùng động tác linh hoạt kinh người tránh được bắn quét, an toàn lên đến nơi an toàn.

“Quả nhiên bản lĩnh giỏi.” Cô thấp giọng nói, rung động ngày đó ở Bắc Kinh lại xẹt qua ngực, thân thủ anh đẹp để lưu loát làm mê huyễn người khác.

“Quá khen.” Anh lạnh lùng cười.

“Tuy nhiên, kế tiếp cũng không ứng phó dễ dàng như vậy đâu.....” Giọng nói cô chưa dứt, trên tường liền lộ ra một cái lỗ tròn, nhắm ngay anh bắn ra một cây hoả tiễn mini.

Anh liên tục lộn người về phía sau, ý đồ tránh né hoả tiễn, nhưng bất kể anh né tránh như thế nào, hoả tiễn trước sau theo sát sau anh không buông.

“Đây là đạn hoả tiễn dựa vào nhiệt độ, nó đã tập trung người, người càng chạy, nhiệt độ cơ thể lên cao, càng không thể thoát khỏi nó.” Bất Hoặc không biết khi nào đã lách vào trong một gian phòng thí nghiệm, cách thủy tinh chống đạn xem trò hay, còn không quên tốt bụng nhắc nhở.

Dựa vào nhiệt độ? Thú vị, anh cười lạnh một tiếng, đột nhiên đem một miếng đồ quăng đến kính thủy tinh trước mặt cô.

Cô hơi kinh ngạc, định nhãn nhìn, thế này mới phát hiện đó là một quả hải đảm hình dạng ám khí, nó sắc nhọn tuy rằng đâm xuyên qua thủy tinh, bám vào trên thủy tinh, nhưng không có gì uy hiếp với cô.

“Mặt thủy tinh này chống đạn, Đằng Tế.” Cô lạnh lùng mỉa mai.

“Phải không?” Đằng Tế hi hi cười nhìn cô, đột nhiên đứng yên bất động.

Mắt thấy cây hoả tiễn kia sẽ đánh trúng anh, sắc mặt cô khê biến, còn chưa rõ ý đồ của anh, quả ám khí kia liền phút chốc nổ tung, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, kính thủy tinh rạn nứt, ngay tại cùng lúc, hoả tiễn đã được nhiệt khí dẫn đường, lập tức đi theo chuyển hướng, hướng cô thẳng lui mà đến.

Cô kinh hãi, hoả tốc lao ra phòng thí nghiệm, chân trước cô vừa bước ra, hoả tiễn liền xuyên thấu kính thủy tinh đã bị vỡ, toàn bộ nổ tung.

Cô gục trên mặt đất, lăn vài vòng, đang muốn đứng dậy, đã bị một khẩu súng để ở mi tâm.

“Thật đặc sắc đi?”

Trong làn khói mờ mịt, Đằng Tế thành thoi ngồi xổm trước mặt cô, dùng khẩu súng vốn của cô chỉ vào cô, vẻ mặt cười mỉa.

“Xác thực.” Hai hàng lông mày cô nhíu lại, lần đầu tiên nếm mùi thất bại.

Anh nhìn chăm chăm cô, tầm mắt không dời.

Một trận xôn xao sau, hai gò má cô tái nhợt nổi lên một thoáng thản nhiên hồng nhạt, tựa hàn băng ngàn năm tan chảy, giảm bớt sự cứng rắn bén nhọn lạnh lùng vốn có, nhiều hơn một phần ý vị nhu hòa uyển chuyển hàm xúc.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Nói thực ra, bộ dạng cô rất xinh đẹp, nếu không phải loại tính tình lạnh đến trong xương cốt, hẳn sẽ là cô gái xinh đẹp động lòng người.

Tuy nhiên, có lẽ chính là phần lạnh lùng này hấp dẫn anh, con người đen không độ ấm tựa như kho báu ẩn sâu ở trong núi băng, luôn có thể kích thích hiếu kỳ đi khai thác đào móc của anh, một mỹ nữ thiếu thần bí thiếu chút vị người, so với những người phụ nữ liếc mắt có thể nhìn thấu kia thú vị hơn nhiều.

Hơn nữa, cô đủ thông minh, phản ứng nhanh nhạy, suy nghĩ sâu sắc lại có gan dạ sáng suốt, anh lần đầu một hồi gặp gỡ có thể cùng anh lực lượng

ngang nhau đối thủ, cùng cô so chiêu, đã mạo hiểm lại kích thích, một chút cũng không cảm thấy nhàm chán.

“Bị súng của bản thân chặn lại, có cảm tưởng gì?” Anh cố ý hỏi.

“Anh cũng không thể giết tôi.” Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn anh.

“Thật sự? Nếu dùng cô làm con tin thì sao? Tôi nghĩ, Thiên Thần hẳn là sẽ có chút căng thẳng?” Anh cười nói.

“Anh cho là có thể lợi dụng tôi có thể uy hiếp Thiên Thần?”

“Đúng vậy, bởi vì cô người chế tạo chân chính “Saint Angel” với hẳn mà nói thật sự quá quan trọng.....” Anh tươi cười không thay đổi, nhưng đồng tử lại lạnh làm cho người ta sởn tóc gáy.

Sắc mặt cô đại biến, sự bình tĩnh rốt cục thật sự bị tan rã, Đằng Tế vậy mà ngay cả bí mật này cũng biết, trong “Thần Thoại” biết chuyện này cũng chỉ có cô cùng Thiên Thần hai người thôi.....

“Cho nên, tôi dám cam đoan, bắt cô để uy hiếp vị “Thiên Thần” vĩ đại kia tuyệt đối hữu dụng.” Anh nhìn cô chăm chăm, thật cao hứng có thể nhìn một loại biểu tình khác ngoài vẻ lạnh lùng của cô.

Tuy nhiên, vẻ mặt Bất Hoạch sừng sốt cũng chỉ có vài giây liên tục, cô rất nhanh liền trở lại như cũ vẻ lạnh như băng vốn có của cô, hơn nữa, trong lạnh như băng còn có một phần thẳng lợi nụ cười giả tạo.

“Anh quả nhiên rất lợi hại, cũng thực thông minh, đáng tiếc là, cũng vẫn không thể rời khỏi “Thần Thoại”, hơn nữa, một phút đồng hồ sau, anh sẽ không bao giờ nữa nhớ rõ chuyện này nữa.”

“Cái gì?” Anh rung mình, đột nhiên kinh hoàng thấy tay mình có điểm tê dại, liền biến sắc, lập tức giật mình.

“Hoả tiễn có thuốc mê.....”

Quá sơ suất! Anh lại không dự đoán được một chiêu này của cô.

“Được hiệu sẽ phát tác.” Vì bắt giữ Kỳ Lân Vương, cô đã sớm chuẩn bị thiên la đại võng.

“Cô.....”

Cô vừa mới dứt lời, thân người anh nhoáng lên một cái, trước mắt hết thấy bắt đầu chao đảo.

“Trong hoả tiễn trang bị là khói gây mê không vị không mùi, người bình thường chống đỡ chỉ được mười giây, anh lại có thể chống đỡ được ba phút, thật sự là làm cho tôi bội phục.....” Cô lạnh lùng dò xét anh, chỉ còn chờ thu lưới.

“Đáng giận.....” Anh trừng mắt nhìn cô, vươn tay ghì lấy gáy nhỏ của cô, nhưng tay không chút khí lực, cho dù anh cứng rắn chống đỡ, cô trước mắt đã trở nên có chút mơ hồ.

Cô nín thở, giơ lên tay phải, đem ống tiêm sớm đã chuẩn bị tốt trong tay chui vào cánh tay anh, nọc độc “Saint Angel” trong ống tiêm trực tiếp tiêm vào trong cơ thể anh.

“Đáng chết..... Đây là.....” Anh khó khăn thấp giọng gạt bỏ một tiếng rủa muốn giãy dụa, lại chống cự không được thuốc tê xâm nhập, cả người vô lực gục ngã về phía trước.

“Hoan nghênh gia nhập “Thần Thoại”, Đặng Tế.....” Cô cúi đầu, đặc ý nhìn con mồi của chính mình, khóe miệng không tự giác cong lên.

Từ giờ trở đi, danh hiệu của nhân vật Kỳ Lân Vương này đã biến mất trên thế giới, chuyển sinh thành “Ma Vương” của “Thần Thoại”, vĩnh viễn vì

Thiên Thần cống hiến.

Cũng giống như cô.....

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Cậu đứng ở bên cạnh hồ sâu rộng, cúi đầu nhìn bóng chính mình trong nước chính.

Giữ lại kiểu đầu búp bê ngang vai, một bộ đường trang đỏ thắm vạt áo dài đến mắt cá chân ôm lấy thân hình nho nhỏ của cậu, thoát nhìn giống một bé gái, nhưng khuôn mặt chiếu vào trong ao kia lại tương phản với cách ăn mặc của thân thể đáng yêu này, hoàn toàn trưởng thành sớm pha chút giảo hoạt.

Cậu tựa hồ đang chờ đợi cái gì, lảng lạng tránh ở phía sau cây đại thụ của bờ hồ.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân dồn dập càng lúc càng tới gần xung quanh, cậu đột nhiên lộ ra một nụ cười giảo hoạt, nhảy về phía trước, thả người vào nước.

“Bùm” một tiếng, bắn tung tóe nổi lên đám bọt nước lớn.

Tiếp theo, cậu lộ ra từ mặt nước, giống người sắp chìm trong nước mà vùng vẫy quẫy đạp, nhưng ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào năm đứa bé trai kinh hoàng vội vàng kia.

“A! Cậu ấy ngã xuống rồi!” Một đứa trẻ trong đó xông đến, lớn tiếng gọi nhảy vào trong nước.

“Trời ạ! Mau cứu cậu ấy!” Một cậu bé cũng chạy hướng hồ nước, cũng không nói hai lời hai lời nhảy xuống.

Tiếp theo tới rồi ba cậu khác vội vàng cũng bám theo chui vào trong nước, bơi hướng về cậu.

Năm cậu bé đi tới bên người cậu, vươn tay về phía cậu, cùng kêu lên hô to: “Mau nắm lấy chúng tôi!”

Cậu nhìn bọn họ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nụ cười yên tâm, chậm rãi đưa tay nắm lấy

Nhưng, đột nhiên trong lúc đó, một đợt co rút đau đớn ập tới người cậu, thân ảnh bọn họ trở nên mơ hồ, ngay cả gương mặt cũng trở nên nhạt nhòa không thể nhận ra, thậm chí mỗi người đều bắt đầu hóa thành sương khói, dần dần biến mất trước mắt cậu.....

Cậu ngạc nhiên trừng lớn ánh mắt, muốn gọi bọn họ lại, muốn bắt lấy bọn họ, nhưng mà chính cậu cũng không ngừng chìm xuống, hăm sâu trong làn nước hiểm ác.

Không ——

Anh hô gọi không ra tiếng, nước rất nhanh tràn ngập mũi anh, tai anh, mắt anh, miệng anh, dường như muốn xâm nhập mỗi một tế bào của anh, chiếm lĩnh suy nghĩ của anh.....

Vẫn còn kí ức!

Anh đem hết khí lực kháng cự, ra sức muốn tránh thoát sự xâm nhập quỷ mị kia, nhưng lực chi phối não bộ toàn bộ mất đi khả năng hoạt động, anh chỉ có thể tùy ý bị sức mạnh từ bên ngoài kia từ từ chiếm lấy cả con người anh.....

“Xem, hắn đang đấu tranh, hắn sắp tỉnh rồi.” Một giọng nam sắc nhọn vang lên.

“Đúng vậy.”

Trả lời là giọng nữ quen thuộc, giọng nói này làm cho thân thể anh có phản ứng.

Mí mắt anh động đậy.

“Ha ha, đây thể hiện hắc đã tiếp nhận “Saint Angel” rồi, Ma Vương của ta sắp ra đời rồi!” Người đàn ông kia vui vẻ cười to.

“Đừng quên, thời kỳ tác dụng phụ của “Saint Angel” là sau khi tỉnh lại một tuần.” Cô gái lạnh lùng thốt.

“Hắc có thể chịu đựng được, ta giúp hắc thí nghiệm thể năng đã biết, hắc trải qua huấn luyện, cơ bắp co rút lại, sức dân gân cốt, lực ý chí, lực nén chịu, đều là hạng nhất, hắc quả nhiên là mầm giống xuất sắc, ta đã chờ không kịp muốn được nhìn hắc sau khi bị tà ác gặm nhấm sẽ có bộ dáng gì rồi.”

“Người giống như anh ta, một khi biến thành ác ma, sẽ vô cùng..... vô cùng đáng sợ.....” Cô gái nói nhỏ.

“Ta muốn biến hắc trở nên đáng sợ, sau đó, làm cho hắc thống lĩnh đám Quỷ Thiên Sứ kia của chúng ta, thay đổi như vậy, chắc chắn sẽ làm Tường Hòa Hội Quán khiếp sợ đi? Đại đương gia lại thành kẻ địch của Kỳ Lân Vương, Ngũ Hành Kỳ Lân phải ứng chiến như thế nào, nga, chỉ tưởng tượng cảnh chính diện giao phong đó đã làm ta toàn thân hưng phấn..... Ha ha ha.....” Người đàn ông kia cười nói chói tai.

Thực ầm ỹ!

Anh buồn bực nhú nhú mày, ngón tay giật giật.

“Anh ta tỉnh rồi.” Cô gái kia nói.

“Thật tốt quá! Tắt nguồn điện sóng não.” Người đàn ông lập tức thét ra lệnh.

Sức mạnh kiềm chế anh lập tức tất cả đều không thấy, thân thể anh nhất thời trở nên thoải mái rất nhiều.

“Tĩnh lại đi! Đằng Tể, ta tin người nghe thấy lời ta đang nói.” Người đàn ông lớn tiếng nói.

“Àm ỉ muốn chết.....”

Giọng nói hung ác nham hiểm không kiên nhẫn từ trong miệng anh thốt ra, mí mắt anh chậm rãi mở, xoay mình ngồi dậy, một đôi mắt lóe ra thanh diễm nhanh chóng liếc bốn phía .

Một người đàn ông xa lạ, một cô gái nhìn quen mắt, còn có một đồng dụng cụ không biết tên.....

“Đây là đâu? Các người là ai?” Anh nhìn chăm chăm đôi nam nữ trước mắt, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người cô gái kia, lạnh lùng hỏi.

Bất Hoạch đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, Đằng Tể trong tiềm thức tựa hồ còn có ấn tượng đối với cô.....

“Nơi này là tổng bộ “Thần Thoại”, ta là Thiên Thần, cũng là chủ nhân của người.” Thiên Thần đi hướng về hắn, dùng cặp mắt màu nâu trên dưới đánh giá anh.

Một mái tóc dài hỗn độn rối tung, suýt chút nữa che lấp khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt dài sắc bén nguyên bản của anh càng thêm tổ diễm vẻ nhanh nhẹn khiếp người, sống mũi thẳng tắp càng thể hiện rõ nét cương nghị, đôi môi mím chặt lại mơ hồ ẩn chứa ác ý, cảm giác mâu thuẫn vừa chính vừa tà, vừa điên cuồng vừa thần bí trước kia đã biến mất, cả người thoát nhìn

trần ngập sắc thái tiêu cực hắc ám, nhưng cũng bởi vậy càng tỏa mát ra một luồng mị lực ác chất kinh người!

Một tác phẩm mỹ lệ biết bao!

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Thiên Thần trong lòng tán thưởng, khí chất bản thân Đằng Tế đã hiếm thấy trên đời, mà giờ phút này, cởi bỏ đi bộ đường sam trường bào Đông Phương mười phần trêu chọc, tương đương gia tăng phá bỏ lễ giáo Tường Hòa Hội Quán trói buộc trên người anh.

Làn da thân trên trần trụi rắn chắc nhẵn nhụi, từ bờ vai, ngực đến thắt lưng, đường nét tinh tế hoàn mỹ, không hề sọc lồi, hơn nữa thân hình thon dài, tỉ lệ cân xứng, nhìn thế nào cũng giống tác phẩm nghệ thuật cực đỉnh.....

“Chủ nhân? Tôi không cần chủ nhân.” Đằng Tế bất mãn vắn vẹo mày kiếm.

Bất Hoạch kinh ngạc nhìn anh, có chút kinh ngạc sau khi anh sử dụng “Saint Angel” còn có tính tự chủ mạnh như vậy.

“Cái gì?” Thiên Thần ngây cả người, không nghĩ tới anh có thể nói như vậy.

“Ông dựa vào cái gì làm chủ nhân tôi?” Anh trừng mắt nhìn Thiên Thần.

“Bởi vì ta sáng tạo ngươi hoàn toàn mới” Thiên Thần không vui nhấn mạnh.

“Phải không? Muốn làm chủ nhân của tôi, thì cần phải thắng được tôi.....” Anh nói xong đột nhiên ra tay với Thiên Thần.

Thiên Thần hoảng hốt, căn bản không kịp phản ứng, tay Đằng Tế đã như quỷ thảo bàn chụp vào ót hăn.

Phút chốc, một bóng hình mảnh khảnh chợt hiện vào giữa hăn cùng Đằng Tế, dám thay hăn đỡ đòn tấn công của Đằng Tế.

Đằng Tế nhướn mày, ánh mắt hồ nghi theo Thiên Thần dời về cô gái lạnh như băng ngọc trước mắt, mang theo chút ý tứ tìm tòi.

“Cô là ai?” Anh luôn cảm thấy giống như đã từng quen biết cô vậy.

“Tôi là Bất Hoạch.”

“Bất Hoạch.....” Anh trầm ngâm một chút, lại không khách khí hỏi: “Cô cùng lão già này có quan hệ gì?”

“Ông là chủ nhân của tôi.” Cô lạnh lùng thốt.

“Chủ nhân cô? Nghĩa là.....cô thuộc về ông ta?” Không biết vì sao, anh có chút để ý. Cô ngẩn ra, không thể trả lời.

“Thật là không có mắt! Cô muốn tìm đàn ông, cũng nên tìm người giống tôi mới đúng.” Mặt anh trầm xuống, hừ một tiếng, phút chốc nhảy dựng lên, không ngờ lại tấn công Thiên Thần.

Cô kinh hãi, lập tức rút súng sòng nã ra, nhắm ngay anh mà bắn, không ngờ lại bị anh tránh được.

Đây là.....

Cô ngạc nhiên trong một giây, nhưng liền tiếp theo nổ súng về phía anh, nhưng anh vẫn dễ dàng tránh được, hơn nữa liên tục nghiêng người ba lần hoàn mỹ, như quỷ mỵ dồn ép cô, khi súng cô cuối cùng mất đi chính xác, anh đã ở trước mặt cô nhẹ nhàng hạ tay xuống chế trụ cổ tay cầm súng của cô.

Cô thở hốc vì kinh ngạc, hiệu lực của “Saint Angel” tựa hồ cường hóa cơ lực tứ chi của Đằng Tế, làm cho thân thủ của anh càng thêm thượng thừa!

“Đây là súng gì? Cô muốn dùng loại súng này đối phó tôi?” Anh tức giận trừng mắt nhìn cô chất vấn, toàn thân nổi lên lửa giận.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú hung dữ của anh, tim chợt đập mạnh một nhịp, “Saint Angel” nếu đem Đằng Tế biến thành một Ma Vương võ nghệ cao siêu lại nóng nảy khó có thể khống chế như vậy, tương đương với kế hoạch thất bại, thậm chí hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.....

Cô không trả lời, dễ dàng bắt lấy cánh tay anh, mượn lực chính anh, chân phải hướng lên trên đảo qua, thẳng đánh mặt anh.

Thân thể anh khẽ nghiêng, tránh được cú đá trên của cô, cô lại thừa cơ xoay người vòng qua, thuận thế thoát khỏi tay của anh, đang muốn lùi lại, anh lại sớm đã chớp đến sau người cô, một quyền vung tới lưng cô.

Nàng hoảng sợ lăn mình về phía trước một vòng, vừa mới đứng vững, anh lại tới ức hiếp.

Thiên Thần thấy Bất Hoạch lâm vào thế bất lợi, lập tức ấn chuông cảnh báo, không đến mười giây, cửa lớn bằng sắt dày nặng mở ra, Bất Loạn dẫn đầu một đám quân vũ trang vọt tiến vào.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Bất Loạn kinh ngạc mở to hai mắt nhìn chằm chằm Đằng Tế đang cùng Bất Hoạch đánh nhau không thể tách ra, hẳn không phải bị đánh “Saint Angel” rồi sao? Làm sao còn có thể tạo phản được?

“Mau chế ngự Đằng Tế!” Thiên Thần quát lớn.

Nhân viên vũ trang rút súng, toàn bộ nhắm phía Đằng Tế, ý đồ bao vây anh, nhưng thân hình Đằng Tế như tia chớp, chợt trái chợt phải, lập tức đột phá trận địa của bọn họ, mà vẫn còn rối loạn cả phòng nghiên cứu.

“Trời ơi..... Hắn làm sao có thể trở nên lợi hại như vậy?” Bất Loạn kinh hô.

“Mau bắt lấy hắn! Mau lên!” Thiên Thần không kiên nhẫn hô to.

“Lúc này chỉ cần cho hắn một khẩu súng là ngon rồi.” Bất Loạn rút khẩu súng lục chuyên dụng hỏa lực mạnh của cô ta ra, hướng vào Đằng Tế.

“Không được! Không thể khiến hắn bị thương!”

Bất Hoặc quay đầu với cô ta lạnh lùng gạt bỏ, nhưng vừa phân tâm, lại bị Đằng Tế bắt lấy cơ hội, cả người chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, Đằng Tế đã vọt đến phía sau cô, chế trụ cổ tay cô, đoạt được súng của cô, lấy khuỷu tay đè chặt gáy của cô.

“Không được nhúc nhích! Ai lại động một chút, tôi liền vặn gãy cổ của cô ta!” Anh uy hiếp nói.

Thay đổi này khiến tất cả mọi người bị dọa ngây người, Thiên Thần sắc mặt xanh mét, Bất Loạn lại vẻ mặt ngây ra kinh ngạc, nhân viên vũ trang khác lại càng không dám lộn xộn.

Thấy mọi người tất cả đều kiêng kị, anh vừa lòng nở nụ cười.

“Dùng cô làm con tin quả nhiên hữu dụng..... Bất Hoặc.” Anh sát vào bên tai Bất Hoặc nhẹ giọng nói.

Nghe thế câu mười phần phong cách ngôn ngữ của Đằng Tế này, Bất Hoặc sắc mặt đại biến, kinh ngạc quay đầu nhìn chăm chăm anh.

“Anh.....”

Ý chí của hắn vẫn là Kỳ Lân Vương sao? Chẳng lẽ “Saint Angel” đối với hắn vô dụng?

Đúng lúc khi cô đang nghi hoặc không chắc, anh đột nhiên lung lay một chút, khuôn mặt tuần tú hơi run rẩy, tiếp đó, vẻ mặt đau đớn tròng mắt nhìn cô.

“Đầu của tôi.....” Anh nặng nề thở dốc, chỉ cảm thấy đầu sắp nổ tung đến nơi.

Bất Hoạch hơi giật mình, nhất thời hiểu được ý chí của anh đang chống cự cùng hiệu lực của thuốc .

Bất Loạn phát hiện tay đè Bất Hoạch của anh hơi buông ra, lập tức nắm lấy một khẩu súng gây tê nhắm ngay anh bắn tới.

Kim gây tê trúng ngay cánh tay của Đằng Tế, thân mình anh chấn động, rồi ngã về phía trước.

“ Đằng Tế!” Bất Hoạch vươn tay muốn đỡ lấy anh, ngược lại bị thân hình cao lớn của anh đè ngã xuống đất, mà cả người anh vừa vịn ngã vào trong lòng cô.

Một luồng hơi thở đàn hương nam tính nhàn nhạt toàn bộ bao phủ lấy nàng, tim cô bắn lên mạnh mẽ một chút, sau đó, trái tim từ trước đến nay luôn đập bình ổn, đột nhiên bắt đầu dồn dập.

Thân thể anh thật ấm áp.....

Cô hoảng hốt trong vài giây, chưa bao giờ đụng chạm vào người khác, cô không hề biết cơ thể người lại ấm áp như thế, hơi thở lại nóng bỏng như thế.....

Phút chốc này, đầu óc cô trở nên trống rỗng, lí trí vẫn chi phối cô từ nhỏ đến lớn đột nhiên bay đến vùng xa xôi, tình cảm bị đóng băng không hề báo trước chạy trốn ra ngoài, thống trị linh hồn cô.

Hồ hấp của cô, rối loạn.

Linh hồn của cô, xôn xao.

“Bất Hoạch! Cô không sao chứ?” Thiên Thần đi đến bên cạnh cô, nhìn cô chăm chăm hỏi.

Cô cả kinh, vội vàng điều chỉnh lại tâm tư, giao Đẳng Tế cho nhân viên nghiên cứu khiêng về trên bàn, mới bình tĩnh nói: “Tôi không sao.”

“Cô vừa rồi..... Dường như đang lo lắng cho Đẳng Tế?” Thiên Thần không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt cô.

“Bất Loạn không nên nổi sùng, thuốc mê rất có khả năng sẽ trung hoà cùng với ‘Saint Angel’ , nói không chừng có thể làm cho Đẳng Tế sau khi tỉnh lại trở nên điên cuồng hơn.....” Cô trừng mắt nhìn Bất Loạn .

“Tôi là vì cứu cô mà! Đẳng tiểu quý đột nhiên trở nên giống ác ma, không nổi sùng thì làm sao thu phục hẳn?” Bất Loạn lớn tiếng kháng nghị.

“Xem ra..... là liều lượng ‘Saint Angel’ không đủ.....” Thiên Thần cau hai hàng lông mày nhìn Đẳng Tế một cái. Tình huống này không phải điều hẳn muốn, hẳn muốn là một binh khí nghe lời thuận theo , chứ không phải con quái vật bướng bỉnh khó thuần.

“Liều thuốc tôi cho anh ta đã là cực hạn mà cơ thể người có thể chống đỡ rồi, từ phản ứng của anh ta có thể thấy tế bào não anh ta đang rơi vào trạng thái hỗn loạn.” Bất Hoạch nói.

“Lại gia tăng chút liều thuốc đi, ta muốn hẳn hoàn toàn phục tùng ta!” Thiên Thần đi thông thả đến cạnh bàn, đối với tình huống vừa rồi cực kì không vừa lòng.

“Lại gia tăng liều lượng nữa anh ta rất có khả năng sẽ chết.” Giọng điệu của cô cứng nhắc.

“Chết rồi cũng không sao cả, dù sao hắc là cường địch, nếu không thể sử dụng, không bằng tiêu diệt hắc.” Thiên Thần hừ hừ.

Chết rồi cũng không sao cả..... Cô khẽ chau mày.

“Sao thế? Cô có ý kiến?” Thiên Thần nhìn cô chăm chăm.

“Không, không có.” Cô thờ ơ nói.

“Hắc liền giao cho cô, ta muốn mau chóng nhìn thấy kết quả, nếu xác định là Đẳng Tế không thể trở thành MaVương ta muốn, cô hãy trực tiếp giết hắc!” Thiên Thần ra lệnh nói.

“Vâng.” Cô cung kính gật đầu.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thiên Thần trầm giận đi khỏi phòng nghiên cứu, nhân viên vũ trang khác cũng rút khỏi theo, Bất Loạn vẫn vô lại không đi, vẫn quần lấy ở bên người Đằng Tế, tăm tắp đánh giá.

“Hắc, bộ dạng của Đằng tiểu quý đòi bại không ngờ lại thật đẹp trai! Mang chút khí vị cuồng dã, thực hợp khẩu vị của tôi.....” Nói xong, cô ta còn vươn bàn tay sơn móng đỏ tươi vuốt ve bộ ngực trần trụi của Đằng Tế .

Cảnh kia làm Bất Hoạch vô cùng không thoải mái, cô đột nhiên giống bị lửa đốt làm bị thương, ngực vừa đau vừa buồn, âm trầm quát lên: “Đừng chạm vào anh ấy!”

Bất Loạn ngậy ra một lúc, lập tức lấy ánh mắt như đèn pha nhìn cô chăm chăm, “Vì sao không thể chạm vào?”

“Tay cô có vi khuẩn.” Cô lạnh lùng nói.

“Tay của tôi có vi khuẩn? Vậy tay của nhân viên nghiên cứu vừa rồi nâng hân qua đây không có vi khuẩn sao?” Bất Loạn trừng lớn mắt.

“Đúng.”

“Hừ.....cô hân là không thích tên tiểu tử này chứ? Bất Hoạch.” Bất Loạn nhú làn mi tinh tế, vẻ mặt giống như phát hiện ra đại lục mới.

“Đừng nói bừa.” Cô không để ý tới phỏng đoán của Bất Loạn, chỉ thị nhân viên nghiên cứu xử lý vết thương cho Đằng Tế, cũng thay anh kiểm

tra máu.

“Phải không? Tôi lại cảm thấy cô đối xử với hân đặc biệt không giống, nếu không, theo như cá tính của cô, tôi sẽ bất cứ ai như thế cô hân là cũng đều không có cảm giác chứ!” Bất Loạn nói xong lại cố ý lấy đầu ngón tay vẽ vẽ trước ngực Đằng Tế.

Ngay lập tức, Bất Hoạch chế trụ cổ tay Bất Loạn, ngăn cản cô ta tiếp tục quấy rối Đằng Tế.

“Tôi nói rồi, không được chạm vào anh ấy!” Con mắt đen của cô tựa băng sương.

Bất Loạn lộ ra nụ cười quái đản, rút khỏi tay cô, đùa cợt nói: “Cô nên đi soi gương, Bất Hoạch, cô chẳng những trở nên giống người thường, mà còn giống một người phụ nữ (đang ghen).”

Bất Loạn để lại câu này liền xoay người rời đi.

Giống..... một người phụ nữ?

Cô liền kinh ngạc nhìn gương mặt của chính mình phản xạ trên mặt máy móc kính thủy tinh, vẫn ngũ quan lạnh như băng, vẫn giống thần thái vô tình, cô chẳng cho rằng bản thân có chỗ nào thay đổi.

“Bất Hoạch tiểu thư, bây giờ phải xử lý hân thế nào?” Nhân viên nghiên cứu hỏi.

Cô lấy lại tinh thần, ánh mắt dời về phía Đằng Tế, lòng ngổn ngang, quyết định không để anh ảnh hưởng cô nữa, cô có thể bảo Bất Loạn nuốt lại lời nói bừa của cô ta.

“Tăng thêm liều lượng ‘Saint Angel’.” Cô chuyển đặt lại chỉ thị của Thiên Thần.

“Vâng.”

Nhân viên nghiên cứu tiêm 'Saint Angel' vào trong cơ thể Đằng Tế, Bất Hoạch đứng ở một bên quan sát, miệng lẩm bẩm: “Không muốn chết, thì anh liền biến thành một Ma Vương nghe lời đi! Đằng Tế.”

Chỉ là, tuy rằng không muốn thừa nhận lời của Bất Loạn, nhưng vừa nghĩ đến cô về sau không thể trông thấy một Đằng Tế khôn khéo chính trực điên cuồng, một thoáng phiền muộn lại lặng lẽ bao phủ trong đầu.....

Có lẽ bị Đằng Tế nói trúng rồi, không có anh đối thủ này, cô đã bắt đầu cảm thấy không thú vị rồi.

☆ ☆ ☆

“Người nói cái gì? Đằng Tế lại không thấy rồi?” Đinh Lực đi vào lầu một máy tính trung tâm ngầm của phân bộ Thượng Hải Trường Hòa Hội Quán, trên mặt tuần tú viết chữ lo lắng.

Đêm khuya, sau khi Ngũ Hành Kỳ Lân nhận được điện khẩn của Giang Tuân, lập tức vội vàng chạy tới nơi này, trên mặt mỗi người tuy còn lim dim, cũng đã cảm thấy sự tình không hề tầm thường.

“Anh ta không phải không thấy, mà là hoàn toàn biến mất!” Giang Tuân vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình điện cực to trên tường, bên trên đang search vệ tinh toàn cầu xác định địa điểm quét hình bản đồ thế giới, trên bản đồ, năm điểm đỏ tập trung ở Thượng Hải, không ngừng lóe tín hiệu.

Nhưng, máy thứ 6 vốn dĩ theo dõi tập trung Đằng Tế, sớm không thấy tin tức gì.

“Lại thế nữa, hắn làm sao luôn thích một mình chạy loạn khắp nơi? Làm cái gì thần bí gì chứ?” Phương Khoát nhú chặt đôi mày rậm, tức giận nói.

“Rất tốt, lúc này hắn lại trốn tới chỗ nào rồi đây? Hắn chê chúng ta mỗi người quá nhàn rỗi rồi phải không? Thế nào cũng phải làm khổ chúng ta như thế này mới được sao? Hay là hắn lần này muốn cùng chúng ta chơi trò trốn tìm? Thử thách năng lực tìm người của chúng ta ư?” Vũ Tuyệt Luân hai tay chống thắt lưng, nóng nảy hỏi.

“Trước kia anh ta xác thực cũng không báo cho chúng ta biết hành tung của anh ta, luôn một mình hành động, ‘Thần Thông’ vẫn có thể xuyên thấu qua vệ tinh giám sát tìm kiếm đến vị trí của anh ta, nhưng, lần này không giống.....” Giang Tuân cũng không còn bộ dáng thanh thoi bình thường, tựa hồ có chút lo âu.

“Lần này làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Đinh Lực lại hỏi.

“Hắn hắn không phải một mình đi ‘Thần Thoại’ chứ?” Lâm Thiên Túng đột nhiên nói.

Giang Tuân quay đầu nhìn hắn, gật gật đầu. “Dường như là như thế.”

“Hắn một mình đi? Chẳng lẽ hắn biết ‘Thần Thoại’ ở chỗ nào?” Phương Khoát kinh ngạc hỏi.

“Anh ta hình như đã điều tra ra.” Giang Tuân nói.

“Hắn đã tra ra tổng bộ của ‘Thần Thoại’? Vậy tại sao không nói cho chúng ta biết? Chuyện này không phải chuyện đùa mà!” Vũ Tuyệt Luân kêu gào.

“Đằng Tể cũng thật là, chuyện trọng yếu như vậy vì sao trước đó không bàn bạc cùng chúng ta liền tùy tiện hành động?” Đinh Lực sắc mặt ngưng trọng.

“Trước kia hắn làm bất cứ chuyện gì nào có một lần cùng chúng ta thương lượng trước đâu?” Lâm Thiên Túng lạnh lùng hừ nói.

“Đúng vậy! Hẳn dường như chưa bao giờ đem chúng ta trở thành đồng bọn.” Trong lòng Phương Khoát thực không cảm giác được mùi vị gì.

“Hẳn chính là như vậy, tự cho mình tài ba, chuyện gì đều tự mình đối phó, hẳn đem chúng ta trở thành cái gì? Bình hoa làm nền?” Vũ Tuyết Luân oán giận trách móc.

“Các người có phát hiện ra hay không? Anh ta yêu cầu chúng ta tín nhiệm anh ta, nhưng anh ta ngược lại chưa bao giờ tín nhiệm chúng ta.” Giang Tuân nhớ tới lời Đặng Tế từng nói, đột nhiên cảm thấy vô cùng châm chọc.

Mọi người ngẩn ra, trong lòng đều đồng cảm.

“Hiển nhiên, hẳn tiếp thu cách thức giáo dục Anh hưng, dạy dỗ hẳn không chút hòa đồng.” Lâm Thiên Túng lại bắn ra một mũi tên nhọn.

“Theo tôi thấy, dưới vẻ mặt thông minh lỗi đời, âm hiểm giả dối của hẳn, hẳn căn bản chỉ là tên tiểu quý mười chín tuổi chưa trưởng thành!” Phương Khoát trách móc nói.

“Có lẽ là trách nhiệm của “Kỳ Lân Vương” khiến anh ta trở nên như thế, anh ta ở trong loại thế giới cứ cho chỉ còn lại mình mình, trong quá trình trưởng thành anh ta cũng phải chống đỡ áp lực lớn mạnh của Tường Hòa Hội Quán , cho nên, tôi nghĩ anh ta không phải không muốn tín nhiệm chúng ta, mà là anh ta không biết nên tín nhiệm như thế nào.” Đinh Lược thở dài.

“Nói cách khác, anh ta vẫn không có cách nào mở rộng tấm lòng với chúng ta.” Giang Tuân cuối cùng cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

“Tên ích kỷ lại âm hiểm! Chúng ta đối với hẳn đều thật lòng thật dạ, hẳn còn muốn như thế nào nữa?” Vũ Tuyết Luân cảm giận bất bình trách móc.

“Kỳ thật không thể trách anh ta, anh ta từ nhỏ một mình ở nước ngoài lớn lên, có lẽ với hẳn mà nói, từ “đồng đội” này quá xa lạ, loại ý nghĩ “cùng sinh cùng tử” này cũng quá mức phiền toái.” Trải qua một số chuyện, Đinh Lược ít nhiều có thể tìm ra khuynh hướng nhân cách của Đằng Tế.

“Tốt, một khi đã như vậy, hẳn muốn một mình đi đối phó “Thần Thoại”, vậy cho hẳn đi thể hiện, chúng ta làm sao ở đây nhọc lòng thay hẳn?” Vũ Tuyệt Luân vẫy vẫy tay nói.

“Anh ta một mình có thể không đối phó với “Thần Thoại’ được.” Giang Tuân nhíu mày nhìn bọn họ một cái.

“Ý này là?” Phương Khoát nghiêm nghị hỏi.

“ ‘Thần Thoại’ dùng thuốc khống chế thành viên của bọn chúng, chuyện này các người hẳn đều đã rõ ràng, theo tôi được biết, cái loại thuốc này tên là ‘Saint Angel’ giống như thuốc phiện, một khi dính liền nghiện, vĩnh viễn không thể cai, quan trọng nhất là, nó có thể làm thức tỉnh mặt xấu xa trong tính cách của con người, khiến người ta trở nên dũng mãnh hiếu chiến, hung dữ hiếu chiến, hơn nữa bản thân cũng không tự nhận ra được, nếu thêm súng sòng nào khống chế, mỗi một người bị tiêm thuốc sẽ trở thành binh khí đáng sợ nhất.” Giang Tuân tạm dừng một chút, lại nói tiếp: “Mà Thần Thông đã tra ra, đơn thuốc ‘Saint Angel’ đã từ giao dịch chợ đen đang dần dần lan ra toàn thế giới.”

“Đây không phải âm mưu của ‘Thần Thoại’ chứ?” Phương Khoát cả kinh nói.

“Đúng vậy, bọn chúng tính dùng phương thức này khống chế nhiều người hơn, trước mắt, đã có rất nhiều nhân vật lớn của hai phái hắc bạch bị mua chuộc, một luồng thế lực kinh người của tân ‘Thần Thoại’ đang được kiến tạo.” Giang Tuân nghiêm túc nói.

“Đây chính nguyên nhân là bọn chúng chuyên thu thập các ‘cường giả’, nắm trong tay những nhân vật lớn này, người dưới cờ của những nhân vật lớn này sẽ ngoan ngoãn nghe lời bọn chúng.....” Vũ Tuyết Luân mày rậm dựng đứng.

“Đúng vậy, đây đúng là mục đích của bọn chúng, nhưng làm tôi bất an nhất, chính là Thiên Thần gần đây đang mang Đẳng Tế trở thành mục tiêu.” Giang Tuân nói ra lo lắng âm thầm của mình.

Tất cả mọi người sắc mặt khê biến.

Thiên Thần muốn có được Đẳng Tế, lý do đơn giản chẳng qua, một khi Đẳng Tế bị hãm thu phục, toàn bộ hệ thống khổng lồ của Tường Hòa Hội Quán xem như rơi vào trong tay “Thần Thoại” rồi.

“Máy theo dõi tung tích cuối cùng biểu hiện vị trí tín hiệu trên người của Đẳng Tế đã biến mất ba ngày trước, là ở dãy núi Rocky Canada, tôi nghĩ, tổng bộ của ‘Thần Thoại’ có khả năng ở gần đó.” Giang Tuân nói xong gõ bàn phím, kéo to vị trí tập trung.

“Một khu núi rừng lớn, phải tìm từ đâu đây?” Vũ Tuyết Luân kêu lên.

“Ít nhất có đã có mục tiêu để tìm.” Giang Tuân thở dài.

“Vậy tình hình của Đẳng Tế hiện tại ra sao?” Đinh Lực nhìn chăm chăm màn hình, lo lắng không thôi.

“Không biết, chính tình huống không rõ mới làm người ta bất an, đừng quên, Bất Hoạch trong “Tứ Thiên Vương” không phải là nhân vật đơn giản, tôi hoài nghi Đẳng Tế lần này có thể tích cực như vậy tất cả đều là bị cô ta kích lên.” Giang Tuân lại nói.

Bọn người Đinh Lực không hện mà cùng nhớ tới cô gái lợi hại lạnh như băng kia, tuổi trẻ mà lại thâm trầm bình tĩnh, cô ta dựa vào mấy câu nói liền

có bản lĩnh chọc Đằng Tế biến sắc mặt, quả thực làm cho bọn họ ấn tượng sâu sắc.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

“Cái cô Bất Hoặc kia có rất nhiều tính chất đặc biệt tương tự Đằng Tế.” Lâm Thiên Túng đột nhiên nói.

“Phải đó! Cô ta giống như là..... có vẻ nội tướng của Đằng Tế.” Phương Khoát cố gắng tìm từ thích hợp.=.=

“Đúng đó! Cô ta toàn thân tản ra nhựa bén cùng cơ trí xác thực rất giống Đằng Tế, khó trách tôi vừa nhìn cô ta, toàn thân liền không thoải mái.” Vũ Tuyệt Luân giật mình.

“Cô ta cũng không dễ ứng phó.....” Đinh Lực nghiêm nghị nhìn Giang Tuân.

“Đây đúng là điều tôi lo lắng.” Giang Tuân cũng nhìn Đinh Lực, suy nghĩ hai người đều nhất trí.

“Tình hình không được lạc quan.” Đinh Lực lại nói. Cho dù Đằng Tế xuất quỷ nhập thần, nhưng chưa từng mất liên lạc lâu giống như lần này.

“Tôi có dự cảm hắn có thể đã xảy ra chuyện rồi.” Giang Tuân trầm mặt nói.

“Vậy bây giờ phải làm thế nào?” Vũ Tuyệt Luân cau mày hỏi.

“A Khoát, Tuyệt Luân, các người cùng Đinh Lực cùng đi Canada tìm kiếm khu vực này, tôi cùng Thiên Túng đóng giữ ở Thượng Hải, trận chiến này hệ thống sự nghiệp của năm đại gia tộc đều nhận không ít áp lực, tình thế có chút căng thẳng, tôi nghĩ, nếu chúng ta nếu không phản kích, ‘Thần

Thoại’ sắp trèo lên đầu chúng ta giường oai mất.” Giang Tuân trước giờ luôn lạc quan cũng bị hành động khiêu khích của “Thần Thoại” chọc giận.

“Được, chúng ta đã sớm nên cho bọn chúng biết tay một chút rồi.” Vũ Tuyết Luân hừ nói.

“Tôi đã cho đặt Thần Thông chỗ máy bay, các người mau chóng xuất phát, có lẽ Kỳ Lân Vương đang chờ chúng ta trợ giúp!” Giang Tuân nhìn những người khác nói.

Bóng ma bất an nặng trĩu bao phủ năm người bọn họ, bởi vì bọn họ đều biết rằng, Đằng Tế tuy rằng cá tính khó dò, thích nói móc đùa cợt, lại giáo hoạt điên cuồng tùy tiện, nhưng anh ra cũng là đồng đội quan trọng nhất của bọn họ, thiếu anh, Tường Hòa Hội Quán tương đương thiếu đi linh hồn, thiếu mất trái tim.

Hiện tại, mặc kệ là có phải Đằng Tế gặp nạn hay không, bọn họ cũng không thể ngồi nhìn không để ý, có lẽ anh ta có thói quen đơn đả độc đấu, nhưng từ giờ trở đi, Đằng Tế phải bắt đầu học cái gì gọi là đồng tâm hiệp lực, cùng tin cậy chân chính.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Seattle, Mỹ

Trong bóng đêm Bất Hoạch nhìn anh.

Một thân trang phục da chồn màu đen, nhảy lên, xoay người, chém giết, quyết đấu, mái tóc dài tung bay hỗn loạn, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng vô tình, trong nháy mắt đã kết thúc sinh mạng của mười người, xuống tay vừa ngoan độc vừa chuẩn xác, tuyệt đối không chừa lại một đường sống cho đối phương.

Khi anh cầm đao xẹt qua cổ của người thứ 11, máu tươi bắn lên quần áo anh, anh không hề có chút cảm giác, ngang nhiên xoay người, rần rỏi dừng cảm đi về hướng tên trùm hắc đạo sớm đã bị dọa vỡ mật.

“Đừng..... Đừng tới.....” Người nọ hoảng sợ thét chói tai.

Một đao, gọn gàng kết thúc âm thanh kêu rên phá vỡ, xung quanh lại quay về yên tĩnh.

Trường đao lấp lánh ánh vàng cùng mùi máu tanh, đôi bốt dưới chân giẫm lên thi thể của kẻ địch đi tới, toàn thân anh tràn ngập sự bén nhọn lạnh lùng không thể bẻ gãy, lương tri mất đi, nhân tính không còn.....

Anh là tử thần khiến người người run sợ!

Như Thiên Thần mong muốn, 'Saint Angel' rốt cục đã biến Đẳng Tế hoàn toàn thành một ác ma!

Cô nên cảm thấy kiêu ngạo, bởi vì cô thành công giúp Thiên Thần chế tạo ra một vũ khí khủng bố nhất từ trước đến nay.

Nhưng, vì sao cô cảm thấy đau thương?

Vì chính mắt thấy anh chống cự cùng “Saint Angel” mười ngày chịu đựng hành hạ không ra hình người, hay vẫn là không đành lòng nhìn thấy nhân cách đặc thù thuộc về Kỳ Lân Vương bị tắc tắc ăn mòn hầu như không còn?

Anh nếu dùng kháng cự được tính của “Saint Angel”, có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút, nhưng cho dù vào ngày cuối cùng sắp bị kiểm chế tư duy, vào một khắc khó chịu nhất kia, anh vẫn đang ương ngạnh muốn bảo vệ trí nhớ cùng lý tính của chính mình, vẫn không từ bỏ linh hồn mình, vào khoảnh khắc đó, trong lòng cô bỗng nhiên nảy lên một sự kính phục từ sâu thẳm.....

Tuy rằng mới mười chín tuổi, nhưng anh thật sự đủ tư cách trở thành Kỳ Lân Vương!

Tuy nhiên Kỳ Lân Vương đã biến mất, biến mất trong tay cô.

“Anh cũng chỉ có bằng ấy năng lực sao? Đằng Tể.....” Cô lạnh như băng nhìn Đằng Tể, miệng thì trào tự nói.

Cô vẫn cho rằng, Kỳ Lân Vương hẳn là người duy nhất có thể trở thành đối thủ của cô, nhưng nhìn vũ khí giết người trước mắt kia, anh rốt cuộc cũng như những người khác, vẫn trở thành con rối của Thiên Thần, cuối cùng... vẫn làm cho cô thất vọng.....

“Kết thúc rồi, toàn bộ đã bị tiêu diệt.” Đằng Tể đi ra khu nhà cao cấp, đi đến trước mặt cô, máy móc báo cáo chiến tích.

Bất Hoạch nhìn anh chăm chăm, vài lần đều đã hoài nghi trong thân xác trước mắt này Đằng Tể có thật sự đã biến mất hay không?

Đối lời của cô nói gì nghe nấy, không phản kháng, không giở trò, im lặng lạnh lùng, một mệnh lệnh một động tác, vô vị đến nỗi làm cô khó chịu.

Anh tuy rằng bề ngoài vẫn là dáng vẻ của Đằng Tế, nhưng cũng đã không phải là người đàn ông ban đầu khiến cô tò mò hứng thú, cùng với trí tuệ sắc bén đối chọi cùng cô.

Hơn nữa anh toàn thân trang phục đen, tóc dài xõa tùy tiện, nổi bật lên vẻ mặt ánh mắt yêu cuồng thị huyết, phảng phất như đến từ địa ngục, toàn thân trên dưới tràn ngập tàn ác cùng lạnh lẽo kinh người.

Thiên Thần đã thay hình đổi dạng anh, thiếu đi phần khí chất ẩn chứa vẻ cổ điển Trung Quốc bên trong, mặt hắc ám bên trong nội tâm anh toàn bộ lộ ra, ngay cả những ý vị thần thái đặc biệt thuộc về Đằng Tế kia toàn bộ đều bị xóa bỏ.

Không thể tưởng tượng nổi, cô lại có chút nhớ nhung dáng vẻ anh khoác trường bào.....

“Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ.” Thấy cô có chút thất thần, anh lại lặp lại một lần nữa.

“Rất tốt.” Cô vẫn hồi kéo suy nghĩ về, điều chỉnh tâm tình, lạnh lùng gật đầu.

Đây là lần thí nghiệm thứ bảy, do cô dẫn dắt Đằng Tế thanh trừ những kẻ phản đồ rõ ràng tiếp nhận triệu tập của Thiên Thần, lại ngầm muốn gây loạn.

Nửa tháng nay, Đằng Tế chưa bao giờ thất thủ, thuận lợi thay Thiên Thần diệt trừ đối lập, sự tàn bạo lãnh huyết của anh lập tức truyền khắp hai giới hắc bạch, danh hiệu “Ma Vương” của “Thần Thoại” không truyền mà đi, anh trở thành con át chủ bài của “Thần Thoại” khiến người ta kiêng kỵ sợ hãi nhất.

“Lên xe, đêm nay chúng ta phải trở về pháo đài đi gặp Thiên Thần, ngày mai người sẽ tổ chức một buổi tiệc mừng công cho anh.” Bất Hoặc quay đầu đi về hướng chiếc xe du lịch thuê màu đen dừng ở vườn hoa đường xe chạy.

Đằng Tể đi theo sau cô lên xe, cô lập tức khởi động động cơ, mạnh mẽ nhấn ga, chiếc xe giống một con báo đen rời khỏi tòa nhà chết này, chạy vào màn đêm.

Dọc theo đường đi, hai người đều trầm mặc, mấy ngày này, giữa cô cùng Đằng Tể vẫn là kiểu chung sống như vậy, cô phụ trách huấn luyện anh, theo dõi anh, nhưng cũng không muốn cùng anh nhiều lời vô nghĩa.

Đằng Tể từ lúc sống lại sau sự chiếm giữ của “Saint Angel” liền vô cùng im lặng, hơn nữa bản thân cô cũng lạnh lùng ít lời, bởi vậy hai người tuy rằng thường xuyên ở chung, nhưng cũng rất ít qua lại với nhau.

Thế giới bên ngoài xe tối đen như mực, không khí bên trong cũng dường như đông lại, cô nhìn chăm chăm phía trước, đang muốn đi tắt xuyên qua một rừng cây chạy tới sân bay, thì phút chốc trong rừng cây phía trước đột nhiên lao ra hai chiếc xe hơi ngăn cản cô, phía trong lộ ra ba người bịt mặt, giơ súng tiểu liên quay về phía cô bắn phá.

“Ầm ầm ầm ầm...”

Đạn liên tiếp như mưa rào trút điên cuồng, cô liếc mắt nhìn Đằng Tể một cái, thấp giọng gào: “Nhảy khỏi xe!”

Vì thế, bọn họ song song tông cửa xông ra vào thời khắc khẩn cấp, lăn mình hướng về một bên bụi cỏ, chiếc xe du lịch lại dừng hướng về phía xe hơi của đối phương, lập tức bốc lên tia lửa, khói trắng bốc lên.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Cô gợn gàng nằm sấp ở trong đồng cỏ, nghe thấy một người lớn tiếng ra lệnh: “Bọn nó giết anh tao, nhất định phải tìm ra bọn nó!”

Hóa ra những người này là em trai của trùm hắc đạo vừa nãy, thật là sơ suất quá, đã quên nhỡ cỏ tận gốc.....

Cô khẽ nhăn mày, ần nấp không động đậy, tìm kiếm bóng dáng của Đăng Tế, nhưng trong đêm đen lại nhất thời không thể nhận ra anh ở nơi nào.

Lúc này, một người chậm rãi đi tới phía cô, cô lấy tay làm trụ, đầu dưới chân trên, hai chân vòng đá tới đối phương, người nọ bị đá trúng mũi, ngã ngửa về phía sau, đau đến hô to gọi nhỏ.

“A.....”

“Mạnh Lạp, con đàn bà đó ở đây!” Tên còn lại hô to.

Người dẫn đầu tên là Mạnh Lạp kia lập tức giơ súng bắn quét về cô, cô liên tục lộn về phía sau, thoăn thoắt tránh vô số viên đạn.

“Shit! Cô ta làm sao có thể trốn như thế được!” Những người khác đối với thân thủ của cô vừa sợ vừa giận.

“Mau bao vây cô ta!” Mạnh Lạp tức giận đến gào thét giận dữ.

Những người khác vì thế phân bốn phía đánh giáp cô, cô lười lãng phí thể lực, đơn giản đứng vững, tùy ý để cho bảy nòng súng hướng vào mình.

“Còn một đứa nữa đâu? Tên Ma Vương cô mang theo ở đâu rồi? Hắn ở nơi nào?” Mạnh Lạp vẻ mặt nổi giận quát hỏi.

“Tôi không biết.” Cô lạnh lùng thốt.

“Cô không biết? Bắn nát chân của cô xem cô có nói hay không!” Mạnh Lạp giận dữ, nòng súng hướng về chân của cô.

“Bản nát tiểu mỹ nhân này đáng tiếc biết bao? Mạnh Lạp, không bằng.....” Một tên khác nhìn chăm chăm Bất Hoạch thềm nhỏ dãi.

“Đừng có ngu ngốc, các người biết cô ta là ai không? Ắ là một trong Tứ thiên vương của “Thần Thoại” , con đàn bà này âm ngoan giả dối, thân thủ phi phạm, tuyệt đối không thể khinh thường.” Mạnh Lạp quát.

“Tứ Thiên Vương ‘Thần Thoại’?” Tất cả mọi người ngẩn ra, cô gái phương đông này thoát nhìn căn bản không đến hai mươi tuổi! Cô ta thế chính là một trong “Tứ Thiên Vương” làm hắc đạo nghe tin đã sợ mất mật?

“Biết tôi là ai, còn dám tìm tôi gây phiền toái, các người có lẽ là chán sống rồi.....” cô lạnh lùng nhìn bọn họ chăm chăm.

“Cô giết cả nhà cùng thủ hạ anh trai tôi, còn dám mạnh miệng..... Đáng chết! Trước tiên đánh cô ta thành tổ ong, sau đó toàn lực xử lý tên Ma Vương kia!”

“Bằng tám người các người đánh không thắng được Ma Vương.” Cô lạnh lùng giễu cợt.

“Thủ hạ của tôi hầu như đều đã từng làm nghề lính đánh thuê, tám người liên thủ, tôi không tin không đối phó được hắc ta.....” Giọng Mạnh Lạp chưa dứt, một gã thủ hạ phía sau hắc đột nhiên ngã xuống.

Hắc quay đầu nhìn, bất ngờ phát hiện tên kia thủ hạ kia đã đứt hơi mà chết, trên cổ còn bị vạch một đao.

“Hiện tại còn lại bảy.” Bất Hoạch lạnh như băng nói.

“Đây là?” Hắc vẫn chưa lấy lại tinh thần, một tên thủ hạ khác cũng ngã xuống theo, cũng là một đao bị mất mạng.

“A!” Người còn lại sợ tới mức kinh hô.

“Sáu người..... Rất nhanh, các người toàn bộ đều sẽ bị tiêu diệt.” Bất Hoặc cười lạnh.

Mạnh Lạp hoảng sợ quay đầu trừng mắt nhìn cô, đột nhiên vịn tay cô, khẩu súng chỉ vào huyết thái dương của cô, lớn tiếng hướng về Đằng Tế ẩn nấp giấu trong rừng cây tối đe dọa: “Đi ra! Nếu không ra tôi liền bắn nổ tung đầu cô ta!”

Trừ tiếng gió kỳ lạ, bốn phía một mảnh yên tĩnh.

“Anh ta sẽ không chấp nhận uy hiếp, anh ta chỉ biết tấn công, không thỏa hiệp.....” Bất Hoặc hừ nhẹ.

Nhưng cô vừa mới dứt lời, không khí nháy mắt ngưng kết, sáu người bên cạnh cô đều nín thở nhìn bên trái phía trước.

Bất Hoặc vừa ngẩng đầu, không khỏi thất thần.

Đằng Tế lại ngoan ngoãn đi ra trong rừng cây tối tăm, đến trước mặt bọn họ.

Trong bóng đêm, mái tóc dài che lấp khuôn mặt tuần dật trẻ trung, tôn lên một thân hắc y như đêm xấu, giống như Ma thần đầu thai, đang muốn tự tay xé nát tất cả kẻ địch....

“Xem ra cô đoán sai rồi, hẳn dường như hoàn toàn rất để ý đến cô.....” Giọng nói của Mạnh Lạp mang chút căng thẳng.

Điều này làm sao có thể? Người bị “Saint Angel” mới khống chế cho tới bây giờ chỉ biết chấp hành mệnh lệnh, không thể tự mình tư duy phán đoán tình huống mà thay đổi hành động mà! Cô giật mình ngạc nhiên nhìn Đằng Tế, kinh ngạc không thôi.

“Thả cô ấy ra.” Trong đôi mắt lạnh Đặng Tế lóe thanh diễm, đặng đặng sát khí.

Tuy bị khí thế kinh người của Đặng Tế làm khiếp sợ, nhưng Mạnh Lạp vẫn còn trấn tĩnh nói: “Có thể, trừ phi mày chặt hai tay mày.”

“Ba mươi giây nữa, anh là người chết rồi.” Đặng Tế cảnh cáo nói.

“Cái gì?”

“Hai mươi giây.....”

“Mày muốn làm gì? Mày dám làm loạn tao liền.....” Mạnh Lạp nghe anh đếm ngược, không khỏi kinh hãi.

“Mười, chín, tám.....”

“Mày tên xú tiểu tử này! Không được đếm nữa!” Mạnh Lạp chịu không nổi gào to, khẩu súng trực tiếp dờn về phía mặt anh, ý đồ muốn bắn vỡ đầu anh.

Nhưng hắn mới cài cò súng, Đặng Tế trước mắt đã biến mất rồi, hắn trừng lớn hai mắt, chỉ kịp thoáng nhìn thấy một bóng đen, cổ tay hắn đã bị cắt gọn.

Hắn khiếp sợ trừng mắt nhìn bàn tay đứt đoạn của mình, còn chưa lấy lại tinh thần, ngay sau đó, đao của Đặng Tế đã đâm vào tim hắn rồi.

“Một.” Rút đao ra, Đặng Tế lạnh lùng phun ra số tính giờ cuối cùng.

Mạnh Lạp trợn mắt hoảng hốt, giống như một bao rời ngã xuống, khó có thể tin bản thân thật sự bị giết như thế.....

Năm tên khác sớm đã sợ tới mức mặt trắng bệch, bọn chúng hoảng sợ xoay người tháo chạy, cũng không dám nữa ở lại lâu.

“Cần giết chết bọn chúng không?” Đặng Tế chuyển hướng sang Bất Hoạch.

“Không, để lại người sống làm cho bọn họ truyền đi chuyện đêm nay, đến lúc đó mọi người đối với “Thần Thoại”, cũng như đối với anh, đều phải càng thêm kiêng kỵ, điều này với chúng ta mới có lợi.” Cô nhìn bóng dáng của những tên lâu la kia hừ lạnh, đi về hướng chiếc xe du lịch.

“Như vậy à.....” Anh theo sau cô, nhẹ nhàng lên tiếng, khóe miệng khẽ nhếch.

Vẻ mặt của anh khi ấy vừa vặn chiếu vào cửa kính chiếc xe du lịch, cô nhìn thấy mà không khỏi ngẩn ra, hơn nữa loại giọng điệu nói chuyện kia của anh, cũng khiến cô rơi vào kinh ngạc, bất ngờ quay đầu, cẩn thận quan sát khuôn mặt anh.

“Anh.....”

“Sao vậy?” Anh cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt vừa nãy sớm đã biến mất.

“Không, không có gì.” Cô nhú mày.

Là ảo giác của cô sao? Vẻ mặt cùng giọng điệu trong nháy mắt của anh vừa rồi, đều cực kỳ giống Đặng Tế, chẳng lẽ trí nhớ vốn có của Đặng Tế còn chưa biến mất? Anh vẫn..... tồn tại như cũ?

Còn đang nghi ngờ, đột nhiên, ngã vào trong vũng máu của Mạnh Lạp thể mà lại chưa dứt hơi, hần đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của cô, lấy chút hơi tàn gào khản: “Chúng mày đều chết cùng tao đi!”

Cô kinh hãi, mắt thấy hần ấn cái nút trong tay, toàn bộ dây thần kinh nhất thời bị kích thích mạnh.

Là bom! Trên người tên này có bom!

Chuông báo động trong lòng cô rung lên mãnh liệt, nhưng đã không kịp tránh né, đúng lúc này, Đặng Tế bắt lấy tay cô, dùng sức lôi cô qua, liều mạng chạy .

Cùng lúc, một tiếng ầm ầm mãnh liệt, chiếc xe cùng Mạnh Lạp nổ tung thành một nắm, tia lửa bay loạn chung quanh, chiếc xe thân thép vỡ vụn theo uy lực vụ nổ bắn đi, Đặng Tế ôm chặt Bất Hoạch, hai người đều bị chấn động bay vào trong bụi cỏ.

Mãi một lúc sau, Bất Hoạch mới từ trong chấn động mạnh tỉnh táo lại, lập tức phát hiện cả người cô nằm gọn trong lòng Đặng Tế , thắm đẫm trong hơi thở chỉ thuộc về riêng anh mới có, nhiều loạn hồ nước lòng cô.....

“Cô không sao chứ?” Anh khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chăm.

Cô trừng lớn hai mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc kia, cảm thấy..... không thoải mái.....

“Tôi cứu cô, cô không thể nói một lời cảm ơn à?” Đặng Tế khước miệng cong cong, khẽ nói bóng gió.

“Anh.....” Quả nhiên là Đặng Tế! Anh ta đã tỉnh lại rồi!

“Làm gì mà giật mình như vậy? Không nhận ra tôi sao?” Anh trêu chọc nói.

“Anh đã thoát được độc tố của ‘Saint Angel’?” Cô vẫn không thể tin, cho đến nay, người đã sử dụng “Saint Angel” chưa bao giờ có bất cứ kẻ nào tỉnh táo lại được.

“Không hẳn, tôi không biết lần này có thể duy trì mấy phút nữa.” Ấn đường anh khẽ nhú lại.

“Lần này? Ý của anh là đã từng có dấu hiệu anh tỉnh táo lại vài lần? Khi nào? Đã xảy ra mấy lần?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Có thể mời cô thay tôi xử lý vết thương trước hay không, sau hãy hỏi lại?” Anh bất đắc dĩ nói.

“Vết thương?” Cô ngẩn người, vội vàng thò đầu nhìn phía sau lưng anh, lập tức thở hốt vì kinh ngạc. “Anh bị thương rồi!”

Vì bảo vệ cô, lưng anh bị một mảnh thép đâm vào, thâm đến vài cm, máu thấm ướt áo quần anh, không cần đoán cũng biết có bao nhiêu đau đớn. Nhưng, người này lại vẫn có thể chịu đau trêu chọc cô?

“Rất vui là cô đã nhìn ra.....” Anh cúi đầu thở gấp, cười khổ nói.

“Anh tên ngu ngốc này, ai muốn anh thành anh hùng?” Cô buột miệng vội la lên, không ý thức được giọng điệu của mình đã hiện rõ lo lắng.

“Cô biết không? Bộ dáng sốt ruột của cô so với vẻ lạnh như băng vốn có đẹp hơn nhiều.....” Nụ cười anh có phần miễn cưỡng.

“Anh.....”

Trong lòng cô run run, đang muốn tức giận, tay anh đã bịt lấy miệng cô, kề sát gần mặt cô.

“Tôi sắp ngất rồi, nghe đây, đừng làm cho tôi mất đi ý thức, bởi vì tôi không biết lần sau khi nào tôi mới có thể lại tỉnh lại.”

Cô không tự giác nín thở, băng châm trong chiếc nhẫn ở ngón trỏ phản xạ tính bắn ra, nhưng, nhìn anh chăm chú vài giây, cô vẫn chưa ra tay, hơn nữa, cũng không đẩy anh ra.

Ngay cả chính cô cũng cảm thấy buồn bực, làm sao lại có thể cho phép anh tới gần cô như thế.

Luôn luôn căm ghét loài người, không thích đến gần người ta, luôn giữ khoảng cách với người khác, Đằng Tế là người đầu tiên xâm phạm vào lãnh thổ của cô mà vẫn còn có thể sống sót.

Thậm chí, nhìn vẻ mặt anh chống đỡ kiên cường, trái tim trước sau phòng vệ cứng rắn của cô lại thoáng đỡ bỏ võ trang.

“Nếu không muốn nhìn tôi chết, trước hết giúp tôi xử lý vết thương đi!” Anh sao lại không cảm nhận được sát khí hiện ra kia, nhưng anh rất tự tin, cô sẽ không làm anh bị thương, bởi vì trong mắt cô, anh là người đặc biệt.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Nhếch môi, cô nhẹ nhàng đẩy anh ngồi dậy, tới sau lưng anh, nhúu mày nhìn chăm chăm miếng thép cỡ bằng bàn tay kia.

“Miếng thép không thể rút đi, một khi rút ra anh sẽ chảy máu đến chết, tôi chỉ có thể giúp anh tiêu độc giảm đau trước.” Cô nói xong nhanh nhẹn xé áo sơ mi của mình, lau hết máu trên miệng vết thương, tiếp đó lấy ra từ trong ngực một lọ thuốc bột, đổ vào miệng vết thương.

Một cảm giác mát lạnh từ chỗ vết thương nóng rực ngấm vào, làm chậm đau đớn của Đăng Tế, anh thở hỗn hển, phun ra một tiếng cảm ơn,

“Cảm ơn, thoải mái hơn rồi.”

“Nhưng máu vẫn đang chảy, tôi phải đưa anh đến bệnh viện.” Trừng mắt nhìn vết thương của anh, tim cô không biết tại sao cảm thấy một chút phiền muộn tắc nghẽn.

“ Đến bệnh viện? Loại thương thế này sẽ gây ra phiền toái.....”

“Y giới có rất nhiều thế lực của “Thần Thoại” , không có việc gì.” Cô lấy di động tìm bệnh viện lớn gần đây, yêu cầu cứu viện khẩn cấp.

“ A.....thế lực của ‘Thần Thoại’ quả nhiên kinh người.....” Anh chế nhạo cười, nhưng vừa đến vết thương lại đau đến nỗi anh hít mạnh một hơi vào.

“Muốn sống thì im lặng chút.” cô lạnh lùng trách, nhưng vẫn không che dấu được sự lo lắng trong giọng nói.

“Yên tâm, chưa đạt được mục đích của tôi, ta sẽ không cứ như vậy mà từ bỏ đâu.....” Anh quay đầu hướng về phía cô cười

“Mục đích? Mục đích của anh là gì?” Cô ngăn ra.

“Sao thế? Cô vẫn không biết ư? Tôi đã cho rằng cô đã hiểu.....” Anh cười cười kỳ lạ, nhưng mí mắt đã có chút nặng trĩu.

Cô chỉ ngăn ra hai giây, rồi bỗng nhiên tròng lớn mắt, mơ hồ đoán ra ý đồ của anh.

“Chẳng lẽ..... Anh muốn có được..... ‘Kháng thể’?” Cô khẽ hô.

“A..... Quả nhiên..... Cô là người hiểu tôi nhất..... Bất Hoặc.....” Tốc độ nói chuyện của anh càng lúc càng chậm.

Người này là cố ý rơi vào trong tay cô! Vì “Kháng thể” của “Saint Angel” mà dùng chính thân thể anh ta đổi lấy, để chế ra thuốc giải huyết thanh!

Vì sao cô không nghĩ tới điểm ấy? Có thuốc giải rồi, thế lực “Thần Thoại” nhờ vào “Saint Angel” thành lập nên cũng phải tan rã.....

Ngay lúc cô đang hết sức ngỡ ngàng, anh đã nhắm hai mắt lại. Cô kinh hãi lập tức tiến lên đỡ lấy anh, vỗ vào hai má anh, vội vàng quát: “Này! Đừng ngủ! Đứng Tê! Tỉnh táo chút!”

Nhưng anh dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê, bất đặc dĩ, cô chỉ có thể bắn ra bằng châm trên nhẫn, trực tiếp đâm vào huyết hõ khẩu trên bàn tay anh.

“Ư.....” Anh bị đau đớn thức gọi lại ý thức trở về, đột nhiên mở to mắt.

“Đăng Tế! Tỉnh rồi sao?” Cô dõi theo anh, lại có chút lo lắng người tỉnh lại là tên Ma Vương máu lạnh kia.

“Đau chết..... Bị châm của cô đâm trúng, không tỉnh được mới lạ.” Anh thấp giọng rủa một tiếng.

“Chịu đựng một chút, người cứu viện sắp đến rồi.” Cô âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, song trên mặt lại cố gắng biểu hiện thờ ơ.

“Tôi ngồi không vững, cho tôi dựa vào một lúc.” Anh thở gấp yêu cầu.

Cô ngần ngừ một lát, không cự tuyệt, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh anh, mặc anh tựa vào vai cô.

“Nói chuyện cùng tôi, nhanh lên.....” Anh lại nói.

“Tôi không biết phải nói gì.” Cô biết cùng anh nói chuyện phiếm có thể kích lệ anh tỉnh táo, nhưng loại việc này không phải sở trường cô.

“Cái gì cũng được.....” Anh điều chỉnh hô hấp chống cự lại cơn đau đốn ở phần lưng.

Trầm ngâm một chút, cô mới nói: “Anh..... là vì muốn có ‘GLn kháng thể’, mới cố ý rơi vào tay của Thiên Thần đi? Tôi thực ngốc, lại vẫn cho rằng anh rơi vào bẫy của tôi, không nghĩ tới, ngược lại tôi lại là công cụ để anh trà trộn vào ‘Thần Thoại’.”

Cô nên sớm nên hiểu được, loại người giống Đăng Tế làm sao có thể dễ dàng bị bắt như thế.

“..... Nhưng kế hoạch của tôi mạo hiểm cũng không nhỏ, nhưng..... đây là cách tiêu diệt ‘Thần Thoại’ đơn giản nhất.” Anh ngửi thấy mùi bạc hà nhàn nhạt trên người cô, đột nhiên cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ, đau đốn dường như cũng dịu đi rất nhiều.

“Dùng chính mình làm vật thí nghiệm, anh thật sự là điên rồi!”

“Vì tự bảo vệ mình, tôi từ nhỏ đã được cho ăn một lượng thuốc độc cực nhỏ, trong cơ thể tôi đối với độc tố sớm đã có chút kháng thể, tôi nghĩ..... hẳn là chịu đựng được.....”

“Cho nên anh mới lớn mật như vậy? Anh quá coi thường độc tính của ‘Saint Angel’ rồi, ý chí của anh rất có khả năng cứ như vậy vĩnh viễn biến mất.” Cô trừng mắt nhìn gương mặt tái nhợt của Đằng Tế, buột miệng trách móc giận dữ.

“Cô..... lo lắng tôi biến mất đến thế sao?” Anh nhìn cô, nhướn nhướn mày.

Cô giật mình, quay đi, hừ lạnh: “Tôi sợ là thiếu đi đối thủ, lại quá vô vị.”

“Phải không?” Anh nhìn cô nghĩ một đằng nói một nẻo, khe khẽ cười.

“Tuy rằng ý chí của anh tạm thời chiến thắng ‘Saint Angel’, nhưng loại đơn thuốc mới nhất này sẽ có rất nhiều tác dụng phụ, nó sẽ làm tính cách của anh không ngừng thay đổi, hơn nữa trở nên càng lúc càng điên cuồng, càng lúc càng phá hỏng, có thể phát rồ, có thể lãnh khốc tàn bạo, ai cũng không thể đoán trước cuối cùng anh biến thành bộ dạng gì.....” Cô quay đầu lại, nghiêm nghị nhìn anh chăm chú.

“Tôi biết, cho nên tôi nói này kế hoạch nguy hiểm quá lớn, cũng bởi vì thế, tuyệt đối không thể cho đồng đội của tôi biết.” Đằng Tế thở dài.

Cô thật sâu nhìn anh một cái, mới nói: “Nếu thật sự là đồng đội, thì không nên giấu bọn họ, nếu không anh một khi đã xảy ra chuyện, bọn họ sẽ càng thêm tự trách.”

Anh ngây ra một lúc, lời nói cô làm cho anh phải tự kiểm điểm lại mình, hành động độc đoán của bản thân phải chăng thật sự quá không để tâm đến

cảm nhận của Ngũ Hành Kỳ Lân rồi.

“Biến anh thành Ma Vương, Thiên Thần sớm muộn gì cũng sẽ phái anh đi đối phó Ngũ Hành Kỳ Lân, tôi rất tò mò, sẽ có trận oanh liệt như thế nào.” Cô cố ý trào phúng.

“Tôi sẽ ngăn chặn tình huống đó xảy ra.” Anh nghiêm túc nói.

“Không thể ngăn chặn được.....”

Phút chốc, hai người đồng thời rơi vào trầm mặc, mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ tâm sự riêng.

Qua một lúc, Đằng Tế cảm thấy thân thể càng lúc càng nặng, hô hấp cũng càng lúc càng dồn dập, anh nhịn đau xuống nói: “Nói chuyện của cô đi.....”

“Chuyện của tôi anh không phải đều biết rồi ư?” Cô hừ lạnh.

“Không, tôi cũng không biết cô vì sao phải bán mạng thay Thiên Thần, chế ra loại ma túy không có thuốc giải ‘Saint Angel’ vì ông ta.....” Anh biết ‘Saint Angel’ cho tới nay vẫn chưa có thuốc giải, thuốc giải mà ‘Thiên Thần’ công bố, chẳng qua chỉ là ‘Saint Angel’ giảm liều lượng, để khiến cho thành viên của bọn họ yên tâm chịu không chế mà thôi.

“ ‘Saint Angel’ kỳ thật là sản phẩm thí nghiệm lỗi của tôi, nhưng Thiên Thần lại vô cùng thích đặc tính của nó, quyết định sản xuất sử dụng.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng của cô hiện lên nét buồn bực.

“Ông ta cũng thật ngoan độc, lại còn buôn bán tiêu thụ ‘Saint Angel’ ở chợ đen, chẳng lẽ cô không biết có rất nhiều người sử dụng lần lượt chết bất đắc kỳ tử mà chết?” Đằng tế tỏ vẻ phê phán hỏi.

“Tôi đương nhiên biết, nhưng đây là mục đích của Thiên Thần, ông muốn thành lập một vương quốc thuộc về Thần Thoại của ông, chỉ có nhân tài mạnh nhất mới có tư cách tồn tại, loại người thứ cấp khác đều phải tiêu diệt.”

“Thật sự là luận điệu ngu xuẩn lại nhằm chán, hết thảy ‘Thần Thoại’, đều là ảo tưởng không thực tế.” Anh lạnh lùng hừ nói.

Cô đương nhiên biết, giấc mộng của Thiên Thần bất cứ lúc nào đều có thể tiêu tan, nhưng ông là ân nhân cứu mạng của cô, thứ ông muốn, cô sẽ giúp ông đạt được.

“Cô vì Thiên Thần mà làm loại chuyện này, cùng chuyện hạ độc năm đó căn bản không có gì khác biệt, cho dù ông ta đã cứu cô, cô cũng không nên tiếp tay cho giặc.” Đằng Tế chỉ trích gay gắt.

Cô trong lòng rung động mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch.

“Năm đó, có người xông vào sở bảo hộ, cướp cô bị cách ly đóng cửa đã ba năm đi, người đó, chính là Thiên Thần?” Anh giống như đang kéo tơ lột kén, từng bước một cởi bỏ mạng che mặt thần bí của cô. “Vì thế, cô mới có thể cam tâm tình nguyện mặc ông ta sai phái?”

Cô không trả lời, nhưng đoạn ký ức khổ sở lại dưới sự dẫn dắt của anh mà mở toang ra.

Đúng vậy, nếu không phải Thiên Thần đã cứu cô, giờ phút này, cô có lẽ sớm đã điên rồi, bị người ta bức điên rồi.....

Mười năm trước.....

Một thiếu nữ bị coi là ma nữ, bị cha mẹ nuôi vứt bỏ, trong ánh mắt thóa mạ cùng phê phán khác thường, một mình chịu đựng ba năm không được quan tâm, không được để ý tới, không có tự do, cuộc sống giam khắc

nghiệt. Cô giống như một phạm nhân, đối mặt với chiếc lồng giam cầm tù của riêng mình, không ai dám gần cô, ngay cả nhân viên hướng dẫn tâm lý cũng chỉ muốn cách kính chống đạn nói chút chuyện vô nghĩa cùng cô..... Cuối cùng, cô chỉ có thể chết tâm từng ngày một, đóng băng chính mình từng ngày một, sau đó, tuyệt vọng đối với tất cả mọi người, với toàn bộ thế giới.....

Cô vĩnh viễn không quên được chuyện xảy ra sau đó, vẻ mặt lờm nguýt của cha mẹ nuôi, ánh mắt bọn họ kinh hoàng sợ hãi lại chán ghét, chẳng khác nào phán tội tử hình cô, đã xóa bỏ toàn bộ tình thân, tình cảm, cũng như thiện ý đối với người khác trong người cô.

Không ai tin cô thanh minh, không ai tin cô vô tội, thiên phú trong phương diện dược lý của cô từng khiến các bậc thầy lấy làm kiêu ngạo, cuối cùng lại cũng là nguồn gốc tội lỗi hủy hoại đi một đời của cô.

Nhưng điều khổ sở thật sự là cô không thể nói ra chân tướng, không thể nói ra kẻ chế ra độc trong phòng thí nghiệm trường thả vào nguồn nước , chính là đứa con trai ruột mà cha mẹ nuôi thương yêu nhất.....

Chính là cậu em trai nhỏ hơn cô hai tuổi.....

Có lẽ là sợ bị người chị xa lạ cướp mất sự yêu thương của cha mẹ, cậu em vô tri lại có thể đánh cắp được đơn thuốc của cô, bỏ vào nguồn nước của thị trấn.

Ai mới là ma quỷ chân chính? Là cô? Hay là đứa trẻ kia?

Đến tận cùng, làm sao phân biệt được thiện ác? Nhân tính rốt cuộc vốn thiện lương hay là ác độc? Cô trước đây nghĩ không ra, hiện tại vẫn khó giải như cũ, cô chỉ biết là, có thể làm người ta tổn thương thảm nhất nặng nhất, cũng là người, giết chóc thật sự tàn nhẫn trên thế giới này không phải là tổn thương trên thân thể, mà là sự lãng nhục tâm hồn.

Mà cô, là người bị hại.

“Chuyện mười năm trước..... thực ra không phải do cô làm?” Đặng Tế nhìn vẻ mặt thống khổ của cô, nhẹ giọng nói.

“Cái gì?” Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn anh.

“Cô làm sao có thể đi hạ độc, căn bản không có khả năng.” Anh thở dài.

“Anh vì sao nói như vậy?” Cô trừng lớn hai mắt.

“Cô là một người ở thị trấn kia, nếu thật sự muốn hạ độc hại người, tuyệt đối sẽ không gây rối ở thị trấn nơi mình ở, làm như vậy không phải tương đương nói cho mỗi người là cô làm sao? Người bắt cô quá không có đầu óc rồi, cô làm như vậy đối với cô cũng không có lợi ích gì, không phải sao?” Anh cười khẩy nói.

“Có lẽ tôi muốn trừng phạt một số kẻ ác trong thị trấn.....”

“Ngay cả cha mẹ nuôi của cô cũng trừng phạt? Có thể sao? Trừ phi bọn họ đối với cô không tốt, khiến ghi hận trong lòng, nhưng, những ngày tháng cô sống cùng bọn họ cũng rất vui vẻ, đúng không?” Anh điều tra chuyện trước đây của cô rất kỹ càng tỉ mỉ.

“Tôi hận bọn họ.....” Tim cô căng thẳng, giọng nói buồn bực.

“Nếu hận thật, thì sẽ không giấu diếm chân tướng.” Anh nhìn chăm chăm cô.

Khuôn mặt nhỏ thanh lệ của cô trong nháy mắt biến sắc.

“Bởi vì không muốn thương tổn bọn họ, cho nên mới không nói ra, thà rằng một mình nhận tội.....” Anh từ các manh mối, liên tục động chấp vá ra chân tướng năm đó.

“Đừng nói nữa!” Cô ngăn cản lời anh tiếp tục nói.

Anh thu hồi trào phúng quen thuộc, đáy mắt hiện lên một chút thương tiếc. “Cô đó, thật ngốc.”

Vốn dĩ cô là một cô gái thông minh thiện lương lại tri kỷ! Khiến cô trở nên lãnh huyết, là thế giới lạnh lùng lại tàn khốc này.....

Càng là người bên ngoài kiên cường, nội tâm lại càng yếu ớt, anh có lẽ cũng giống như cô.

Cô giật mình kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, ngực thế mà lại nổi lên sự rung động, kiềm nén đã rất nhiều năm, nỗi đau của cô, thù hận của cô, oan ức của cô, được vỗ về chỉ bởi một câu “thật ngốc” đơn giản của anh.

Đời mười năm, rốt cục cũng có người tin tưởng cô..... Tin tưởng cô vô tội.....

Dường như hiểu được cảm nhận của cô, anh không nói thêm gì nữa, chỉ vươn tay trái, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tú lệ trẻ trung lại tang thương của cô.

Cô cứng người lại nhưng không né tránh, chỉ yên lặng nhìn thẳng anh.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Nhiệt độ lòng bàn tay anh sưởi ấm mặt cô, thẩm thấu lòng của cô, cô quên cả hít thở, suy nghĩ mơ hồ xao động trong con mắt đen thẫm thẫm của anh.

Đằng Tế kỳ thật đã sớm hiểu được, nguyên nhân anh bị cô hấp dẫn cũng chỉ có một.

Anh thích cô, thích cô gái duy nhất có thể ngang hàng cùng anh, mà cô đối với anh, hẳn là cũng có cảm giác như vậy.

Giờ khắc này, tần số nhất trí, hai người tài trí phản ứng tương đương nhau, lần đầu tiên bỏ đi rào cản trong lòng nhau, dứt bỏ lý trí cùng lập trường hai bên, vong tình cho nhau ngóng trông, giải phóng tình cảm tha thiết trong lòng.....

Xe cứu thương cuối cùng đã tới, khi những nhân viên cấp cứu kia tìm được bọn họ, Bất Hoạch mới từ trong ma pháp nhất thời ngẩn ngơ kia bừng tỉnh.

Cô vội vàng rời mắt đi, cố gắng tìm lại bình tĩnh thuộc về chính mình, chỉ là, cho dù bề ngoài khôi phục lạnh lùng, tim cô lại nháy nhót không thể lại trở lại quỹ đạo.

Đằng Tể nhìn cô, cười tựa như không cười, nói: “Cẩn thận đó! Quá thích anh, em sẽ rất phiền não đấy!”

“Quá thích em, anh cũng sẽ rất phiền não.” Cô sắc bén phản kích.

Anh sửng sốt một giây, bùi ngùi nở nụ cười. “Quả thực, chúng ta đều giống nhau.....”

Hai người đối địch yêu nhau, đối với song phương đều là vấn đề nan giải.

Khi nhân viên cấp cứu nâng Đằng Tể lên cáng cứu thương, anh đột nhiên lại nói: “Lần sau tỉnh lại, anh không biết mình sẽ biến thành bộ dạng gì, đến lúc đó em hãy tìm lại chân chính bản thân anh.....”

Lòng cô khẽ chấn động, đang muốn phủ nhận, anh lại không đợi cô trả lời, đã mệt mỏi nhắm mắt lại, mê man đi.

Nhìn ý thức thuộc về Đằng Tể lại ngủ say lần nữa, vậy mà cảm thấy buồn bã thất vọng, vậy mà cảm thấy..... sầu lo bất an.

Nói thật, cô xác thực rất lo lắng anh sẽ cứ như vậy mà biến mất, bởi vì cô rất cục hiểu được, trong thời gian anh biến thành Ma Vương kia, lòng cô không phải là “vô vị”, mà là “nhớ nhung”.

Đoạn thời gian nhìn anh không phải là anh, cô thật sự rất nhớ nhung Đăng Tế.....

Cảm giác này, là thích sao?

Là thích.....

Cô đi theo lên chiếc xe cứu thương, ngồi ở bên Đăng Tế, ánh mắt của cô trước sau không rời khỏi Đăng Tế, không phát hiện khuôn mặt nhỏ luôn luôn lạnh như băng của bản thân lần đầu tiên toát ra hơi thở thuộc về con người.

Hơi thở của “phụ nữ”.....

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tòa thành đêm nay có dạ tiệc, là tiệc mừng công Thiên Thần đặc biệt tổ chức cho Đăng Tế, thành viên quan trọng của “Thần Thoại” Dường như tất cả thành viên đều tham dự, tòa thành vốn dĩ nghiêm trang lạnh lẽo thanh u bỗng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt, Thiên Thần còn đặc biệt giới thiệu Ma Vương Đăng Tế cho tất cả những người trong bữa tiệc, cho mọi người biết một chút về “binh khí” mạnh nhất “Thần Thoại” của ông ta!

Bất Hoạch ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm Đăng Tế đang nói chuyện vui vẻ cùng Thiên Thần, so với trước đây như phân thành hai người khác nhau, trái tim không ngừng trầm xuống.

Ngày đó, sau khi bác sĩ điều trị vết thương cho Đăng Tế, cô liền lập tức đưa anh về tòa thành, nhờ “Saint Angel” hồi phục mạnh mẽ các tế bào, nên anh chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày liền tỉnh lại, hơn nữa thương thế hồi phục rất nhanh.

Nhưng, như điều cô lo lắng, người tỉnh lại không phải Đăng Tế cô chờ mong, cũng không phải chỉ là tên Ma Vương nghe lời ngày trước, mà là... tên ác ma độc ác hơn, điên cuồng hơn, càng khiến người ta sợ hãi!

Độc tính của “Saint Angel” cuối cùng đã phát huy, nó đã chiếm đoạt toàn bộ linh hồn của Đăng Tế rồi.

Điều này tuy rằng sớm đã trong dự liệu của Bất Hoạch, song cô vẫn cảm thấy kinh hãi như cũ, bởi vì trên người anh cô đã hoàn toàn không cảm nhận được Đăng Tế khiến trái tim cô đập thành thịch nữa rồi.....

Đây là một Đăng Tế hoàn toàn mới, tựa như một tên ác ma trưởng thành, hẳn tuy rằng cuồng ngạo không kềm chế được, âm trầm tàn bạo, nhưng hẳn biết xu nịnh Thiên Thần, lợi dụng lòng người. Hẳn có thể suy nghĩ, có thể tấn công nhược điểm của kẻ khác, có thể châm ngòi ly gián, lớn mật, cuồng vọng, âm hiểm, kiêu ngạo..... Hẳn chẳng khác nào hấp thu đặc tính linh hoạt khôn khéo của Đăng Tế, sau đó lại thay đổi hoàn toàn những phẩm chất đặc biệt kia thành những điều xấu xa.....

Thiên Thần vô cùng thích tên Đăng Tế hoàn toàn mới này, nói thẳng hẳn đúng là Ma Vương ông ta thực sự muốn, ngay cả Bất Loạn cũng giống con ruồi thường xuyên dính bên người hẳn khiêu khích hẳn, dụ dỗ hẳn.....

Mắt thấy Đăng Tế từng bước trầm luân trong bóng tối, cảm xúc cô càng lúc càng phiền muộn, bởi vì cô rất rõ, kết quả này cũng không có vấn đề, có vấn đề là trái tim cô.

Lúc đầu, mục đích Thiên Thần lệnh cho cô bắt Đăng Tế không phải là biến anh thành Ma Vương sao? Nay thành công rồi, cô nên vui mừng thay Thiên Thần, vì sao ngược lại cảm thấy đau lòng?

Chẳng lẽ sự biến mất của Đăng Tế, thật sự đối với cô ảnh hưởng lớn như vậy sao?

Cô thật sự thích anh như vậy sao?

Đã quen dùng lý tính đi suy nghĩ bất cứ chuyện gì, đối mặt với phần tình cảm xảy ra bất ngờ này, cô lại có vẻ bối rối lúng túng. Bởi từ sau vụ việc mười năm trước kia, cô cho rằng cô không thể yêu ai nữa rồi, đổi tên thành “Bất Hoạch”, đóng băng trái tim mình, cắt đứt tất cả nhân tính, quyết định theo Thiên Thần đi trên con đường cố chấp máu tanh này.....

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Nhưng, sự xuất hiện của Đằng Tế đã thu hút trái tim không hề lưu luyến đối với người đời kia của cô, bóng dáng đặc biệt của anh, cách nói năng cơ trí, suy nghĩ linh tiệp, và cả lòng can đảm kinh người, nhiều lần khích thích khói lửa chiến tranh trong lòng cô. Anh là đối thủ khó gặp trong ván cờ nhân sinh của cô, cô không nhịn được muốn cùng anh đánh một ván cờ, không nhịn được muốn cùng anh độ cao thấp, luận bàn trí tuệ, không nhịn được muốn tìm hiểu anh hơn, thấu hiểu rõ con người anh.....

Sau đó, bất tri bất giác, cô dần dần phát hiện, anh càng nguy hiểm hơn so với tưởng tượng của cô, bởi vì anh không chỉ có được năng lực khiến cô khuất phục, càng đáng sợ là, anh còn có mị lực dễ dàng bắt giữ lòng người.

Trong quá trình bọn họ giao thủ, anh luôn có thể tài tình thay đổi địch ý của cô đối với anh, làm cho cô quên mất đối lập giữa bọn họ, vô hình trung, ván cờ này sớm đã không có ý muốn giết người, ranh giới bạn thù trở nên mơ hồ. Cô lúc này mới nhận ra được cô đã không có cách nào coi anh đơn thuần chỉ là đối thủ được nữa, sự rung động không rõ từ bao giờ đã đâm chồi bén rễ trong lòng cô, làm lập trường của cô cũng bắt đầu dao động.....

Bởi vậy, khi cô nhìn thấy Đằng Tế không phải là Đằng Tế, lại có ý muốn đánh thức xung động của Đằng Tế, muốn biến anh trở lại thành Kỳ Lân Vương độc nhất vô nhị vốn dĩ.

“Bất Hoạch, cô đang ngăn người sao?”

Tiếng kêu bất chợt vang lên của Bất Loạn gọi cô từ trong suy nghĩ trầm mặc trở lại, cô lạnh lùng ngẩng đầu, Bất Loạn đang một tay vô cùng thân thiết ôm lấy Đằng Tế đi về phía cô, một đôi mắt tô vẽ dày đậm đang nhìn cô chăm chú trong khi đó Đằng Tế, vẻ mặt kỳ lạ nhìn cô.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén kia, là của Đằng Tế, nhưng ánh mắt đó, không phải là ánh mắt Đằng Tế nhìn cô.....

“Đâu có, tôi chỉ là đang nghĩ một số chuyện.” Cô nói xong, đứng dậy bỏ đi.

Bây giờ , người cô không muốn nhìn thấy nhất chính là người đàn ông không hề có linh hồn của Đảng Tể này.

“Chờ một chút, cô đang suy nghĩ chuyện gì? Từ sau ngày cô nhận nhiệm vụ cùng Đảng Tể trở về, cô liền trở nên là lạ.....” Bất Loạn tựa vào vai Đảng Tể, cố ý gọi cô lại.

“Tôi đang nghĩ..... cô thật là có dũng khí.” Cô quay đầu hừ lạnh.

“Dũng khí? Có ý gì?” Bất Loạn ngẩn ngơ.

“Đi soi gương đi! Dụ dỗ một thanh niên mười chín tuổi, cô thật đúng là không sợ bản thân mang tiếng cửa sừng làm nhé.” Cô châm chọc bỏ lại những lời này, tự ý rời khỏi đại sảnh bữa tiệc.

“Cô..... cô nói cái gì? Xú nha đầu đáng ghét, cô đang mắng tôi già à? Tôi cũng chỉ mới hai mươi sáu tuổi mà thôi!” Bất Loạn tức giận đến nổi hô to gọi nhỏ, còn không quên quay đầu dùng giọng nói có thể ngắt chết người hỏi Đảng Tể: “Đảng Tể, anh nói xem, em nhìn có vẻ rất già sao?”

“Coi chừng một chút, nếp nhăn của cô xuất hiện kìa.....” Đảng Tể thoát ra một câu như vậy.

“Cái gì?” Bất Loạn sợ tới mức lập tức lấy gương ra.

Bước chân của Bất Hoạch đột nhiên cứng lại, những lời này của Đảng Tể cô cũng từng nói với Bất Loạn, làm sao cô và anh thường xuyên có ý nghĩ và từ ngữ tương đồng vậy?

Khẽ nhúu mày, lòng cô càng rối loạn.

Dọc theo con đường rời xa ồn ào, cô quyết định đến phòng sách để được yên tĩnh bên tai, không ngờ mới bước vào phòng sách không được bao lâu, cửa bị mở ra, Đăng Tế vậy mà bước vào theo.

“Bất Hoạch, tôi vừa hay có việc tìm cô.....”

“Đi ra ngoài, tôi không rảnh.” Cô xoay người trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi thấy cô không phải không rảnh, mà là muốn tránh né tôi!” Hắn cười lạnh.

“Tôi có lý do gì mà phải tránh né anh?” Cô nhúu mày.

“Lý do rất đơn giản, bởi vì em sợ.....” Hắn chậm rãi đến gần cô.

“Sợ? Tôi có cái gì phải sợ?” Cô vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

“Sợ tôi nhiều loạn tim em, sợ chính em càng lúc càng thích tôi..... thích con người tên Kỳ Lâm Vương của tôi.....” Hắn sát vào cô, nở nụ cười xấu xa.

Lời nói của hắn làm nàng kinh ngạc trợn to hai mắt. Chẳng lẽ người này biến thành.....

“Đúng vậy, ‘Saint Angel’ khiến tôi biến thành người hai nhân cách, cái tên mà em thích kia, đang ở trong cơ thể tôi ngủ say.....” Hắn dường như lập tức nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, là vì ý chí của bản thân Đăng Tế quá mạnh mẽ, cho nên dẫn đến nhân cách của anh tách ra sao?

“ ‘Hắn’ rất khó chơi, tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới áp chế được ‘hắn’, bây giờ, là tôi ‘Ma Vương’ này đang chi phối thể xác này đây.....” Hắn tà khí cười.

Trùng mắt nhìn tư thái thẳng lợi của hắn, tim cô từng đợt co rút đau đớn.

Là cô biến Đằng Tế thành như vậy, là cô.....

“Em đây là vẻ mặt gì? Thương tâm vì ‘hắn’, em buồn sao?” Hắn nheo mắt lại, giọng điệu không hờn giận.

Cô mím đôi môi, không trả lời, chỉ muốn mau tránh khỏi người này, nhưng mới xoay người bước một bước lại lập tức bị hắn tóm lấy cánh tay, kéo về trước mặt hắn.

“Không cho phép đi!” Hắn hừ lạnh.

“Buông tay.” Lửa giận dấy lên trong đôi mắt lạnh như băng của cô.

“Vì sao em luôn lạnh lùng như thế? Thực đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp này của em.....” Hắn càn rỡ vuốt ve hai má cô.

Động tác này làm ngực cô căng thẳng, lúc Đằng Tế bị thương cũng từng vuốt ve mặt cô như thế, nhưng, người giống, đầu ngón tay giống, lại cho cô cảm giác hoàn toàn khác.

Khi đó, cô tim đập thành thịch; mà hiện tại, cô chỉ cảm thấy chán ghét tức giận.....

Không hề báo trước, cô đột nhiên ra tay vung đến mặt hắn, hắn giống như đã sớm đoán trước hành động của cô, nhanh nhẹn né tránh, một nắm bắt được cổ tay cô, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm cây băng châm trên nhãn của cô.

“Vì sao? Vì sao em chỉ thích hắn, mà không đón nhận tôi?” Hắn cá giận nói.

“Anh không phải là Đằng Tế!” Giọng nói của cô không hề ảm áp.

“Sai rồi! Tôi chính là ‘hắn’, tôi là một mặt khác của ‘hắn’, một mặt khác người ngoài không thấy được! m hiểm, giả dối, đề phòng, đổ kị, không tín nhiệm bất cứ ai, kiêu ngạo, cuồng vọng, ngây thơ, tự cho là đúng, độc đoán, giữ lấy dục vọng mạnh mẽ..... Tên đó cũng không giống bộ dạng đứng đắn mà em biết đâu, nội tâm hắn kỳ thật cũng rất đen tối, ‘tôi’ chính là tổng hợp của những đen tối đó!” Hắn bắt lấy hai vai cô, cúi đầu kề sát cô.

“Tôi biết.” Cô yên lặng nhìn hắn.

Hắn giật mình.

“Tôi biết nội tâm Đằng Tế có rất nhiều mâu thuẫn, anh ấy không phải thánh nhân, anh ấy mới chỉ có mười chín tuổi, nhưng những mặt phải và mặt trái cảm xúc đó là kết quả yếu tố anh ấy một mình cần có, chỉ có hai người nhân đôi, mới là ‘anh ấy’, mà anh..... không phải anh ấy!” Cô không nịn được nói thay Đằng Tế, nhưng cũng không lưu tình chút nào phủ định hắn.

Hắn bị chọc giận, khuôn mặt tuần tú nổi lên nụ cười độc ác hung dữ.

“Phải không? Hóa ra em phân biệt rõ như vậy, có thể thấy em để ý hắn bao nhiêu, đã như vậy, tôi sẽ dùng thân xác này của hắn để hủy diệt tình cảm em đối với hắn ta.....” Lời còn chưa dứt, hắn bỗng nhiên ôm chặt cô, cúi đầu muốn xâm nhập đôi môi cô.

Cô kinh hãi, ra sức ngửa về sau, gập đầu gối lên đụng mạnh vào bụng dưới của hắn.

Hắn nhảy về phía sau, mũi chân điểm nhẹ trên tấm thảm, lập tức lại như tia chớp chạy tới, động tác cực nhanh, làm cô kinh hãi.

Cô vội vàng tránh sang bên trái, nhưng mới sắp chuyển động, hắn lại sớm một bước lướt tới bên trái cô rồi, chặn đường cô, kéo lấy eo cô, cô liền lấy

khuyết tay ngăn cản hắn xâm phạm, tiếp theo là một chuỗi cú đấm nhanh liên tiếp.

Nhưng hắn lại ứng phó cực kỳ dễ dàng, chỉ thấy hắn trái phải né tránh, tay cô trước sau không chạm được đến mặt hắn, đến cuối cùng, lại bị vấp phải đôi chân dài của hắn, trọng tâm lập tức mất đi cân bằng, ngã ngửa về phía sau, rơi xuống thảm.

Chân hắn với một cách kỳ lạ kẹp chặt hai chân cô, tay cô cũng bị hắn vây trên sàn nhà, cả người liền bị khóa như vậy, không thể động đậy.

“Em không thể thắng tôi được, Bất Hoạch.” Hắn cười khẩy nói.

“Thế thì đã làm sao?” Cô đóng băng nghiêm mặt.

“Tôi muốn em trở thành người của tôi.....” Hắn nói xong chậm rãi cúi đầu, môi tựa như dán trên cánh môi cô.

“Đó là điều không thể.” Cô lạnh lùng u ám nói xong, xoay cổ tay, bằng châm trên chiếc nhẫn phút chốc vươn dài ra 10 cm, vừa vặn đâm thẳng vào cổ tay phải khổng lồ chế cô của hắn.

“A!” Hắn đau đớn hô một tiếng, rút tay về.

Cô thừa cơ vùng lên, đầu châm sắc nhọn vạch qua áo sơ mi đen của hắn, khiến hắn phải buông tay còn lại ra, sau đó nâng chân đạp lên ngực hắn, đá hắn ra.

Hắn ngã sang một bên, cô đang muốn cho thêm một châm, hắn lại đột nhiên về mặt biến đổi, thấp giọng kêu: “Em muốn giết anh sao? Bất Hoạch.”

Tim cô nhảy lên, trừng mắt nhìn hắn. “Đằng Tề?”

“Muốn tỉnh lại thật không dễ dàng.....Đầu của anh..... Đau muốn chết.....” Anh tóm lấy mái tóc dài, thở hồng hộc.

“Thật sự là anh sao? Anh vẫn ổn chứ?” Cô tiến lên ngồi xổm bên người anh, vẻ mặt quan tâm nâng anh dậy.

“Vẫn tốt.....” Anh ngẩng đầu, cặp mắt đen dài thăm thăm kia chợt lóe tia giảo hoạt.

Cô rùng mình, cảnh giác quá muộn, còn không kịp phòng bị, đã bị hấn vặn tay phải, cả người rơi vào trong đôi cánh tay mạnh mẽ của hấn.

“Anh.....” Cô không nghĩ đến hấn lại có thể giở loại thủ đoạn này, “Saint Angel” quả nhiên khiến hấn trở nên càng xảo quyệt hơn.

“Thật là dễ lừa! Chỉ cần tôi hơi lộ ra chút vẻ mặt của tên tiểu quý kia, em liền chui đầu vô lưới rồi.....” Hấn lặng lẽ cười lạnh.

“Buông tôi ra!” Cô cả mặt lạnh lùng.

“Không dễ dàng mới bắt được em, tôi làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?” Hấn vươn một bàn tay ra, lấy đầu ngón tay quét nhẹ môi cô.

“Còn chạm vào tôi, tôi sẽ giết anh!” Ánh mắt của cô như đao băng.

“Em không thể giết tôi được, bởi vì, tôi là Đẳng Tế mà!” Hấn đùa cợt nói.

“Anh không phải.....”

Hấn không cho cô có cơ hội phản bác, lập tức che kín môi cô.

Cô hoảng hốt, liều mình muốn né tránh, nhưng hấn ngược lại giữ gáy cô càng chặt hơn, điên cuồng mà hôn cô.

Hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể bỏng người, cô như bị mê hoặc trong nháy mắt, mê hoặc trong nụ hôn hỗn loạn này.....

Hắn không phải Đăng Tế, nhưng đồng thời cũng là Đăng Tế, tình huống hoang đường phức tạp này, ai có thể lý giải rõ ràng?

Thậm chí, tim cô lại bị nộ hỏa nồng nhiệt của hắn kích động, đập với một tốc độ nhanh kinh hoàng chưa từng có.

Có lẽ trong tiềm thức của cô cũng có một cái tôi khác, sớm đã ảo tưởng gần gũi như vậy, cái tôi kia, so với cô còn sớm hiểu được, hiểu được giây phút cô mới nhìn thấy Đăng Tế, đã rơi vào lưới tình rồi.....

Đột nhiên, cánh tay đang giữ cô buông lỏng ra, nộ hỏa điên cuồng tùy tiện lại thay đổi, trở nên nồng nàn dịu dàng, trở nên sâu sắc ghẹo người, tuy rằng vẫn thô bạo như cũ, nhưng có thêm một thứ tình cảm sâu đậm.

Cô sắc bén trừng lớn mắt, phát hiện khuôn mặt đang hôn cô cũng thay đổi rồi!

Bộ dáng hung dữ thô bạo vốn dĩ, không biết khi nào đã chuyển thành thâm thúy ngóng trông.....

Anh buông môi cô ra, khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú, khóe miệng chứa ý cười trêu chọc quen thuộc.

Đăng Tế!

Trái tim cô lập tức nhảy đến tận cổ họng, không có lý do, hai gò má trắng bốt nhiễm một màu hồng phấn.

“Anh nên dừng lại sao? Tuy rằng anh rất tức giận một con người khác của anh đã giành làm trước chuyện anh muốn làm nhất, nhưng..... bây giờ anh vẫn muốn tiếp tục..... Có được không?” Giọng nói hơi khàn tràn ngập cảm dỗ mê người.

Cô nín thở, đã quên nên nói cái gì, bởi vì bộ não từ trước tới nay luôn linh hoạt của cô dưới cái nhìn chăm chú nồng nhiệt của anh lần đầu tiên đã hoàn toàn trống rỗng.

Tòa thành đêm nay có dạ tiệc, là tiệc mừng công Thiên Thần đặc biệt tổ chức cho Đăng Tế, thành viên quan trọng của “Thần Thoại” Đường như tất cả thành viên đều tham dự, tòa thành vốn dĩ nghiêm trang lạnh lẽo thanh u bỗng chốc trở nên ồn ào náo nhiệt, Thiên Thần còn đặc biệt giới thiệu Ma Vương Đăng Tế cho tất cả những người trong bữa tiệc, cho mọi người biết một chút về “binh khí” mạnh nhất “Thần Thoại” của ông ta!

Bất Hoạch ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm Đăng Tế đang nói chuyện vui vẻ cùng Thiên Thần, so với trước đây như phân thành hai người khác nhau, trái tim không ngừng trầm xuống.

Ngày đó, sau khi bác sĩ điều trị vết thương cho Đăng Tế, cô liền lập tức đưa anh về tòa thành, nhờ “Saint Angel” hồi phục mạnh mẽ các tế bào, nên anh chỉ cần tĩnh dưỡng ba ngày liền tỉnh lại, hơn nữa thương thế hồi phục rất nhanh.

Nhưng, như điều cô lo lắng, người tỉnh lại không phải Đăng Tế cô chờ mong, cũng không phải chỉ là tên Ma Vương nghe lời ngày trước, mà là... tên ác ma độc ác hơn, điên cuồng hơn, càng khiến người ta sợ hãi!

Độc tính của “Saint Angel” cuối cùng đã phát huy, nó đã chiếm đoạt toàn bộ linh hồn của Đăng Tế rồi.

Điều này tuy rằng sớm đã trong dự liệu của Bất Hoạch, song cô vẫn cảm thấy kinh hãi như cũ, bởi vì trên người anh cô đã hoàn toàn không cảm nhận được Đăng Tế khiến trái tim cô đập thành thịch nữa rồi.....

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Đây là một Đăng Tế hoàn toàn mới, tựa như một tên ác ma trưởng thành, hẳn tuy rằng cuồng ngạo không kềm chế được, âm trầm tàn bạo, nhưng hẳn biết xu nịnh Thiên Thần, lợi dụng lòng người. Hẳn có thể suy nghĩ, có thể tấn công nhược điểm của kẻ khác, có thể châm ngòi ly gián, lớn mật, cuồng vọng, âm hiểm, kiêu ngạo..... Hẳn chẳng khác nào hấp thu đặc tính linh hoạt khôn khéo của Đăng Tế, sau đó lại thay đổi hoàn toàn những phẩm chất đặc biệt kia thành những điều xấu xa.....

Thiên Thần vô cùng thích tên Đăng Tế hoàn toàn mới này, nói thẳng hẳn đúng là Ma Vương ông ta thực sự muốn, ngay cả Bất Loạn cũng giống con ruồi thường xuyên dính bên người hẳn khiêu khích hẳn, dụ dỗ hẳn.....

Mắt thấy Đăng Tế từng bước trầm luân trong bóng tối, cảm xúc cô càng lúc càng phiền muộn, bởi vì cô rất rõ, kết quả này cũng không có vấn đề, có vấn đề là trái tim cô.

Lúc đầu, mục đích Thiên Thần lệnh cho cô bắt Đăng Tế không phải là biến anh thành Ma Vương sao? Nay thành công rồi, cô nên vui mừng thay Thiên Thần, vì sao ngược lại cảm thấy đau lòng?

Chẳng lẽ sự biến mất của Đăng Tế, thật sự đối với cô ảnh hưởng lớn như vậy sao?

Cô thật sự thích anh như vậy sao?

Đã quen dùng lý tính đi suy nghĩ bất cứ chuyện gì, đối mặt với phần tình cảm xảy ra bất ngờ này, cô lại có vẻ bối rối lúng túng. Bởi từ sau vụ việc

mười năm trước kia, cô cho rằng cô không thể yêu ai nữa rồi, đổi tên thành “Bất Hoạch”, đóng băng trái tim mình, cắt đứt tất cả nhân tính, quyết định theo Thiên Thần đi trên con đường cố chấp máu tanh này.....

Nhưng, sự xuất hiện của Đằng Tế đã thu hút trái tim không hề lười luyến đối với người đời kia của cô, bóng dáng đặc biệt của anh, cách nói năng cơ trí, suy nghĩ linh tiếp, và cả lòng can đảm kinh người, nhiều lần kích thích khói lửa chiến tranh trong lòng cô. Anh là đối thủ khó gặp trong ván cờ nhân sinh của cô, cô không nhận được muốn cùng anh đánh một ván cờ, không nhận được muốn cùng anh độ cao thấp, luận bàn trí tuệ, không nhận được muốn tìm hiểu anh hơn, thấu hiểu rõ con người anh.....

Sau đó, bất tri bất giác, cô dần dần phát hiện, anh càng nguy hiểm hơn so với tưởng tượng của cô, bởi vì anh không chỉ có được năng lực khiến cô khuất phục, càng đáng sợ là, anh còn có mị lực dễ dàng bắt giữ lòng người.

Trong quá trình bọn họ giao thủ, anh luôn có thể tài tình thay đổi địch ý của cô đối với anh, làm cho cô quên mất đối lập giữa bọn họ, vô hình trung, ván cờ này sớm đã không có ý muốn giết người, ranh giới bạn thù trở nên mơ hồ. Cô lúc này mới nhận ra được cô đã không có cách nào coi anh đơn thuần chỉ là đối thủ được nữa, sự rung động không rõ từ bao giờ đã đâm chồi bén rễ trong lòng cô, làm lập trường của cô cũng bắt đầu dao động.....

Bởi vậy, khi cô nhìn thấy Đằng Tế không phải là Đằng Tế, lại có ý muốn đánh thức xung động của Đằng Tế, muốn biến anh trở lại thành Kỳ Lân Vương độc nhất vô nhị vốn dĩ.

“Bất Hoạch, cô đang ngăn người sao?”

Tiếng kêu bất chợt vang lên của Bất Loạn gọi cô từ trong suy nghĩ trầm mặc trở lại, cô lạnh lùng ngẩng đầu, Bất Loạn đang một tay vô cùng thân

thiết ôm lấy Đăng Tế đi về phía cô, một đôi mắt tô vẽ dày đậm đang nhìn cô chăm chú trong khi đó Đăng Tế, vẻ mặt kỳ lạ nhìn cô.

Đôi mắt hẹp dài sắc bén kia, là của Đăng Tế, nhưng ánh mắt đó, không phải là ánh mắt Đăng Tế nhìn cô.....

“Đâu có, tôi chỉ là đang nghĩ một số chuyện.” Cô nói xong, đứng dậy bỏ đi.

Bây giờ , người cô không muốn nhìn thấy nhất chính là người đàn ông không hề có linh hồn của Đăng Tế này.

“Chờ một chút, cô đang suy nghĩ chuyện gì? Từ sau ngày cô nhận nhiệm vụ cùng Đăng Tế trở về, cô liền trở nên là lạ.....” Bất Loạn tựa vào vai Đăng Tế, cố ý gọi cô lại.

“Tôi đang nghĩ..... cô thật là có dũng khí.” Cô quay đầu hừ lạnh.

“Dũng khí? Có ý gì?” Bất Loạn ngẩn ngơ.

“Đi soi gương đi! Dụ dỗ một thanh niên mười chín tuổi, cô thật đúng là không sợ bản thân mang tiếng cửa sừng làm ghê.” Cô châm chọc bỏ lại những lời này, tự ý rời khỏi đại sảnh bữa tiệc.

“Cô..... cô nói cái gì? Xú nha đầu đáng ghét, cô đang mắng tôi già à? Tôi cũng chỉ mới hai mươi sáu tuổi mà thôi!” Bất Loạn tức giận đến nổi hô to gọi nhỏ, còn không quên quay đầu dùng giọng nói có thể ngắt chết người hỏi Đăng Tế: “Đăng Tế, anh nói xem, em nhìn có vẻ rất già sao?”

“Coi chừng một chút, nếp nhăn của cô xuất hiện kìa.....” Đăng Tế thoát ra một câu như vậy.

“Cái gì?” Bất Loạn sợ tới mức lập tức lấy gương ra.

Bước chân của Bất Hoạch đột nhiên cứng lại, những lời này của Đằng Tế cô cũng từng nói với Bất Loạn, làm sao cô và anh thường xuyên có ý nghĩ và từ ngữ tương đồng vậy?

Khẽ nhú mày, lòng cô càng rối loạn.

Dọc theo con đường rời xa ồn ào, cô quyết định đến phòng sách để được yên tĩnh bên tai, không ngờ mới bước vào phòng sách không được bao lâu, cửa bị mở ra, Đằng Tế vậy mà bước vào theo.

“Bất Hoạch, tôi vừa hay có việc tìm cô.....”

“Đi ra ngoài, tôi không rảnh.” Cô xoay người trừng mắt nhìn hắn.

“Tôi thấy cô không phải không rảnh, mà là muốn tránh né tôi!” Hắn cười lạnh.

“Tôi có lý do gì mà phải tránh né anh?” Cô nhú mày.

“Lý do rất đơn giản, bởi vì em sợ.....” Hắn chậm rãi đến gần cô.

“Sợ? Tôi có cái gì phải sợ?” Cô vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

“Sợ tôi nhiều loạn tim em, sợ chính em càng lúc càng thích tôi..... thích con người tên Kỳ Lân Vương của tôi.....” Hắn sát vào cô, nở nụ cười xấu xa.

Lời nói của hắn làm nàng kinh ngạc trợn to hai mắt. Chẳng lẽ người này biến thành.....

“Đúng vậy, ‘Saint Angel’ khiến tôi biến thành người hai nhân cách, cái tên mà em thích kia, đang ở trong cơ thể tôi ngủ say.....” Hắn dường như lập tức nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Sắc mặt cô đột nhiên thay đổi, là vì ý chí của bản thân Đằng Tế quá mạnh mẽ, cho nên dẫn đến nhân cách của anh tách ra sao?

“ ‘Hắn’ rất khó chơi, tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới áp chế được ‘hắn’, bây giờ, là tôi ‘Ma Vương’ này đang chi phối thể xác này đây.....”
Hắn tà khí cười.

Trùng mắt nhìn tư thái thắng lợi của hắn, tim cô từng đợt co rút đau đớn.

Là cô biến Đằng Tế thành như vậy, là cô.....

“Em đây là vẻ mặt gì? Thương tâm vì ‘hắn’, em buồn sao?” Hắn nheo mắt lại, giọng điệu không hờn giận.

Cô mím đôi môi, không trả lời, chỉ muốn mau tránh khỏi người này, nhưng mới xoay người bước một bước lại lập tức bị hắn tóm lấy cánh tay, kéo về trước mặt hắn.

“Không cho phép đi!” Hắn hừ lạnh.

“Buông tay.” Lửa giận dấy lên trong đôi mắt lạnh như băng của cô.

“Vì sao em luôn lạnh lùng như thế? Thực đáng tiếc cho khuôn mặt xinh đẹp này của em.....” Hắn càn rỡ vuốt ve hai má cô.

Động tác này làm ngực cô căng thẳng, lúc Đằng Tế bị thương cũng từng vuốt ve mặt cô như thế, nhưng, người giống, đầu ngón tay giống, lại cho cô cảm giác hoàn toàn khác.

Khi đó, cô tim đập thành thịch; mà hiện tại, cô chỉ cảm thấy chán ghét tức giận.....

Không hề báo trước, cô đột nhiên ra tay vung đến mặt hắn, hắn giống như đã sớm đoán trước hành động của cô, nhanh nhẹn né tránh, một nắm bắt

được cổ tay cô, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm cây băng châm trên nhãn của cô.

“Vì sao? Vì sao em chỉ thích hần, mà không đón nhận tôi?” Hần cả giận nói.

“Anh không phải là Đằng Tế!” Giọng nói của cô không hề ảm áp.

“Sai rồi! Tôi chính là ‘hần’, tôi là một mặt khác của ‘hần’, một mặt khác người ngoài không thấy được! m hiểm, giả dối, đề phòng, đố kị, không tín nhiệm bất cứ ai, kiêu ngạo, cuồng vọng, ngây thơ, tự cho là đúng, độc đoán, giữ lấy dục vọng mạnh mẽ..... Tên đó cũng không giống bộ dạng đứng đắn mà em biết đâu, nội tâm hần kỳ thật cũng rất đen tối, ‘tôi’ chính là tổng hợp của những đen tối đó!” Hần bắt lấy hai vai cô, cúi đầu kề sát cô.

“Tôi biết.” Cô yên lặng nhìn hần.

Hần giật mình.

“Tôi biết nội tâm Đằng Tế có rất nhiều mâu thuẫn, anh ấy không phải thánh nhân, anh ấy mới chỉ có mười chín tuổi, nhưng những mặt phải và mặt trái cảm xúc đó là kết quả yếu tố anh ấy một mình cần có, chỉ có hai người nhân đôi, mới là ‘anh ấy’, mà anh..... không phải anh ấy!” Cô không nhin được nói thay Đằng Tế, nhưng cũng không lưu tình chút nào phủ định hần.

Hần bị chọc giận, khuôn mặt tuần tú nổi lên nụ cười độc ác hung dữ.

“Phải không? Hóa ra em phân biệt rõ như vậy, có thể thấy em để ý hần bao nhiêu, đã như vậy, tôi sẽ dùng thân xác này của hần để hủy diệt tình cảm em đối với hần ta.....” Lời còn chưa dứt, hần bỗng nhiên ôm chặt cô, cúi đầu muốn xâm nhập đôi môi cô.

Cô kinh hãi, ra sức ngửa về sau, gập đầu gối lên đụng mạnh vào bụng dưới của hắn.

Hắn nhảy về phía sau, mũi chân điểm nhẹ trên tấm thảm, lập tức lại như tia chớp chạy tới, động tác cực nhanh, làm cô kinh hãi.

Cô vội vàng tránh sang bên trái, nhưng mới sắp chuyển động, hắn lại sớm một bước lướt tới bên trái cô rồi, chặn đường cô, kéo lấy eo cô, cô liền lấy khuỷu tay ngăn cản hắn xâm phạm, tiếp theo là một chuỗi cú đấm nhanh liên tiếp.

Nhưng hắn lại ứng phó cực kỳ dễ dàng, chỉ thấy hắn trái phải né tránh, tay cô trước sau không chạm được đến mặt hắn, đến cuối cùng, lại bị vấp phải đôi chân dài của hắn, trọng tâm lập tức mất đi cân bằng, ngã ngửa về phía sau, rơi xuống thảm.

Chân hắn với một cách kỳ lạ kẹp chặt hai chân cô, tay cô cũng bị hắn vây trên sàn nhà, cả người liền bị khóa như vậy, không thể động đậy.

“Em không thể thắng tôi được, Bất Hoạch.” Hắn cười khẩy nói.

“Thế thì đã làm sao?” Cô đóng băng nghiêm mặt.

“Tôi muốn em trở thành người của tôi.....” Hắn nói xong chậm rãi cúi đầu, môi tựa như dán trên cánh môi cô.

“Đó là điều không thể.” Cô lạnh lùng u ám nói xong, xoay cổ tay, bằng châm trên chiếc nhẫn phút chốc vươn dài ra 10 cm, vừa vặn đâm thẳng vào cổ tay phải khống chế cô của hắn.

“A!” Hắn đau đớn hô một tiếng, rút tay về.

Cô thừa cơ vùng lên, đầu châm sắc nhọn vạch qua áo sơ mi đen của hắn, khiến hắn phải buông tay còn lại ra, sau đó nâng chân đạp lên ngực hắn, đá

hắn ra.

Hắn ngã sang một bên, cô đang muốn cho thêm một châm, hắn lại đột nhiên về mặt biến đổi, thấp giọng kêu: “Em muốn giết anh sao? Bất Hoặc.”

Tim cô nhảy lên, trừng mắt nhìn hắn. “Đằng Tể?”

“Muốn tỉnh lại thật không dễ dàng.....Đầu của anh..... Đau muốn chết.....” Anh tóm lấy mái tóc dài, thở hồng hộc.

“Thật sự là anh sao? Anh vẫn ổn chứ?” Cô tiến lên ngồi xổm bên người anh, về mặt quan tâm nâng anh dậy.

“Vẫn tốt.....” Anh ngẩng đầu, cặp mắt đen dài thăm thẳm kia chợt lóe tia giảo hoạt.

Cô rùng mình, cảnh giác quá muộn, còn không kịp phòng bị, đã bị hắn vặn tay phải, cả người rơi vào trong đôi cánh tay mạnh mẽ của hắn.

“Anh.....” Cô không nghĩ đến hắn lại có thể giở loại thủ đoạn này, “Saint Angel” quả nhiên khiến hắn trở nên càng xảo quyệt hơn.

“Thật là dễ lừa! Chỉ cần tôi hơi lộ ra chút về mặt của tên tiểu quỷ kia, em liền chui đầu vô lưới rồi.....” Hắn lặng lẽ cười lạnh.

“Buông tôi ra!” Cô cả mặt lạnh lùng.

“Không dễ dàng mới bắt được em, tôi làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?” Hắn vươn một bàn tay ra, lấy đầu ngón tay quét nhẹ môi cô.

“Còn chạm vào tôi, tôi sẽ giết anh!” Ánh mắt của cô như đao băng.

“Em không thể giết tôi được, bởi vì, tôi là Đằng Tể mà!” Hắn đùa cợt nói.

“Anh không phải.....”

Hắn không cho cô có cơ hội phản bác, lập tức che kín môi cô.

Cô hoảng hốt, liều mình muốn né tránh, nhưng hắn ngược lại giữ gáy cô càng chặt hơn, điên cuồng mà hôn cô.

Hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể bỏng người, cô như bị mê hoặc trong nháy mắt, mê hoặc trong nụ hôn hỗn loạn này.....

Hắn không phải Đăng Tế, nhưng đồng thời cũng là Đăng Tế, tình huống hoang đường phức tạp này, ai có thể lý giải rõ ràng?

Thậm chí, tim cô lại bị nụ hôn nồng nhiệt của hắn kích động, đập với một tốc độ nhanh kinh hoàng chưa từng có.

Có lẽ trong tiềm thức của cô cũng có một cái tôi khác, sớm đã ảo tưởng gần gũi như vậy, cái tôi kia, so với cô còn sớm hiểu được, hiểu được giây phút cô mới nhìn thấy Đăng Tế, đã rơi vào lưới tình rồi.....

Đột nhiên, cánh tay đang giữ cô buông lỏng ra, nụ hôn điên cuồng tùy tiện lại thay đổi, trở nên nồng nàn dịu dàng, trở nên sâu sắc ghẹo người, tuy rằng vẫn thô bạo như cũ, nhưng có thêm một thứ tình cảm sâu đậm.

Cô sắc bén trừng lớn mắt, phát hiện khuôn mặt đang hôn cô cũng thay đổi rồi!

Bộ dáng hung dữ thô bạo vốn dĩ, không biết khi nào đã chuyển thành thâm thúy ngóng trông.....

Anh buông môi cô ra, khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú, khóe miệng chứa ý cười trêu chọc quen thuộc.

Đăng Tế!

Trái tim cô lập tức nhảy đến tận cổ họng, không có lý do, hai gò má trắng bốc nhiễm một màu hồng phấn.

“Anh nên dừng lại sao? Tuy rằng anh rất tức giận một con người khác của anh đã giành làm trước chuyện anh muốn làm nhất, nhưng..... bây giờ anh vẫn muốn tiếp tục..... Có được không?” Giọng nói hơi khàn tràn ngập cảm dỗ mê người.

Cô nín thở, đã quên nên nói cái gì, bởi vì bộ não từ trước tới nay luôn linh hoạt của cô dưới cái nhìn chăm chú nồng nhiệt của anh lần đầu tiên đã hoàn toàn trống rỗng.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đình Lược vẫn cảm thấy khiêu chiến trực tiếp trước cửa kẻ địch là cách làm ngu xuẩn nhất, nhưng Vũ yệt Luân cùng Phương Khoát lại lười không muốn đợi nữa, bởi vì bọn họ đã luẩn quẩn ở gần tòa thành này gần ba ngày rồi.

Vật liệu xây dựng tòa thành trước mắt vô cùng đặc biệt, giống với hội trường trò chơi ngầm dưới lòng đất Giang ân, có thể chặn các loại tín hiệu cùng sóng điện từ, chẳng qua, Giang ân vẫn xuyên qua vệ tinh, lợi dụng hệ thống cảm ứng tia hồng ngoại xác định tòa tổng bộ “Thần Thoại” nơi Đăng Tế đang ở.

“Nếu đã xác định Đăng Tế đang ở đây, vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa? Xông vào đi!” Vũ yệt Luân phát biểu cao kiến.

“Anh cho là bằng ba người chúng ta đối phó được với tất cả người bên trong sao?” Đình Lược nhíu mày trừng mắt nhìn hắn.

“Đương nhiên.” Vũ yệt Luân tự phụ nói.

“A Khoát, anh tới khuyên nhủ tên ngốc này đi.....” Đình Lược đang muốn gọi Phương Khoát bảo ban Vũ Tuyệt Luân, không ngờ vừa quay đầu lại, phát hiện Phương Khoát đã cùng tên kia tiến lên truy đuổi ra tay với thủ vệ của bọn chúng.

“Hắn còn vội hơn tôi đấy!” Vũ yệt Luân cười to, vung roi xông lên trước, gia nhập cuộc chiến.

Đinh Lực vắn vẹo mặt mày, đầu không lý do lại đau rồi.

Mang theo hai tên Sóng nảy lại kích động này tới đây căn bản là sai lầm! Bọn họ hoàn toàn không để ý lo lắng toàn bộ tình thế, cứ như vậy mà đánh đá lung ng, hại Đinh Lực cũng không thể suy nghĩ nên hành động từng bước như thế nào, chỉ có thể đánh trước nói sau.....

Ba người vì thế cứ như vậy đánh cho bốn gã thủ vệ mặt mũi bầm dập, sau đó 3gang nhiên tiến vào cửa chính tòa thành.

Thời gian còn sớm, nhưng sắc trời trong núi tối rất nhanh, mặt trời còn chưa xuống núi, cả tòa tòa thành đã có vẻ âm u.

Bọn họ vừa tiến vào khoảng sân mệnh mô3g kiểu u, mười mấy người đàn ông khỏe mạnh liền ra nghênh đón, Đinh Lực liếc ngang trừng mắt nhìn Phương Khoát cùng Vũ yệt Luân, hừ lạnh: “Lần này thì hay rồi, các người thích đánh nhau, có bản lĩnh thì xông vào đánh đi!”

“Được, tôi vừa hay muốn luyện gân cốt đây.” Phương Khoát ra sức khoe ra đánh nhau sở trường nhất của anh ta.

“Thật tốt quá, tôi mang thuốc nổ đến vừa hay có thể tăng thêm công dụng.....” Vũ yệt Luân độc ác cười.

“Các người đừng quá khinh địch, không được quên Giang ân nói ‘Saint Angel’ có thể khiến người 3a trở nên điê3 cuồng lại không sợ chết, những người này cũng không dễ đối phó đâu.” Đinh Lực nhắc nhở nói.

“Vậy chúng ta càng giúp bọn họ thoát khỏi bể khổ! Đúng không? yệt Luân.” Phương Khoát liếc nhìn Vũ yệt Luân một cái.

“Đúng vậy, để chúng ta đến độ hóa bọn họ.” Vũ yệt Luân thu ánh mắt về chuẩn bị đại khai sát giới.

“Thật hiếm có, hai người thường cãi nhau lần đầu tiên có cùng chí hướng.” Đinh Lực trở giọng xem thường, chịu thua không có cách nào.

Mười người đàn ông khỏe mạnh kia bao vây lấy bọn họ, ánh mắt ai ai cũng cuồng bạo sôi sục, nhìn thế nào cũng không hợp lý, Đinh Lực tro3g lòng rung mình, bất giác để ý.

“Cẩn thận một chút! Bọn họ tất cả đều là 3 người trúng độc.” Anh ta nhẹ giọng cảnh báo cho Phương Khoát cùng Vũ yệt Luân.

“Giang ân nói, đã trúng loại độc ‘Saint Angel’ này, cách giải thoát duy nhất chính là cái chết, chúng ta đành phải.....” Vũ yệt Luân nói xong cùng nhìn Phương Khoát một cái, hai người đồng thời động thủ.

“Bốn tên kia giao cho tôi.” Phương Khoát hô to.

“Bốn tên này để tôi xử lý, Đinh Lực, bốn tên kia để cho anh đó.” Vũ yệt Luân quay đầu nhìn Đinh Lực nháy mắt.

“Các người cho rằng đang chia kẹo à?” Đinh Lực thờ dãi.

Mười mấy người đàn ông kia tiến hành tấn công, ba người bọn họ lập tức đánh trả.

Vũ yệt Luân động tác gọn gàng, sử dụng trường tiên xuất thần nhập hóa, đối phó bốn người thành thạo; Phương Khoát quyền cước rất cao, vừa thi triển tựa như rồng ngâm hồ gầm, đánh cho đối thủ hoa rơi nước chảy; về phần Đinh Lực, anh ta rốt cục đã lấy thanh kiếm phương tây ra, đâm, điểm, chọc, cắt, trong 3 giây lại mười phần tàn nhẫn, một người trước sau di chuyển trong nháy mắt liền khiến bốn gã đàn ông trúng kiếm ngã xuống đất.

Chỉ là, bọn họ tuy rằng thắng được đội tiên phong này, nhưng đám này vừa ngã xuống, lại lập tức vọt tới một đám, hơn nữa trong tay đều cầm súng

ổng.

“Đừng quên bọn chú3g có súng sớg nõ, A Khoát, máy làm nhiều Giang Tuân đưa cho anh có mang theo không?” Đinh Lực nhìn một đám tay chân lại xông tới, vội vàng xác nhận.

“Yên tâm, ở trên người tôi, sớg nhiều đã được mở, súng sớg nõ vô hiệu với chúng ta.” Phương Khoát vỗ vỗ bên hông.

“Chắc, con rồi ‘Thần Thoại’ nuôi làm sao lại 3hiều thế này?” Vũ yế3 Luân nén giận nói.

“Cho nên mới bảo các người đừng có xông loạn mà!” Đinh Lực thăm oá3 nói.

“Không xông vào, làm sao mà biết Đắg Tế ở trong hang ổ này một thá3g cũng không liên lạc rớt cuộc đang làm cái gì?” Phương Khoát nhăn mày nói.

Một tháng này Đắg Tế không hề có tin tức đã làm cho Tường Hòa Hội Quán phủ một tầng u ám, các thành viê3 thấp thỏm nóng nảy, ngay cả Đắg thúc cùng Ngũ Hành trưởng lão rất ít khi hỏi sự vụ cũng bay từ Hongkong đến Thượng Hải hỏi thăm tình hình, Ngũ Hành Kỳ Lân đều cảm thấy tình hình quá nghiêm trọng, suy cho cùng dù tính Đắg Tế dù sơ suất đi nữa cũng chưa bao giờ biến mất không tung tích lâu như vậy.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

“Đúng thế! Tôi đã sắp không chịu nổi cứ chờ đợi như vậy rồi, nếu hấn bị tóm, vì sao ‘Thần Thoại’ lại không hề có động tĩnh? Toàn bộ sự việc nhìn thế nào cũng có chút kỳ lạ.” Vũ yệt Luân phun phì phì nói.

“Giang ân từng nhắc tới một điểm, anh ta dường như có thể xác định Đắg Tế cố ý chui đầu vào lưới.” Đinh Lực vừa đối phó kẻ địch vừa nói.

“Cố ý? Hẳn vì sao phải làm như vậy?” Phương Khoát đánh ngất một người, đoạt được súng của đối phương, vẻ mặt buồn bực.

“Trong đầu tên tiểu tử kia rốt cuộc đang nghĩ gì?” Vũ yệt Luân cũng khó hiểu.

“Chỉ cần gặp được hắn, hắn là sẽ có đáp án thôi.” Đinh Lực y nói vậy, nhưng là trong lòng anh ta lại có một dự cảm không lành.

Ba người đối phó một đám lại một đám tay chân, thể lực tiêu hao không ít, ngay khi bọn họ rốt cục lại quật ngã được một đám người, đột nhiên, cửa thành chậm rãi mở ra, một người đàn ông ăn mặc lộng lẫy có chút kỳ dị xuất hiện cùng rất nhiều người theo sau.

“Thật là quá thú vị! Kiểu đánh nhau như thế quả nhiên đặc sắc, khó trách đánh giá của người trong đạo đối với Ngũ Hành Kỳ Lân cao như vậy, hóa ra các người thực sự có bản lĩnh.....” Ông ta vỗ vỗ tay, chặc chặc khen hay.

Đinh Lực nhìn chăm chăm gương mặt pha trộn dòng máu đông tây của ông ta, y rằng có chút khôi ngô, nhưng trắng bệch quá mức, da mặt cũng hơi phù thũng, đặc biệt là cặp mắt đuôi mắt sụp xuống kia, mang theo một chút vị tà ác, tôn lên thân đường bào đông phương màu tím lộng lẫy kia, nhìn thế nào cũng có chút quái dị.

“Ông chính là Thiên Thần?” Đinh Lực âm thầm cảnh giác, anh ta nghĩ thấy được một luồng hơi thở nguy hiểm.

“Đúng vậy, hoan nghênh tới ‘Thần Thoại’.” Thiên Thần làm ra động tác chào vẻ hoan nghênh.

“Ít nói phí lời đi, ‘Kỳ Lân Vương’ của chúng tôi đang ở chỗ của ông?” Vũ yệt Luân lười tranh luận cùng ông ta, nói thẳng.

“Đúng vậy, anh ta đang ở đây.....” Thiên Thần mỉm cười.

“Có thể cho chúng tôi gặp không?” Đinh Lực cần thận hỏi.

“Đương nhiên có thể.....” Thiên Thần che miệng, vẻ mặt kỳ lạ. “Anh ta cũng vội muố3 gặp các anh đấy.....”

Bọn Đinh Lực đều giật mình, luôn cảm trong lời của vị Thiên Thầ3 quý khí 3ày có chuyện.

“ ‘Đã3g Tế’, xuống dưới gặp ‘đồng đội cũ’ của anh đi!” Thiên Thần lập 3ức ngẩng đầu hô.

Ba người Đinh Lực, Vũ yệt Luân, Phương Khoát không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy phía trên sân thượng, không biết 3ự khi nào đã có một bóng người đen thẫm đang ngồi ở đó.....

Quần áo đen, tóc đen, mắt đen, toàn thân một màu đen làm người ta rùng mình, cả người tản ra sát khí vang dội.....

“Đăng Tế?” Phương Khoát hoảng sợ hô.

Ngay trong lúc bọn họ kinh ngạc, bóng đen như quỷ my nhảy xuống, giống như Ma Vương từ trên trời giáng xuống, đứng thẳng trước mặt bọn họ.

Đinh Lực phút chốc sống lưng lạnh toát, bởi vì anh ta đã phát hiện Đăng Tế trước mắ3 đã không phải Kỳ Lân Vương vốn dĩ của bọn họ!

Khuôn mặt ấ3 dật trước đây giờ phút 3ày sát khí nồng đậm 3hư bất cứ lúc nào cũng có thể bổ nhào vồ lấy con mồi, mái tóc dài hỗn loạn buông thả, ng bay điên cuồng theo gió đêm lạnh như băng. Một thân trường sam trắng biểu tượng cho tính cách con người nho nhã của hắn, đã bị thay thế bởi mộ3 thân quần áo đen lạnh lùng lãnh đạm, tự do tiêu sái ngọc 3hụ lâm phong kia sớm không còn sót lại chút gì, cả người dường như bị nguyên rửa tràn ngập sự cuồng loạn ác độc.....

Hiếu chiến, máu lạnh, tàn khốc, người thân không nhận.....

Ác mộng mà Giang ân lo lắng đã trở thành sự thật, Đằng Tế..... đã trúng độc “Saint Angel” thật rồi.....

Ngực giống như bị đánh một quyền nặng nề, trong cuộc đời Đinh Lực lần đầu tiên cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

“Kim Kỳ Lân Đi 3h Lực.....” Đằng Tế nghiêng mắt, cười giả tạo đi về hướng anh, miệng lầm bầm, “Chiến tướng thương trường khôn khéo chừng chặc nhất trong Ngũ Hành Kỳ Lân.....”

“Này! Đằng Tế, anh rốt cuộc làm sao vậy?” Vũ yệt Luân chỉ cảm thấy Đằng Tế trước mắt làm anh ta sợ hãi từ đáy lòng.

“Hỏa Kỳ Lân Vũ yệt Luân..... tên tiểu tử nóng tính từng để khiến Đằng Tế hao tổn tâm trí.....” Đằng Tế quay đầu nhìn anh ta chăm chăm, khoe miệng dương lên nụ cười xấu xa.

“Anh.....” Vũ yệt Luân dựng thẳng mày rậm, Đằng Tế này có điều gì không đúng, không, căn bản là không đúng.

“Đằng Tế, anh đừng gây sự.....” Phương Khoát thấy Đằng Tế như phân ra làm hai người khác nhau, cau mày, tiến lên muốn giữ chặt cánh tay hắn.

Không ngờ Đằng Tế đột nhiên xoay người, rút trường đao ra, đâm thẳng vào cổ tay Phương Khoát.

“A Khoát! Cẩn thận!” Đinh Lực vội kêu.

Vũ yệt Luân trong kinh hãi lập tức vùng trường tiên, quán về trường đao của Đằng Tế, nhưng động tác của Đằng Tế quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến chiếc roi đánh vào một khoảng không.

Phương Khoát lại hướng về mũi dao muốn chạm đến tay hắn, vội vàng rút tay, mạo hiểm tránh được đòn tấn công không hề báo trước này này, chỉ là, anh ta cũng bởi vậy mà cả người toát ra mồ hôi lạnh.

“Chậc! Thổ Kỳ Lâm Phương Khoát..... Không phế đi một bàn tay của anh quả thực đáng tiếc mà!” Đằng Tế vẻ mặt tiếc ôi.

“Người..... Người thật là Đằng Tế chúng ta quen biết sao?” Phương Khoát trừng lớn hai mắt, thì thào hỏi.

“ ‘Saint Angel’! Hắn đã bị tiêm ‘Saint Angel’!” Vũ yệt Luân giật mình hô nhỏ.

“Đúng vậy, A Khoát, yệt Luân, xem ra, hắn đã trúng loại độc không thuốc giải kia rồi.” Đinh Lược sầu lo nói.

“Ha..... Ha..... Kim Kỳ Lâm, sự việc so với người nghĩ còn thú vị hơn đây! Kỳ Lâm Vương của các người không chỉ trúng độc mà thôi, hắn chỉ sợ sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.....” Thiên Thần cười to vui sướng khi người khác gặp họa.

“Ông có ý gì?” Vũ yệt Luân quay đầu trừng mắt nhìn ông ta.

“Tên tiểu quỷ các người coi trọng nhất kia, đã bị diệt trừ bởi chính bản thân hắn.” Thiên Thần lại nói.

“Bởi chính bản thân hắn?” Phương Khoát khó hiểu nhìn Đằng Tế.

Đằng Tế nâng cằm, liếc nhìn anh ta, khoe miệng dương lên một nụ cười nhẹ tà nịnh.

“Đứa trẻ đáng thương kia đang từng chút từng chút biến mất trong cơ thể ta! Ý chí của hắn không thắng được ta, chỉ có thể bị thanh trừ.....” Hắn chỉ vào tim mình, ra vẻ thương hại.

“Không thể nào!” Vũ yệt Luân lớn tiếng bác bỏ.

“Đăng Tế, anh tỉnh lại đi, đừng bị thứ thuốc đó khống chế nữa, Đăng Tế!” Đinh Lực tiến lên một bước, đau lòng hô to.

“Vô dụng, đặc tính lớn nhất của ‘Saint Angel’ chính là bóp méo nhân cách, vốn dĩ nó còn có thể ăn mòn trí nhớ, biến người ta thành con rối một khẩu lệnh một động tác, chẳng qua Đăng Tế ngoại lệ, hắn là sản phẩm thí nghiệm thành công nhất cho tới bây giờ, nhân cách của hắn phân tách làm hai, nhưng ‘Saint Angel’ đã hoàn toàn ức chế hắn của lúc đầu, ngược lại thay ta tạo nên một ‘bình khí’ thông minh, cơ trí, có suy nghĩ ý chí, lại vừa có thể nghe chỉ huy của ta..... Hắn đã thành Ma Vương mạnh nhất trong ‘Thần Thoại’ rồi!” Thiên Thần đi đến bên cạnh Đăng Tế, vươn tay nắm cả bờ vai hắn, đặc ý yên bố về hướng Đinh Lực.

“Ma Vương..... của ‘Thần Thoại’?” Phương Khoát nhăn mày.

“Đúng, ‘Kỳ Lân Vương’ đã đầu thai thành Ma Vương dưới cờ của ta! Tường Hòa Hội Quán cũng sắp rơi vào trong tay ta, những tập đoàn tài chính khác cũng vậy.....” Thiên Thần nói xong xoay người búng một 3 ngón tay, mười vị quyền thế tài đỉnh điểm thế giới lập tức song song bước ra khỏi hàng.

Đinh Lực thở hốc vì kinh ngạc, những người này đều là nhân vật có sức ảnh hưởng sâu sắc toàn cầu, không nghĩ tới bọn họ vậy mà hoàn toàn trở thành độc chiếm của riêng Thiên Thần !

Theo tình hình này xem ra, thế lực của ‘Thần Thoại’ đã không phải là nhỏ, cho dù Tường Hòa Hội Quán dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải đối thủ của bọn họ.

Đăng Tế là vì hiểu được tình cảnh nguy hiểm của Tường Hòa Hội Quán mới trà trộn đến đây sao? Vậy tại sao trước đó anh không báo cho Ngũ Hành Kỳ Lân bọn họ? Hắn một mình một cuộc muốn làm gì?

Một chuỗi nghi vấn lo lắng âm thầm dần dần nổi lên trong lòng Đinh Lược.

“Rất nhanh, ‘Thần Thoại’ một tay ta sáng tạo sắp thành chúa tể toàn bộ thế giới, về phần các người..... Những con kiến vô dụng các người, toàn bộ biến mất cho ta đi!” Thiên Thần nói xong, vỗ vỗ vai Đằng Tế, ra lệnh bảo: “Giết bọn họ!”

“Vâng, Thiên Thần.” Đằng Tế đáp một tiếng, cười lạnh chuyển sang hướng ba người bọn Đinh Lược.

“Anh..... muốn giết chúng tôi?” Vũ yệt Luân khuôn mặt ẩn tuấn trầm giận, khó có thể tin.

“Sao thế? Người có lẽ cảm thấy thực giận mình?” Đằng Tế chứa một chút cười mỉa, châm chọc nói: “Quan hệ của chúng ta luôn luôn không tốt, Hỏa Kỳ Lân, kỳ thật trong tiềm thức của ta, hận không thể sớm trừ bỏ người!”

Con người trước mắt này, dùng gương mặt của Đằng Tế, giọng nói của Đằng Tế, lại nói với anh ta những câu Đằng Tế căn bản không thể nói ra.....

Vũ yệt Luân trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy tức giận, gương giọng gầm lên: “Câm miệng! Mày căn bản không phải Đằng Tế, đừng hòng làm chúng tao lẫn lộn.”

“Cái gì?” Trong mắt Đằng Tế chợt lóe tia thanh diễm.

“yệt Luân, đừng nói với hắn nữa!” Đinh Lược không hy vọng chính diện xung đột với Đằng Tế, vội vàng ngăn cản Vũ yệt Luân.

“Chúng ta sốt ruột một tháng, lo lắng một tháng, tìm kiếm một tháng, không phải là vì tên Đằng Tế giả này.....” Vũ yệt Luân lời còn chưa dứt, một luồng đao khí lạnh như băng đã chém tới hướng anh ta.

“yệt Luân!” Phương Khoát cùng Đình Lực cùng kêu lên

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Vũ Tuyệt Luân rung mình, trở lại giờ roi, chuẩn xác cuốn lấy thân đao, nhưng, Đẳng Tế dường như đã sớm mò ra động tác của anh ta, một hư chiêu, chỉ thấy roi của anh vồ hụt, ngay trong nháy mắt này, Đẳng Tế đã nhanh như điện chớp vọt đến bên phải anh ta, nâng đao chém đứt roi.

Biến hóa này làm mọi người kinh hãi khó hiểu, nhất là Vũ Tuyệt Luân, anh ta chưa từng nghĩ tới sẽ thua Đẳng Tế dưới tình huống này, hơn nữa, thua hoàn toàn.....

Đinh Lược lại càng kinh hãi bất an, thân thủ của Đẳng Tế đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, đến vô ảnh, đi vô tung, tuy rằng hẳn trước kia cũng đã đủ lợi hại rồi, nhưng lần này lại không giống, cái loại tốc độ nhanh nhẹn này đã không phải là người thường có thể làm được.....

“A..... Hôm nay, ta sẽ cho ba tên trong Ngũ Hành Kỳ Lân này biến mất trên trái đất trước!” Đẳng Tế nham hiểm cười, nâng đao lại hướng tới gần Vũ Tuyệt Luân.

Đinh Lược cùng Phương Khoát dường như đồng thời xông lên trước, thay Vũ Tuyệt Luân đã mất vũ khí đỡ đao này, “keng” một tiếng, kiếm phương tây của Đinh Lược chống trường đao của Đẳng Tế, chân của Phương Khoát quét về phía bụng dưới Đẳng Tế.

Đẳng Tế mượn lực sử dụng kiếm của Đinh Lược, nhảy về phía trước, tránh được đòn tấn công của Phương Khoát, cũng thuận thế lấy mũi chân đá

trúng vai phải của Phương Khoát, ngay sau đó kéo lấy trường đao, ở giữa không trung chuyển hướng, đâm thẳng vào ngực Đinh Lược.

Đinh Lược lui ba bước, Đằng Tế lại không buông tha, trong nháy mắt rơi xuống lại bắt nạt anh ta, liên tục vung đao, mũi đao hoàn toàn tập trung vào chỗ yếu hại trên người anh ta.

Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát đều ngây dại, bọn họ nhận ra, chiêu thức ấy Đằng Tế dường như không lưu tình chút nào, hẳn thật sự muốn giết Đinh Lược.....

Đinh Lược cùng Đằng Tế giao thủ một trận, đao và kiếm tóe ra tia lửa, cuối cùng, anh ta miễn cưỡng lấy kiếm phương tây ngăn chặn đao của Đằng Tế, áp sát hẳn hét lớn: “Đằng Tế, đừng quên bản thân anh là ai! Tỉnh táo chút!”

Đằng Tế ngấn ra, đôi mắt đen hiện lên một tia bối rối.

“Tôi..... là ai?” Hẳn thì trào hỏi.

“Đúng, ngẫm lại anh rốt cuộc là ai!” Đinh Lược vội la lên.

“Tôi là..... Kỳ Lân Vương?” Hẳn nhìn chăm chăm Đinh Lược, dường như sắp tỉnh.

“Anh nhớ ra rồi sao?” Đinh Lược mừng rỡ, lực trong tay lực đạo không tự giác buông lỏng.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng quát nhẹ: “Đừng trúng kế! Kim Kỳ Lân.”

Đinh Lược còn chưa kịp hiểu ý, kiếm trong tay đã bị trường đao của Đằng Tế hất ra khỏi tay, sau đó, một giây sau, thanh đao hẹp dài kia liền đâm vào bụng phải của Đinh Lược.

Đinh Lực tròng lớn hai mắt, nhìn gương mặt quen thuộc của Đăng Tế kia, cùng với vẻ mặt xa lạ, thật lâu sau cũng không thể bình tĩnh được.

Đây thật sự là Kỳ Lân Vương chủ tử của anh ta sao? Là Đăng Tế ư?

“Đinh Lực!” Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát sắc mặt đại biến, hoảng sợ giận dữ chạy thẳng đến.

“Các người cũng thật dễ lừa, đã vậy còn quá tin tưởng tên tiểu quỷ kia..... Thật là ngu xuẩn!” Trên mặt Đăng Tế hiện lên nụ cười gằn, đột nhiên rút trường đao ra.

Lưỡi đao vừa thu hồi về, một cơn đau đớn lạnh giá lập tức nổ tung trong bụng Đinh Lực, máu đỏ tươi lập tức toàn bộ tràn ra miệng vết thương, anh ta chống đỡ hết nổi vấp vài bước, rồi ngã xuống về phía trước.....

“Đinh Lực!” Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát vội vàng ôm lấy anh ta.

“Giải quyết xong một người, vẫn còn thừa hai.” Đăng Tế cúi đầu liếc ba người bọn họ, khóe môi treo một nụ cười khẩy.

“Đăng Tế, cái tên này.....” Phương Khoát ngẩng đầu nhìn chăm chăm hẳn, tức giận đến nỗi đang muốn chửi ầm lên, nhưng anh ta vừa nhìn thấy mặt Đăng Tế liền ngậm miệng.

Khuôn mặt nham hiểm đáng ghét kia mặc dù đang cười lạnh, nhưng hai hàng lệ lại chảy xuống từ đôi mắt dài của hẳn, tạo thành một vẻ mặt thiếu hài hòa, lại làm người ta xúc động.

Đăng Tế..... đang khóc?

Vũ Tuyệt Luân cũng nhìn đến kinh hãi, run sợ nói không nên lời.

“A ha ha..... Thật là cuộc chiến đấu thê mỹ! Đẳng Tể có lẽ chưa từng nghĩ tới hẳn cũng sẽ có một ngày tàn sát lẫn nhau cùng Ngũ Hành Kỳ Lân chứ?” Thiên Thần đang xem cuộc chiến ở trước tòa thành, thấy một màn này, cười to châm chọc.

Bất Hoặc lại bị nước mắt trên mặt Đẳng Tể lay động sâu sắc, khuôn mặt nhỏ biến tư lự.

Đẳng Tể còn chưa biến mất! Anh ấy vẫn.....

“Đi!”

Chỉ trong thời gian một giây, Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát đồng thời nghe thấy Đẳng Tể dùng giọng nói trong trẻo vốn có của anh ta, cảnh cáo bọn họ mau rời đi.

Chỉ là, giây phút này chỉ hơi lướt qua, nước mắt trên mặt Đẳng Tể còn chưa khô, tà tính của Ma Vương lại thống trị thể xác anh ta rồi.

“Các người chết chắc rồi!” Nói rồi, hắc giơ cao trường đao dính đầy máu tươi của Đinh Lược, lại bổ về phía Phương Khoát.

Phương Khoát kinh hãi, nhảy sang một bên, lấy một cước lốc xoáy quét về phía dưới chânhắn, hai người rơi vào kịch chiến.

“Cảnh cáo của cô dường như vô dụng rồi! Bất Hoặc.” Thiên Thần quay đầu liếc Bất Hoặc một cái, trong giọng nói có trào phúng cùng trách cứ.

Bất Hoặc không trả lời, ánh mắt cô vẫn tập trung ở trên mặt Đẳng Tể, cho dù chỉ trong chớp mắt, cô vẫn có thể cảm giác được trái tim của Đẳng Tể đang xé rách từng mảnh.....

Anh nhất định cảm thấy rất đau, vì thanh đao kia đã đâm trúng Đinh Lược mà đau lòng.

Người đàn ông quen ẩn sâu tình cảm kia, giờ phút này nhất định đang buồn hơn bất cứ ai!

Vừa nghĩ đến tình cảm của Đằng Tế, ngực cô liền thắt chặt, rất chặt.....

“Bất Hoạch, cô nếu thích Ma Vương, ta sẽ tặng hẳn cho cô chơi đùa, nhưng, cô đừng làm hỏng chuyện của ta!” Thiên Thần lại nói.

Cô vẫn không hé răng, bởi vì cô bỗng nhiên hiểu được, một khi yêu một người, tình cảm đó vĩnh viễn không thể kết thúc, cho dù cô tiêu diệt đối phương.....

“Đừng quên cô mười năm trước đã thề, cô trong ba năm bị giam cầm mọi người khinh bỉ căm ghét sợ sệt, không phải sớm đã không ôm bất kỳ hy vọng gì đối với con người sao? Cô từng nói muốn đi theo ta, cùng nhau giẫm đạp lên người linh hồn ngu xuẩn của con người để báo thù, cùng nhau làm cho thế giới này mục nát, cùng nhau sáng tạo nên một vương quốc ‘Thần Thoại’ mới, những điều đó, cô còn nhớ rõ chứ?” Thiên Thần vịn máy nhìn cô.

“Tôi nhớ rõ.....” Khuôn mặt nhỏ lạnh băng của cô không có biểu cảm, nhưng trong lòng lại nhớ tới nhắc nhở của Đằng Tế.

Người giẫm đạp lên linh hồn cô, rốt cuộc là ai? Thao túng sinh mệnh cô mười năm trước, là ai? Là đám người đã coi cô là ma nữ, hay là Thiên Thần người cô vẫn xem như ân nhân cứu mạng?

“Nhớ rõ là tốt rồi, Ngũ Hành Kỳ Lân chẳng qua là người không liên quan, bọn chúng chỉ là một đám kiến, mà thú vui của chúng ta chính là nhìn những con kiến đó tự giết lẫn nhau, thất bại thảm hại.....” Thiên Thần châm biếm.

Con kiến?

Con kiến thực sự không phải Ngũ Hành Kỳ Lân hay Đằng Tế, mà là những con rối bị “Saint Angel” chi phối này!

Cô không thể lại sai lầm được nữa, trước khi mọi chuyện rõ ràng, không thể lại để cho “Saint Angel” tiếp tục làm bẩn.....

Đang trầm tư, chiến cuộc phía trước đã tiến vào kết thúc, Phương Khoát cùng Vũ Tuyệt Luân không địch lại Đằng Tế, trên người cả hai đều đang đổ máu, Đằng Tế đang chuẩn bị cho đòn tấn công cuối cùng, mà bọn họ lại trước sau không dám đánh mạnh tay với hắn.....

“Dừng tay! Dừng giết bọn họ!” Cô phút chốc hô to.

Đằng Tế dừng tay quay đầu, Thiên Thần cũng nhìn cô chăm chăm.

“Một Ma Vương, luôn cần thuộc hạ chứ! Lưu lại ba tên kỳ lân này làm mồi, có thể dụ hai tên còn lại đến, đến lúc đó, lại dùng ‘Saint Angel’ biến toàn bộ Ngũ Hành Kỳ Lân thành con rối.....” Cô nhìn Thiên Thần nói.

“Ừm..... Ý kiến hay, biến Kỳ Lân Vương cùng Ngũ Hành Kỳ Lân thành binh khí của ‘Thần Thoại’ chúng ta, chỉ tưởng tượng cái cảnh đó đã đủ kinh người rồi, ha.....” Thiên Thần vui vẻ cười to.

“Có ý nghĩa.....” Đằng Tế cũng hiểu được chủ ý này không tồi.

“Cô người đàn bà tâm tư ác độc này!” Vũ Tuyệt Luân trừng mắt nhìn Bất Hoạch, tức giận đến mắng to.

“Muốn khống chế chúng ta, không có cửa đâu.” Phương Khoát giận mắng, đứng dậy nhắm phía Thiên Thần.

“Ma Vương, làm bọn chúng im lặng chút.” Thiên Thần hừ lạnh.

Đằng Tế nhe răng cười, thân hình nhoáng một cái, đột nhiên chặn trước mặt Phương Khoát, trường đao chột lóe, nhanh như tia chớp tước trúng

cánh tay phải của Phương Khoát.

“Ừ.....” Phương Khoát nhin đau, hai tay lấy thủ pháp đặc biệt nắm lấy chuôi đao của hăn, trừng mắt nhìn thẳng hăn, lớn tiếng hét lớn: “Tên Đẳng Tế tôi quen biết, chạy đi đâu rồi? Đi đâu rồi?”

“Hăn đã chết rồi!” Con người đen của Đẳng Tế lạnh như băng không hề có bất cứ tình cảm nào, dứt lời, hăn mượn lực lật nhảy, thuận thế tránh cái tóm vịn của Phương Khoát, xoay trường đao, lấy sống đao đập mạnh vào gáy Phương Khoát.

Thấy Phương Khoát ngất rồi ngã xuống, Vũ Tuyệt Luân rốt cuộc không nén được lửa giận, quăng ra một trái bom về hướng Đẳng Tế, bom nổ tung ầm ầm, Đẳng Tế cũng đã không ở vị trí cũ, anh ta ngã ra, đang muốn quay đầu tìm, Đẳng Tế sớm đã hiện đến phía sau anh ta.

Anh ta kinh hãi thất sắc, vội vàng xoay người, nhưng Đẳng Tế đã vung trường đao xuống, vạch một đường đao trước ngực anh ta.

“A.....” Anh ta che ngực, đau đến vịn vẹo mặt mũi.

Đẳng Tế không buông tha anh ta, lại thêm một quyền, đánh cho anh ta ngã xuống đất không dậy nổi.

“Mày không phải là Kỳ Lân Vương nữa..... Không phải nữa.....” Vũ Tuyệt Luân khản giọng thì thào, giây phút đao làm anh ta bị thương, đau đớn còn xa không so được với nỗi thất vọng trong ngực anh ta.

Gió đêm lạnh băng thổi tới từ khe núi, lại thổi không tan được mùi máu tanh của hiện trường kia, Đẳng Tế hiên ngang đứng thẳng, mái tóc dài tứ tung, hăn giống pho tượng bị ma rửa, vô tình liếc nhìn Đinh Lực, Phương Khoát, cùng với Vũ Tuyệt Luân bị hăn đánh bại, hồi lâu không có di chuyển.

“Quá tuyệt vời! Quá lợi hại.....” Xung quanh vang lên một tràng vỗ tay, người của “Thần Thoại” vỗ tay trầm trồ khen ngợi Đăng Tế.

Chỉ có Bất Hoạch ngược xoắn lại, nhìn chăm chăm bóng dáng Đăng Tế.

Không biết vì sao, giờ phút này bóng dáng hắc thoát nhìn vô cùng vô cùng bi thương.....

Đột nhiên, hắc cong người, hai tay ôm chặt đầu, miệng phát ra tiếng kêu đau khổ.

“Đăng Tế!” Bất Hoạch rùng mình, phi nhanh xông lên trước.

“Ừ.....” Đăng Tế sắc mặt tái nhợt, cắn chặt hàm răng, không ngừng kéo tóm lấy mái tóc dài.

“Hắc làm sao vậy?” Thiên Thần lớn tiếng hỏi.

“Hắc quá mệt mỏi, cho hắc nghỉ ngơi một chút đi!” Cô dè tâm trạng lo lắng xuống, bình tĩnh nói.

“Cô dẫn hắc về phòng, ba người khác, đưa đi chữa trị vết thương trước, sau tiêm ‘Saint Angel’ cho bọn chúng.” Thiên Thần ra lệnh nói.

“Vâng.” Cô đáp một tiếng, đang muốn nâng Đăng Tế dậy, Bất Loạn lại vươn tay qua, giành trước mặt cô ôm lấy hắc.

“Anh ấy giao cho tôi đi! Cô đi xử lý ba tên thương hoạn kia, đó mới là công việc của cô.” Bất Loạn cười khẩy, nâng Đăng Tế đi vào tòa thành.

Cô không nói nhiều, vừa chỉ huy thuộc hạ khiêng ba người Đinh Lực vào nghiên cứu, vừa mặt lạnh nhìn cảnh Bất Loạn cùng Đăng Tế ôm nhau, một ngọn lửa chưa từng có phút chốc thiêu đốt lòng cô, thiêu đốt đến nỗi cô không thể hít thở.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cô hiểu được cái gì gọi là ghen tị, cũng rất cục hiểu được, bản thân để ý Đăng Tế biết bao, để ý đến nỗi..... Không nắm chắc bản thân đến lúc đó có thể hạ thủ diệt trừ anh.....

âm n?ah?u? :p>

“Vẫn tốt.....” Anh ngẩng đầu, cặp mắt đen dài thăm thăm kia chợt lóe tia giảo hoạt.

Cô rùng mình, cảnh giác quá muộn, còn không kịp phòng bị, đã bị hấn vịn tay phải, cả người rơi vào trong đôi cánh tay mạnh mẽ của hấn.

“Anh.....” Cô không nghĩ đến hấn lại có thể giở loại thủ đoạn này, “Saint Angel” quả nhiên khiến hấn trở nên càng xảo quyệt hơn.

“Thật là dễ lừa! Chỉ cần tôi hơi lộ ra chút vẻ mặt của tên tiểu quỷ kia, em liền chui đầu vô lưới rồi.....” Hấn lặng lẽ cười lạnh.

“Buông tôi ra!” Cô cả mặt lạnh lùng.

“Không dễ dàng mới bắt được em, tôi làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?” Hấn vươn một bàn tay ra, lấy đầu ngón tay quét nhẹ môi cô.

“Còn chạm vào tôi, tôi sẽ giết anh!” Ánh mắt của cô như đao băng.

“Em không thể giết tôi được, bởi vì, tôi là Đăng Tế mà!” Hấn đùa cợt nói.

“Anh không phải.....”

Hấn không cho cô có cơ hội phản bác, lập tức che kín môi cô.

Cô hoảng hốt, liệu mình muốn né tránh, nhưng hấn ngược lại giữ gáy cô càng chặt hơn, điên cuồng mà hôn cô.

Hơi thở nóng rực, nhiệt độ cơ thể bỗng người, cô như bị mê hoặc trong nháy mắt, mê hoặc trong nụ hôn hỗn loạn này.....

Hắn không phải Đăng Tế, nhưng đồng thời cũng là Đăng Tế, tình huống hoang đường phức tạp này, ai có thể lý giải rõ ràng?

Thậm chí, tim cô lại bị nụ hôn nồng nhiệt của hắn kích động, đập với một tốc độ nhanh kinh hoàng chưa từng có.

Có lẽ trong tiềm thức của cô cũng có một cái tôi khác, sớm đã ảo tưởng gần gũi như vậy, cái tôi kia, so với cô còn sớm hiểu được, hiểu được giây phút cô mới nhìn thấy Đăng Tế, đã rơi vào lưới tình rồi.....

Đột nhiên, cánh tay đang giữ cô buông lỏng ra, nụ hôn điên cuồng tùy tiện lại thay đổi, trở nên nồng nàn dịu dàng, trở nên sâu sắc ghẹo người, tuy rằng vẫn thô bạo như cũ, nhưng có thêm một thứ tình cảm sâu đậm.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Cô sắc bén trừng lớn mắt, phát hiện khuôn mặt đang hôn cô cũng thay đổi rồi!

Bộ dáng hung dữ thô bạo vốn dĩ, không biết khi nào đã chuyển thành thâm thúy ngóng trông.....

Anh buông môi cô ra, khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú, khóe miệng chứa ý cười trêu chọc quen thuộc.

Đăng Tế!

Trái tim cô lập tức nhảy đến tận cổ họng, không có lý do, hai gò má trắng béc nhiễm một màu hồng phấn.

“Anh nên dừng lại sao? Tuy rằng anh rất tức giận một con người khác của anh đã giành làm trước chuyện anh muốn làm nhất, nhưng..... bây giờ

anh vẫn muốn tiếp tục..... Có được không?” Giọng nói hơi khàn tràn ngập cảm dỗ mê người.

Cô nín thở, đã quên nên nói cái gì, bởi vì bộ não từ trước tới nay luôn linh hoạt của cô dưới cái nhìn chăm chú nồng nhiệt của anh lần đầu tiên đã hoàn toàn trống rỗng.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Vẻ mặt Bất Hoạch trầm giận đi tới phòng Đăng Tế, gõ cửa phòng một tiếng.

“Vào đi.” Bên trong vang lên giọng nói trầm thấp lười biếng của Đăng Tế.

Cô đẩy cửa mà vào, nhìn thấy cái giường hỗn loạn của Đăng Tế, mà nửa thân trên hằn trần trụi nghiêng người nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ của cô trong nháy mắt đóng băng.

Không cần đoán, cũng biết vừa rồi hẳn cùng Bất Loạn làm gì ở trong phòng.

Thiên Thần còn lo cho thân thể hẳn, muốn cô qua giúp hẳn kiểm tra một chút, xem ra là không cần lo lắng nữa rồi, còn có thể làm bữa cùng phụ nữ, thể hiện thân mình xương cốt thật sự cường tráng, căn bản không cần cô quan tâm vớ vẩn.....

Một cơn tức giận cuộn cuộn trong ngực, cô thiếu chút nữa xoay người bước đi, chẳng qua cứ như vậy thì chẳng khác nào thẳng thắn thừa nhận tình cảm của cô với với hẳn ta, cô cũng không muốn cho tên Ma Vương có thể xác của Đăng Tế này nhìn thấu tâm tình của cô.

“Anh có chỗ nào không thoải mái không?” Cô nhin tức, lạnh lùng hỏi.

“Toàn thân.” Mái tóc dài của Đăng Tế tùy tiện buông lơ, vẻ mặt lười biếng nhìn cô.

“VẬY anh chỉ là ‘quá mệt mỏi’, ngủ một giấc sẽ ổn thôi, tôi không quấy rầy nữa.” Cô không muốn ở lại căn phòng còn sót lại hương nước hoa gay mũi trên người Bất Loạn một giây nào nữa.

“Em đang tức giận sao?” Hãn đột nhiên nói.

“Không có.” Cô xoay người đi về hướng cửa.

“Em rõ ràng đang tức giận.....” Hãn cười khế.

Tiếng cười quen thuộc kia khiến ngực cô run rẩy, cô dừng bước chân, quay đầu nhìn thẳng hãn.

Hãn xuống giường đi tới phía cô, khuôn mặt tuấn dật vẫn như cũ lộ nụ cười nham hiểm độc ác lạnh lẽo mà Ma Vương mới có. “Em.....đang ghen, đúng không?”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi.” Cô thất vọng quay đầu, đang muốn đẩy cửa rời đi, đã bị hãn nhanh chóng chặn lại.

“Em còn chưa giúp tôi kiểm tra thân thể, làm sao có thể cứ như vậy mà rời đi?” Hãn đứng bên trái cô, lấy tay trái ngăn cửa, nghiêng người về cô.

“Tình trạng của anh rất tốt, không cần kiểm tra nữa.” Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn hãn.

“Em chỉ cần nhìn là có thể biết tình trạng của tôi tốt hay không ư?” Hãn nhướn mày.

“Chỉ cần nhìn anh bây giờ còn có tinh thần chặn đường tôi, tôi đã có thể kết luận anh đang khỏe vô cùng.”

“Ồ?”

“Thấy nhàm chán thì đi tìm Bất Loạn, đừng lãng phí thời gian của tôi.”
Cô không chú ý trong giọng nói của cô đã lộ ra vẻ tức giận.

Hắn không hề chớp mắt nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười.

“Anh cười cái gì?” Cô chau mày.

“Bất Loạn không hợp ý tôi, cô ta quá phiền phức, cho nên tôi đuổi cô ta đi rồi.” Hắn nhún nhún vai.

“ Chuyện của anh và cô ta không có liên quan tới tôi.” Cô lười tiếp tục nghe, hất tay hắn ra, mở cửa.

Hắn dùng lực đóng cửa lại, vẫn không cho cô rời đi, cô giận dữ, bằng chân trong nháy mắt nhiên vươn ra, đâm thẳng vào cánh tay hắn.

Hắn dễ dàng bắt tay cô, kéo cao, khống chế trở lại, dùng thân thể đè cả người cô trên cánh cửa, cúi đầu áp sát vào cô, nét mặt giương lên một nụ cười trêu tức.

“Đương nhiên là có liên quan, bởi vì trừ em ra, không có bất cứ người phụ nữ nào có thể khiến tôi hứng thú.” Giọng nói của hắn trở nên trầm thấp mềm mỏng.

Cô mở to hai mắt, trái tim nháy nhót nặng nề.

“Anh.....” Đây là giọng nói của Đặng Tế, vẻ mặt của Đặng Tế.

“Anh không muốn khiến em hiểu lầm.....” Anh lấy tay phải khẽ vuốt khuôn mặt trắng bóc của cô.

“Anh..... tỉnh rồi?” Cô nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, ngực chấn động như chim bay tán loạn.

“Anh cùng Bất Loạn cái gì cũng không có làm.” Anh lại nói.

“Anh làm sao tỉnh lại được?” Cô vội hỏi.

“Em có đang nghe anh nói không? Bất Hoạch.” Anh thở dài.

“Anh rốt cuộc.....” Cô chỉ muốn biết anh đã hoàn toàn thoát khỏi được tính của “Saint Angel” hay chưa.

Thấy cô hoàn toàn lệch khỏi đề tài, anh nhăn mày, không đợi cô nói xong, cúi đầu chiếm lấy đôi môi cô.

Cô ngẩn ra, theo bản năng né tránh, anh lại nắm chặt hai cánh tay cô, ôm lấy cô, lấy nụ hôn sâu ngăn phản kháng của cô.

Hơi thở quen thuộc làm cho cô mê huyễn, cô tự nhắc nhở mình nên đẩy anh ra, nhưng, hai tay cứ không nghe theo chỉ huy, ngược lại không cầm nổi lòng ôm lấy tấm lưng rộng của anh, giống như sợ anh lại biến mất lần nữa.....

Nụ hôn của anh từ dịu dàng dần dần trở nên cuồng nhiệt, hơi thở nóng bỏng dường như muốn đốt cháy cô, cô chưa từng biết một nụ hôn có thể có sức mạnh mãnh liệt như thế, cô có thể ngăn cản sự thô bạo cậy mạnh, nhưng lại không thể ngăn cản một nụ hôn hồn xiêu phách như này được.

Hồi lâu, anh mới ngẩng đầu lên, nhìn con mắt tràn ngập ánh sáng của cô, cùng đôi môi bị anh hôn tới đỏ mọng, trong tim lại rung động, không nhận được lại摸摸 cô vài cái.

“Bây giờ, em tin anh không hề chạm vào Bất Loạn chưa?” Anh chế nhạo.

“Em căn bản không thèm để ý loại việc này.” Cô quay mặt đi, muốn cho bản thân thoát nhìn hờ hững một chút, nhưng gò má đỏ ửng vẫn bán đứng tình cảm trong lòng cô.

“Em rõ ràng đang ghen tị.” Anh lại cười.

“Không có.”

“Thừa nhận em yêu anh khó khăn như vậy sao? Bất Hoạch.” Anh cười than thở.

Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn thẳng anh, khuôn mặt nhỏ xẹt qua một tia khổ sở. “Đúng, rất khó.....”

Anh biết chuyện trước kia làm cho cô giam cầm tình cảm, cho nên cô không dễ dàng yêu nữa.....

“Không sao, em không cần phải thừa nhận, chỉ cần anh biết là được rồi.” Anh ấn đầu cô vào trong ngực, vuốt ve mái tóc dài của cô.

Lời của anh luôn có thể kích gợn sóng trong lòng cô, cô hít một hơi, không hiểu sao bị cảm động rồi.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Đúng vậy, anh hiểu cô, thế là đủ rồi, không cần cô nói thêm gì nữa.

“Vừa rồi..... anh phải cảm ơn em đã hỗ trợ cứu bọn ba người Đinh Lực.” Anh ôm lấy cô, giọng nói có chút chua chát.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, ngẩng đầu, phát hiện trong mắt anh tràn ngập lo lắng, tim cô lại co chặt một lần nữa.

“Em chỉ có thể bảo vệ tính mạng bọn họ trước, nhưng phải nghĩ cách đưa bọn họ ra ngoài trước khi tiêm ‘Saint Angel’.” Cô cũng không cho rằng đám người Đinh Lực đã thoát hiểm cảnh.

“Thương thế của bọn họ.....” Anh cau vện mày.

“Vũ Tuyệt Luân cùng Phương Khoát cũng khỏe, chẳng qua Đinh Lực bị thương rất nặng.” Cô không muốn giấu giếm anh.

Anh sắc mặt khê biến, đi đến bên cửa sổ, hồi lâu không nói một câu.

Một đao kia, đâm vào quá sâu.....

Che lấy bụng phải của mình, anh dường như có thể tưởng tượng Đinh Lược lúc ấy có bao nhiêu đau đớn!

Lại là bóng lưng khiến người ta thương cảm kia, Bất Hoạch nhìn không đành lòng, đi đến phía sau anh, an ủi nói: “Em đã thay anh xử lý vết thương rồi, may mắn không tổn thương tới nội tạng, anh đừng quá lo lắng.”

“Anh quá tự cho là đúng, lần này hành động còn gian nan hơn so với tưởng tượng của anh, anh đã quá coi thường độc tính của ‘Saint Angel’.” Anh tự trách không thôi.

“Xin lỗi, người khởi xướng là em, là em tạo ra hết thảy.” Cô lẩm bẩm.

“Không, người khởi xướng là Thiên Thần.” Anh xoay người, giữ chặt tay cô quá khế. “Là ông ta đem biến em thành bộ dạng này.”

“Còn chưa có bằng chứng trực tiếp.....” Cô nhú mào nói.

“Còn cần bằng chứng sao? Lấy sự thông minh của em, hẳn là có thể chấp vá ra toàn bộ nguyên nhân hậu quả.” Anh hừ lạnh.

Cô trừng mắt nhìn anh, không trả lời.

Đúng vậy, cô đã có tám phần nắm chắc, chuyện hạ độc mười năm trước là Thiên Thần giở trò quỷ, ông ta muốn có được cô, có được năng lực điều chế độc tố của cô, mới có thể đạo diễn ra một tiết mục tàn nhẫn.

“Hay là, em vẫn còn lưu luyến đối với Thiên Thần? Em quăng khao khát với cha mẹ lên người tên đồng tính luyến ái kia? Không nỡ rời xa ông ta?” Giọng điệu anh bén nhọn.

Lời của anh như cây châm đâm vỡ sự riêng tư cuối cùng của cô, mặt cô tái xanh, tức giận quát: “Đừng nói nữa!”

Đối với loài người lạnh băng tuyệt vọng, Thiên Thần chẳng khác nào là khúc gỗ trôi cuối cùng của cô, cứ cho biết tất cả đều là quỷ kế của ông ta , nhưng những năm chung xuống, vẫn sinh ra tình cảm tinh tế.

Từ nhỏ không cha không mẹ, khát vọng đích thực của cô là có được tình thân, Thiên Thần tuy rằng không chuyện ác nào không làm, nhưng ông ta chung quy đã cho cô một không gian ảo tưởng, còn có một phần dựa dẫm.

“Nghĩ kỹ đi, ông ta là kẻ địch của em! Không phải người thân!” Quyển luyện của cô đối với Thiên Thần không hiểu sao đã chọc giận anh.

“Em biết, anh đừng nói nữa!” Cô tức giận hô to.

“Biết thì đừng lưu lại nữa, biết thì hãy thoát khỏi hết thảy mọi thứ này đi!” Anh cả giận nói.

“Em trừ nơi này còn có thể đi đâu? Thế giới này còn có chỗ cho em dung thân sao? Ai còn có thể đón nhận em?” Cô đau đớn kêu lên.

“Anh.” Anh tha thiết nói.

Cô ngây dại, nhìn thẳng anh.

“Anh muốn em, hơn nữa chỉ muốn em thôi.” Anh vươn tay tới cô.

“Anh.....” Cô nín thở, hơi nóng tràn bờ mắt.

“Dứt bỏ quá khứ, đến bên anh.” Ánh mắt anh nóng bỏng xúi giục.

Bảy năm nay, cô dựa vào khúc gỗ trôi Thiên Thần phiêu bạt trong biển cả lạnh băng vô biên vô hạn, mà giờ phút này, bàn tay mạnh mẽ của Đấng Tế kia như chiến thuyền vững chãi, chờ cô lên.....

Cô dường như muốn vươn tay bắt lấy anh, chỉ là, lý trí vẫn ngăn trở cô, bởi vì, nhiều năm như vậy, cô có lẽ đã biến thành cá rồi, mà cá trong biển một khi lên bờ, chỉ có một đường chết mà thôi.....

“Chuyện..... không hề dễ dàng như anh tưởng tượng vậy đâu.....” Cô lùi bước về sau.

Anh bước dài tiến lên, một tay kéo cô vào lòng, ôm chặt cô. “Chuyện cực kỳ đơn giản, em không tới, vậy thì để anh chủ động, kết quả vẫn giống nhau.”

“Anh không hiểu.....” Cô muốn giẫy khỏi anh.

“Anh hiểu, vậy khốn em không phải Thiên Thần, là chính bản thân em, chán ghét vứt bỏ của em với chính mình, biến em trở nên tuyệt tình, chỉ cần em buông tha chính mình, hết thảy đều sẽ thay đổi.” Anh chọc vỡ vết thương đau nhất trong lòng cô.

Hơi nóng tràn đầy ở hốc mắt rốt cục đã hóa thành nước mắt, chảy xuống gò má cô.

Cô cho rằng chỉ cần đóng băng trái tim, thương tổn trong lòng sẽ không đau nữa, nhưng, sau khi băng tan cô mới hiểu được, làm như không thấy cũng không thể khiến thương tổn biến mất, trừ phi khoét vết sẹo ra, làm cho mủ chảy ra, mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn.

Chỉ là, quá trình này còn đau hơn so với lúc trước bị thương....

Anh ôm cô, để mặc cô thỏa thuê rơi lệ trong lòng anh, để nước mắt tẩy sạch nỗi hận của cô, nỗi đau của cô, nỗi oan của cô.

Mãi sau một lúc lâu, cô khóc sụt sùi dần dần bình ổn, anh mới nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn tới nước mắt của cô, trái tim từ trước tới nay luôn kiên

cường cứng rắn như bàn thạch lần đầu tiên đau lòng vì một người phụ nữ như thế, yêu sâu sắc một người phụ nữ.

Từ nhỏ, trong sinh mệnh của anh cũng chỉ có Tường Hòa Hội Quán, đi theo các sư phụ lăn lộn hai phái hắc bạch, kết bạn với đủ loại người, anh vì hiểu rõ hiện thực mà chưa bao giờ thể hiện thật lòng, vì nhìn thấu nhân tính mà chưa bao giờ một lòng hướng về ai, duy chỉ có cô, giống một khối đá quý tản ra ánh sáng lạnh lẽo đi vào tầm nhìn của anh, khiêu khích anh, thăm dò anh, kích thích tò mò của anh.

Cô là người phụ nữ ông trời tạo ra vì anh, cho dù cô có muốn hay không, anh tuyệt đối không dễ dàng buông tay.

Nụ hôn cuối cùng rơi trên môi cô, anh thăm dò đầu lưỡi, hút lấy chất lỏng ngọt ngào mềm mại trơn bóng trong miệng cô. Mà cô trong cánh tay anh, hưởng thụ sự ấm áp cùng yên tĩnh tạm thời, mở rộng trái tim, nhu thuận đáp lại anh.....

Nhưng, vốn dĩ lướt qua lại dần dần thay đổi, theo nụ hôn cuồng dã kịch liệt, bất tri bất giác đòi hỏi của anh cũng càng lúc càng đói khát, càng lúc càng khó có thể tự kiềm chế.

Loại dục vọng gần như độc chiếm làm cho Bất Hoạch kinh hoàng, cô đang không biết nên như thế nào cho phải, anh đột nhiên buông cô ra, hơi thở trầm đục không ổn nói: “Xin lỗi, anh có chút không khống chế được mình.....”

“Đằng Tể.....” Cô khẽ thở dốc, nhìn ra được anh đang cố gắng áp chế dục hỏa của anh.

“Có lẽ là bị ảnh hưởng của tên Ma Vương kia, anh thậm chí có chút hoài nghi hẳn chính là bản thân anh.....” Anh vận vẹo khuôn mặt tuần tú, ánh mắt có chút mê loạn.

Lời nói của anh khiến trong đầu cô chợt lóe ánh chớp.

Ma Vương là một Đấng Tể khác.....

Nàng đột nhiên nhớ tới ở lần đầu liếc anh một cái, cô đã nhìn thấy nhiều loại tính cách trên người anh, xung đột lẫn nhau, lại tự mình phối hợp thoả đáng, hoặc là, “Saint Angel” cũng không khiến cho nhân cách của Đấng Tể tách rời, Ma Vương chỉ là một phần trong nhân cách anh, những ý xấu kia, dục vọng độc chiếm, nham hiểm, giả dối..... một phần tính cách ác độc.

Cho nên, hẳn mới nhớ rõ tất cả ký ức thuộc về Đấng Tể, hiểu được tất cả cảm nhận của Đấng Tể, nói cách khác, Ma Vương không phải “Saint Angel” tạo ra, hẳn rất có thể chỉ là một mặt trôi nổi trong tiềm thức của Đấng Tể, hẳn căn bản chính là bản thân Đấng Tể!

“Đi mau, tên kia rất có thể lại sắp xuất hiện rồi, anh không hy vọng em một mình ở chung cùng hắn.” Đầu của anh bắt đầu đau từng cơn, thân thể cũng dần dần run rẩy.

“Em không đi, anh nói anh muốn em, vậy thì đừng biến mất nữa!” Cô dễ dàng nắm được lời quát vội của anh.

“Không được, anh còn không thể.....” Anh vội vàng đẩy cô ra, hai tay che mặt gầm nhẹ.

“Anh có thể! Hãy nghe em nói, ‘Saint Angel’ chưa từng tạo ra Ma Vương nào, nó chỉ khiến tính cách anh hỗn loạn, ngấm lại trước kia, anh là tự kiềm chế như thế nào, bao dung như thế nào, điều chỉnh như thế nào, chỉ có anh mới có năng lực biến bản thân anh trở lại!” Cô kề sát anh, chỉ hy vọng có thể đánh thức anh.

Bỗng nhiên, anh dùng lực ôm thắt lưng cô, ngẩng đầu, phát ra cười lạnh lạnh lẽ.

“Ha ha..... Vô dụng, hăn và em giống nhau, đối với mặt hắc ám của bản thân cũng tương đương cắn ghét ngang nhau, cho nên, hăn mới không thể thắng nổi tôi.....” Về mặt Đẳng Tế thay đổi, anh lại biến thành “Ma Vương”.

Cô nhìn anh, không hề có loại cảm giác bài xích nữa, ngược lại, nàng chỉ cảm thấy đau lòng.

Anh và cô giống nhau, bị chính nội tâm mình vây hãm.....

Vươn tay, cô khẽ vỗ về mặt hăn, dịu dàng nói: “Đừng nữa nói cái gì thắng thua nữa, cũng đừng chống lại chính mình, Đẳng Tế, cho dù tốt hay xấu, anh vẫn chính là anh mà.....”

“Cái gì?” Ma Vương biến sắc.

“Anh chính là Kỳ Lân Vương Đẳng Tế!” Cô thấp giọng kêu.

“Không cho phép em nói như vậy, tôi không phải là tên tiểu quỷ luôn giả vờ là người tốt kia!” Hăn dùng lực bóp vai cô, rống to điên cuồng.

“Trong lòng mỗi người đều có ma, anh chỉ cần tiếp nhận nó, sẽ không bị nó khống chế.” Cô nhin đau đớn trên vai xuống, tiếp tục nói.

“Câm mồm! Không cho phép em nói tiếp nữa!” Anh đầu đầu muốn nứt ra, lại bị lời của cô giẫm đến chỗ đau, bỗng nhiên cúi đầu mãnh liệt hôn cô, không chút thương tiếc, tràn ngập điên cuồng tàn sát bừa bãi môi cô, đoạt lấy hơi thở của cô.....

Cô nhắm mắt lại, nhận tức giận của anh, không có chống cự, tùy ý anh phát tiết nỗi buồn cùng cảm xúc mâu thuẫn nội tâm anh.

Cho dù tốt hay xấu, anh vẫn chính là anh.....

Đây đúng là lời mà Đẳng Tế luôn muốn nghe thấy!

Trách nhiệm cùng áp lực của Kỳ Lân Vương luôn như bóng với hình theo anh, anh từ nhỏ đã được yêu cầu trở thành một người mạnh mẽ, một người kế tục có thể gánh vác Trường Hòa Hội Quán, cho nên anh tiếp thu đủ loại huấn luyện nghiêm khắc nhất, học tập dưới hoàn cảnh tồi tệ nhất, đối mặt đủ loại tình huống, dần dà, anh trở nên thông minh lại thiện biến, xử sự khéo đưa đẩy lại chỉ tin tưởng chính mình, chạy tại ranh giới thiện ác, tốt, có thể tốt đến nỗi làm cho người ta rơi lệ, xấu, có thể xấu đến tận xương, biến hóa hai cực của bản thân tuy rằng vẫn được anh khống chế rất tốt, nhưng ở sâu trong lòng, anh vẫn hy vọng có người có thể thừa nhận chỗ thiếu hụt của anh, hy vọng có người, cho dù tốt xấu đều có thể tiếp nhận anh, dù mạnh yếu, cũng bằng lòng bao dung anh.....

Nhưng Bất Hoạch lại vạch trần tâm tư mơ hồ của anh, nếu ngay cả anh cũng không thể tiếp nhận cái tồi tệ nhất của mình, một mặt yếu ớt nhất, sự chấp nhận của nhiều người nữa cũng vô dụng!

Bất Hoạch không sợ anh phần nộ điên cuồng, vươn tay ôm lấy tấm lưng rộng của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ bất lực lại nóng giận.

Sự dịu dàng của cô bất ngờ làm dịu đi cảm xúc sóng lớn của anh, đột nhiên, đầu anh không đau nữa, sự rách toạc cùng nỗi đau như kim châm kia mỗi khi bóng tối đánh úp đến, dường như đã được thứ nào đó hút hết rồi, anh nghe thấy nhịp đập hai trái tim dần dần biến thành một, suy nghĩ của anh đột nhiên trở nên rõ ràng vô cùng, rõ ràng đến có thể cảm nhận sự xôn xao cùng nhảy nhót của từng tế bào trong cơ thể.....

Bất Hoạch, đã tháo khúc mắc nhiều năm qua của anh, đã tháo bỏ mê muội của anh!

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Anh không nhất định phải là một người mạnh mẽ, anh có thể bất an, có thể nghi hoặc, có thể sợ hãi, có thể hoảng hốt, bởi vì Kỳ Lân Vương cũng chỉ là con người, một con người bình thường.....

Theo tâm tư sáng trong của anh, nụ hôn điên cuồng gió giạt của anh với Bất Hoặc thoáng ngừng, hóa thành hút mút say lòng người. Bất Hoặc kinh ngạc mở to mắt, cặp mắt đen gần trong gang tấc kia của anh nên thâm thúy mê ly, giống như hai hồ nước xanh sâu không thấy đáy, mê hoặc lòng người rơi vào.....

“Đăng Tế?” Giống anh, lại không giống anh, anh trước mắt dường như đang trường thành trong nháy mắt, dung hợp tính chất đặc biệt của Đăng Tế cùng Ma Vương, lại có mị lực thành thực.

Anh không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt như lửa nhìn thẳng cô, dùng loại ánh mắt muốn ốt trôi cô mà nhìn.

Cô bị anh nhìn đến mặt đỏ tim đập, buông tay ra, có chút xấp xỉ quay đầu đi, nhưng anh lập tức vươn tay mang mặt cô về trước mặt anh, nâng cao cằm cô, lấy nụ hôn cực khiêu khích vỗ về chơi đùa đôi môi cô, hơn nữa ôm nàng dờn 3ề phía giường lớn.

“Đăng Tế.....” Cô lúc này thật sự lợng cuống, bởi vì cô cảm nhận được rõ ràng ý đồ của anh.

Nụ hôn của anh dờn đến gáy trắng như tuyết của cô, khẽ cắn vành tai cô, thổi khí vào lỗ tai mẫn cảm của cô.

“A.....anh.....” Cô kinh hô một tiếng, giống như bị điện giật, tránh anh, nhanh nhẹn xoay người một cái chạy trốn sang một bên.

Anh phi nhanh bắt lấy tay cô, dùng sức kéo một cái, kéo cô vào trong lòng, sau đó ôm cô thuận thể ngã xuống nệm giường, cũng lấy toàn thân ngăn chặn cô.

“Em bảo anh tiếp nhận một cái anh đen tối, vậy còn em? Em có biết cái anh khác kia đang muốn những gì không?” Anh vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Cô khẽ ngạc nhiên, bị tính trẻ con lấp lánh trong mắt anh giờ phút này khiêu khích mà tim đập gia tốc.

“Hắn muốn xé áo quần em ra, phủ khắp người em, điên cuồng mà chiếm lấy em, biến em thành một bộ phận của hắn, để em không rời khỏi hắn nữa..... Anh như vậy, em có thể tiếp nhận không?” Anh mang chút dỗi hờn mà hỏi dồn.

Cô chưa bao giờ có một khắc rung động như bây giờ, Kỳ Lân Vương hg hãn uy mãnh lại thông minh sáng suốt hơn người trong mắt người khác, đang trước mặt cô trở lại như cũ thành một đại nam hài mười chín tuổi bình thường.....

Khuôn mặt băng lạnh mười năm chậm rãi nở rộ một nụ cười khẽ ấm áp động lòng người, nụ cười đó, còn lay động trái tim Đằng Tế hơn bất cứ đáp án khẳng định nào.

Cô cười rộ lên, đúng là mỹ lệ như thế.....

Một trận tâm đãng thần trì, anh cúi đầu xuống uống lúm đồng tiền của cô, còn chưa nếm, cũng đã say rồi.

Cô không bối rối nữa, thở dài một tiếng, giơ cao hai tay ôm lấy cổ anh, chủ động gần sát anh, ôm hôn liên tục, quyết định thuận theo tính một lần,

toàn tâm toàn ý giao phó mình cho anh.....

Đầu lưỡi cùng đầu lưỡi giao triền, khơi mào ngọn lửa mãnh liệt, trong thờ dốc hai bên, bọn họ đã quên mất vấn đề nan giải cấp bách, nắm chặt giờ khắc này, mặc sức giải phóng tình triền mãnh liệt trong lòng rồi cuộc cũng không thể kiềm nén được nữa .

Chiếc đèn trang trí kiểu cổ điển tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, anh vừa mãnh liệt hôn cô vừa kéo quần dài đen trên người cô ra, kéo bỏ tất cả chướng ngại giữa bọn họ, đầu ngón tay thon dài khẽ chạy dọc theo đường cong lá lướt tinh tế của cô, vuốt ve thân thể trắng bóc mềm mại của cô, cuối cùng, lòng bàn tay phủ trên hai tuyết phong tròn trịa mềm mại kia, liền không mHồn dời đi nữa, tùy hứng mặc sức nhào nặn biểu tượng nữ tính căng tròn của cô.

“Ừm.....” Cô khẽ rên một tiếng, cảm giác toàn thân bị anh châm lửa, luồng khí nóng bỏng ở trong cơ thể lên ra, lại tìm không tìm được chỗ thoát.

“Em thật đẹp.....” Anh chống thân trên, nhìn một mặt nồng nhiệt của cô, dường như không thể thờ dốc.

“Anh cũng.....” Cô thờ gấp, kinh diễm vuốt ve khuôn mặt tuần mỹ được che lấp dưới mái tóc dài khếp hờ của anh, còn có đường cong vai gầy trơn mịn, cùng với bờ ngực rắn chắc tinh tế, mê muội tứ chi thon dài hữu lực của anh, thắt lưng mỏng không có một vết sẹo lồi, cả trái tim vì anh mà đập thành thịch.

Chưa từng nghĩ tới thân thể đàn ông cũng có thể xinh đẹp mê người như thế.

“Rất vui là em vừa lòng đáng người anh.” Anh trêu đùa nói.

“Có lẽ có rất nhiều phụ nữ cũng rất vừa lòng.....” Cô nói bóng gió thoáng vị chua.

“Đúng vậy! Chỉ cần anh ngoắc ngoắc tay, bọn họ sẽ tự động lại gần.....”
Anh cười nhẹ, thích nhìn bộ dạng cô ghen tỵ vì anh.

“Hóa ra anh được hâm mộ như thế à.....” Cô hừ hừ.

“Nhưng trọng điểm là anh ghét những người phụ nữ tự động lại gần.”
Anh nói xong, tay đột nhiên trượt vào giữa hai chân cô.

“Bởi vì..... rất không có tính khiêu chiến?” Cô thở hốc vì kinh ngạc, cả người chấn động.

“Bởi 3ì Huá 3ô vị..... bọn họ..... không có một người giống em.....”
Anh bị sự mềm mại trơn bóng ẩm ướt của cô chọc cho cở trong tim rối loạn, luồng nhiệt theo xúc cảm của đầu ngón tay truyền khắp toàn thân.

“A.....” Trong miệng cô lặc ra rên rỉ, dường như sắp hóa thành một hồ nước xuân dưới âu yếm của anh.

Anh cũng không nói lời nào nữa, cúi đầu ngậm nhũ tiem của cô, tay cũng không ngừng trêu chọc vùng mẫn cảm của cô, ý đồ làm cho cô bốc cháy.

“Đăng Tế.....” Toàn thân cô co rút, bụng dưới nổi lên sức dẫn xa lạ, làm cho cô vừa then lại không biết làm thế nào.

“Người phụ nữ anh muốn..... Chỉ có em..... Bất Hoặc.....” Giọng nói anh trầm thấp giống như lời nói mê.

Dục hỏa nóng lòng muốn động, dẫn đến thiêu đốt, anh điên cuồng tùy tiện hôn môi cô, thân thể cô; cô lại đắm chìm trong hơi thở bưng bưng của anh, bọn họ tìm kiếm khởi đầu của tình yêu trên người nhau, khao khát nhau, phụ thuộc vào nhau, sau đó kết hợp chặt chẽ.....

Một trận trời đất quay cuồng, kèm theo đau đớn sung sướng nổ tung trong cơ thể cô, cô không ngừng rên rỉ, say sưa theo dòng đưa của anh, cho

đến khi cao trào bao trùm cô.....

Ý thức cô dần dần rời rạc, ở trong lòng anh, cô cảm nhận được khoái cảm sống và chết, cảm nhận được cảm giác có thực mãnh liệt nhất trong sinh mệnh, khoảnh khắc tuyệt vời này, cô dường như đắm chìm trong ánh trắng, chạm đến ánh sáng sao trời, dường như tìm được sự sở hữu tìm kiếm cả trong mơ.

“Em yêu anh.....” Bất Hoạch mềm nhũn kề trong lòng anh, buồn ngủ hết sức, thổ lộ chân tình.

“Anh cũng yêu em.....” Đăng Tế nhẹ giọng đáp lại bên tai cô, chỉ là, nói vừa xong, mặt anh lại chậm rãi hiện lên một nụ cười giảo hoạt kỳ dị.....

Nụ cười giảo hoạt mê ẩn.

Bất Hoạch khó có thể tin tưởng mắt nhìn Đăng Tế, còn có Bất Loạn mặt giễu cợt đằng sau anh, cùng với Thiên Thần vẻ mặt mờ ám, khuôn mặt nhỏ kết một tầng hàn băng, nồng nàn đêm qua sớm không còn thấy nữa, chỉ còn lại kinh sợ, còn có căm thù.....

Vừa tỉnh lại, hết thảy đều thay đổi, cô cho rằng Đăng Tế rốt cục đã thoát khỏi “Saint Angel”, rốt cục đã tỉnh, không ngờ, từ đầu đều là giả, hẳn chỉ là lừa cô, mới diễn xuất ra một vở kịch động lòng người này!

Lúc Thiên Thần cùng Bất Loạn cùng xuất hiện, cô mới giật mình bản thân trong mưu của hắn.

Đêm qua một màn triền miên, lập tức hóa thành đao sắc, cắt tim cô, khiến cô chảy máu.....

“Làm gì mà bày ra cái mặt này? Bất Hoạch, đêm qua em rõ ràng rất nhiệt tình mà!” Đăng Tế ác ý châm biếm.

“Ta theo yêu cầu tặng Bất Hoạch cho anh rồi, Ma Vương, đêm qua đủ mất hồn chứ?” Thiên Thần cười ái muội.

“Quả thực rất mất hồn, còn tưởng rằng cô ta là tòa băng sơn! Kết quả, tất cả phụ nữ đều giống nhau, chỉ cần châm chút lửa, bọn họ lập tức cháy liền!” Đẳng Tế hớp một ngụm rượu, tà khí cười. “Đương nhiên, đó là vì cô ta đã cho rằng tôi chính là Đẳng Tế, mới có thể yêu thương nhưng nhớ tôi..... Ha ha, thật buồn cười, chỉ cần tôi làm bộ tên tiểu quỷ kia, là có thể đùa giỡn quay vòng vòng cô ta cùng Ngũ Hành Kỳ Lân xoay.....”

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Ánh mắt Bất Hoạch như lưỡi đao, bắn thẳng đến ngực Đẳng Tế, cô cảm hận không phải vì mất đi tấm thân xử nữ, mà là Đẳng Tế lại không có cách nào đánh bại tâm ma của chính mình, cam tâm giao thể xác cho Ma Vương nắm trong tay.

“Thật khiến cho người ta thèm muốn! Tìm một cơ hội cũng khiến em bốc cháy đi! Ma Vương.....” Bất Loạn dựa vai Đẳng Tế, khiêu khích nói.

“Chờ anh chơi chán cô ta, sẽ đến phiên em!” Đẳng Tế véo mặt Bất Loạn, ngả ngón nói.

“Bất Hoạch à, đừng tức giận nữa, cô không phải cũng thích Đẳng Tế sao? Hai người đã lên giường, thì hãy bồi dưỡng tình cảm, đồng tâm hiệp lực cống hiến cho ta, như vậy không phải tốt rồi sao?” Thiên Thần đi đến trước mặt Bất Hoạch, vẻ mặt làm 3ẻ ta đây đầm đìa. “Hơn nữa, kế hoạch của chúng ta sắp chính thức tiến hành, một tuần sau, quân đoàn ‘Saint Angel’ trải rộng toàn thế giới sắp khởi nghĩa toàn bộ, đến lúc đó, ‘Thần Thoại’ sẽ không phải chỉ là một giấc mộng rồi.”

Một tuần sau? Sắc mặt cô khế biến.

Loại độc cô trồng xuống sẽ khuếch tán toàn thế giới? Không! Không thể! Cô phải ngăn chặn màn bi kịch vô lý này!

Chỉ là, muốn ngăn chặn phải lấy được thuốc giải trước, Đằng Tế không tỉnh lại, bằng sức một mình cô căn bản không có sức xoay chuyển trời đất.....

Cô trầm mặt, không mở miệng, không nói một câu, đôi môi giống như đã đóng băng, lấy tấm chăn đơn bọc thân thể lại, xách quần áo của mình lên, đi thẳng đến cửa phòng.

“Em muốn đi đâu? Từ nay về sau, em phải ở cùng tôi.....” Đằng Tế giữ chặt tay cô.

Một luồng khí lạnh băng đột nhiên đâm vào Đằng Tế, hân hơi kinh hãi, đang muốn tránh ra, băng châm trong tay cô đã để ở cổ hăn rồi.

“Tránh ra!” Giọng nói cô rút ra từ kẽ răng, lạnh đến nỗi làm cho người ta rùng mình.

“Em.....” Đằng Tế giận dữ dừng đứng mảy.

“Ma Vương, cho Bất Hoặc đi rửa mặt chải đầu một chút, cô ấy chờ một lát nữa còn phải thay ba tên kỳ lân kia tiêm ‘Saint Angel’.” Thiên Thần vội vàng hoà giải.

“Đinh Lực chảy máu quá nhiều, tiêm ‘Saint Angel’ anh ta có thể lập tức mất mạng.” Cô thu hồi băng châm về, trừng mắt nhìn Thiên Thần nói.

“Vậy chết đi! Dù sao cũng không thiếu một người hăn, hai tên khác còn có thể dùng là được rồi.” Thiên Thần coi thường nói, một chút cũng không coi tính mạng của Đinh Lực là chuyện gì.

Một luồng hận ý chợt hiện trong mắt cô, cô liếc mắt nhìn Đằng Tể, muốn nhìn phản ứng của hắn, nhưng trên mặt hắn lại treo vẻ mặt không hề để ý giống Thiên Thần.

Vô dụng rồi.....

Kỳ Lâm Vương thật sự đã biến mất.....

Trong lòng cô đau đớn, cuối cùng, cô vẫn phải đi đến tình huống cô không muốn đối mặt nhất, cuối cùng phải ra tay, tiêu diệt người đàn ông cô từng yêu này.

Nắm chặt năm tay, cô bước ra khỏi phòng Đằng Tể, trong lòng đã hạ quyết tâm, trước khi giết Đằng Tể, cô phải nghĩ cách đưa bọn Đinh Lực ra trước.

Đây đã là chuyện duy nhất cô còn có thể làm vì Kỳ Lâm Vương.....

Bước nhanh trở lại phòng mình rửa mặt chải đầu, thay quần áo đen sạch, cô đi vào phòng nghiên cứu, Thiên Thần cùng Đằng Tể sớm đã mang theo ba người Đinh Lực, Phương Khoát cùng Vũ Tuyết Luân ở đó chờ cô.

Đinh Lực đã tỉnh, chỉ là thân thể còn rất yếu, chỉ có thể nằm trên bàn không thể nhúc nhích; Phương Khoát cùng Vũ Tuyết Luân lại bị để tay sau lưng cột vào ghế, hai người đều vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn trừng mắt nhìn Đằng Tể, không nói một câu.

“Hắc hắc hắc, các người lập tức là có thể thể nghiệm được sức mạnh kinh người của ‘Saint Angel’, đến lúc đó, sẽ cho Ma Vương dẫn các người đi tấn công Tường Hòa Hội Quán.....” Thiên Thần nhe răng cười nói với hai người bọn họ.

“Đừng nằm mơ, bọn tao tuyệt không cho mày vừa lòng đẹp ý.” Vũ Tuyết Luân một đôi mắt to xinh đẹp hỏa khí trào ra .

“Các người căn bản thân bất do kỷ, Hỏa Kỳ Lân, đây là số mệnh!” Đẳng Tế đến gần anh ta, cười lạnh châm chọc.

“Giống như anh sao? Thân bất do kỷ.....” Phương Khoát căn rằng, đối 3ới Đẳng Tế lạnh lẽo thấu tim.

“Hừ! Ta không giống, ta hoàn toàn là hành động chiếu theo ý chí của ta.” Đẳng Tế bác bỏ.

“Mày căn bản không phải mày nữa!” Vũ Tuyệt Luân giận dữ quát.

“Xú tiểu tử, mày muốn chết ——” Đẳng Tế phút chốc trở mặt, nắm chặt cổ áo anh ta muốn vung đấm.

“Ma Vương, đừng rầy rà với hần nữa, trực tiếp tiêm một kim, hần liền biến thành con chó trung thành của chúng ta rồi.” Thiên Thần không kiên nhẫn qHát bảo ngưng lại.

“Đúng, chỉ cần một kim, con Hỏa Kỳ Lân mày sẽ biến thành búp bê của tao.

Đẳng Tế ác độc nham hiểm cười về hướng Vũ Tuyệt Luân, lại dùng lực bỏ áo anh ta ra hần.

“Đáng ghét.....” 3ũ Tgyệt Luân tức giận đến nổi liều mình muốn thoát khỏi dây thừng da trói hai tay, bất đắc dĩ đứt thế nào cũng không đứt.

“Bất Hoặc, động thủ đi!” Thiên Thần hạ lệnh.

Bất Hoặc cầm lấy ống tiêm nhóm trợ lý đã chuẩn bị, ấn cái nút, trên tường phòng nghiên cứu đột nhiên di ngang ra một khoang thuyền băng hình trụ cỡ nhỏ, cô mở cửa khoang thuyền lấy chất dịch “Saint Angel” ra, rút ra 1CC, tiếp theo liền đi về phía Vũ Tuyệt Luân.

“Tuyệt Luân!” Phương Khoát sốt ruột không thôi, một Đẳng Tế biến thành chó dữ của kẻ địch đã đủ chết rồi, không thể lại thêm một Vũ Tuyệt Luân nữa.

“Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ đến lượt mày thôi.” Đẳng Tế cười một tiếng nói với anh ta.

Bất Hoạch mặt không chút thay đổi, giơ ống tiêm lên, nhắm ngay cánh tay của Vũ Tuyệt Luân, đang muốn đâm vào, đột nhiên, bên ngoài phòng nghiên cứu truyền đến một tiếng nổ mạnh, chấn động toàn bộ phòng nghiên cứu, Thiên Thần kinh hãi, lập tức hô to: “Sao lại thế này? Mau đi xem xem, nhất định đừng làm hư hao nền móng của tòa thành .”

Dường như tất cả mọi người đều xông ra ngoài, Bất Hoạch lạnh lùng cười, nắm một ống nghiệm quăng xuống đất, lập tức, toàn bộ phòng nghiên cứu rơi vào trong sương khói.

Lúc này, Vũ Tuyệt Luân và Phương Khoát chỉ cảm thấy tới đây thường da trên tay đứt lìa, sau đó, một giọng nói đê thấp vang lên bên tai bọn họ.

“Mang theo Đinh Lực, đằng sau có đường ngầm, đi!”

Phương Khoát cùng Vũ Tuyệt Luân đều thất thần, Bất Hoạch này không phải một trong “Tứ thiên vương” sao? Vì sao phải giúp bọn họ?

“Đi mau!” Cô quát vội thúc giục.

Vũ Tuyệt Luân không có thời gian nghĩ lại cô là địch hay bạn, chỉ có thể đánh cuộc vận may, cùng Phương Khoát tiến lên nâng Đinh Lực dậy, chạy nhanh về phía sau.

Nơi đó quả nhiên có một đường ngầm một người có thể qua, bọn họ trực tiếp tiến vào, có tiếng bước chân nhẹ nhàng lập tức theo tới.

“Tiếp tục đi về phía trước, phía trước là cửa sau của tòa thành.” Bất Hoặc nói ở phía sau bọn họ.

Đường ngầm ẩm ướt tối tăm, Phương Khoát đang cảm thấy bất an, đột nhiên, một tia sáng rớt vào từ khe hở phía trước, anh ta mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mở cửa ra, gió núi lạnh băng nghênh diện đánh tới, làm người ta tỉnh thần rung lên, chỉ là, bọn họ vừa mới bước ra cửa đường hầm, liền nghe thấy tiếng chân biếm quen thuộc.

“Ta đã nói rồi, muốn chạy, cũng không dễ dàng như vậy đâu.”

Vũ Tuyệt Luân vừa ngẩng đầu, thành linh phát hiện Đằng Tế sớm đã ở ngoài cửa chờ bọn họ.

Tên tiểu quỷ này, cho dù biến thành Ma Vương vẫn khó đối phó như vậy! Anh ta trong lòng thấp giọng rủa.

Bất Hoặc đi ra đường ngầm, nhìn chăm chăm Đằng Tế, không có kinh ngạc, giống như đã sớm biết hắn có thể đợi ở nơi này vậy.

“Bất Hoặc, cô làm cái gì vậy?” Thiên Thần vẻ mặt tức giận dẫn đầu Bất Loạn cùng một đám người theo sau đuổi tới.

“Cô ta đã phản bội ông, Thiên Thần.” Bất Loạn ở một bên chú giải.

“Hừ! Ta thấy nói cái gì mà lưu lại mấy tên Kỳ Lân này cũng là cô vì cứu bọn chúng mà ra chủ ý thối tha đó phải không?” Thiên Thần trừng mắt nhìn Bất Hoặc cả giận nói.

“Đúng vậy, cô ta à, ăn cây táo rào cây sung, bởi vì cô ta đã yêu tên vốn dĩ là Đằng Tế kia.” Bất Loạn lẩm miệng nói.

“Vậy thì đừng lưu lại người sống, Ma Vương, giết bọn chúng!” Thiên Thần tức giận đến lớn tiếng hạ lệnh.

“Không thành vấn đề.” Đổng Tế lạnh lùng cười, rút trường đao ra, nhanh như chớp nhắm phía Vũ Tuyết Luân.

Lại sắp phải đánh loại trận vô nghĩa này rồi! 3ũ Tuyết Luân cùng Phương Khoát đưa mắt nhìn nhau, đều thầm kêu khổ.

Trường đao mang theo sát khí khiếp người vung tới, Bất Hoạch dưới chân di chuyển, lao thẳng tới Đổng Tế, trước khi hấn sắp 3ung đao chém Vũ Tuyết Luân, lấy băng châm trên nhẫn vươn dài ngăn trường đao lại.

“Keng!” một tiếng va chạm thanh thúy, đã giải trừ sát khí của Đổng Tế.

“Các anh như vậy là không được, hấn không phải là Đổng Tế nữa, các người cố kỵ quá nhiều, không xuất toàn lực, là không đánh thắng hấn được.” Bất Hoạch lạnh lùng nói.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Thượng Hải, Trung Quốc

Bất Hoạch đi theo Ngũ Hành Kỳ Lân trở lại Kỳ Lân Cư, liền vội vàng lập thêm phòng thí nghiệm chế huyết thanh kháng thể Thủy Kỳ Lân Hành Quán, bốn người khác của Ngũ Hành Kỳ Lân khác giờ mới hiểu được, hóa ra Đằng Tế sớm đã tỉnh lại rồi.

“Tên tiểu tử kia rõ ràng tỉnh rồi, vì sao còn muốn giả vờ như muốn đẩy tôi vào chỗ chết?” Vũ Tuyết Luân thật sự không thể chấp nhận sự thực, Đằng Tế căn bản là đang đùa giỡn người ta mà!

“Đúng đó! Hại tôi nóng tính đến độ đau dạ dày.” Phương Khoát cũng không khỏi thầm oán.

“Tôi nghĩ, toàn bộ sự việc này chỉ có cô ấy rõ nhất.” Lâm Thiên Túng nói xong dời ánh mắt về phía Bất Hoạch đang chuyên chú nghiên cứu trong phòng thí nghiệm.

Nói đến người phụ nữ này, Vũ Tuyết Luân không khỏi chau mày rậm.

Cô ta ngược ngạo cứ như thế mà đi vào địa bàn của Tường Hòa Hội Quán, không chút khách khí sử dụng dụng cụ máy móc của “bọn họ”, sai bảo nhân viên của “bọn họ”, giống hệt như là người một nhà với “bọn họ”.....

Cô ta cho rằng cô ta là ai? Cứ cho là cô ta giúp bọn họ chạy ra “Thần Thoại”, nhưng chung quy vẫn là kẻ địch của Tường Hòa Hội Quán, làm sao

mọi người tất cả đều mù mắt rồi, chẳng những không trối cô ta lại, còn cho cô ta tự do đi lại ở Kỳ Lân Cư!

Giang Tuân cũng hồ đồ, chẳng lẽ anh ta không nhìn ra người phụ nữ này rất nguy hiểm sao?

Thông minh, bình tĩnh, tâm tư mẫn tiệp, phản ứng nhanh chóng, hơn nữa thân thủ bất phàm..... Chậc, làm sao những từ miêu tả Đằng Tế ngày thường lại dùng toàn bộ rồi?

Vũ Tuyệt Luân phiền lòng trừng mắt nhìn Bất Hoạch, cũng không biết bản thân vì sao lại cảm xúc nóng nảy.

“Tôi luôn cảm thấy, quan hệ giữa cô ấy và Đằng Tế không đơn giản.....” Phương Khoát phỏng đoán nói.

“Đằng Tế nhất định rất thích cô ấy.” Lâm Thiên Túng lại nói.

“Hả?” Phương Khoát cùng Vũ Tuyệt Luân đồng thời rùng mình. Quả thực, người phụ nữ giống thủy tinh trong suốt, lại khôn khéo dũng cảm như thế này, nghĩ thế nào cũng vô cùng xứng đôi với Đằng Tế.....

Lúc này, Giang Tuân và Bất Hoạch đồng thời đi ra phòng thí nghiệm, trên mặt lộ vẻ tươi cười, miệng còn thì thào: “Quá lợi hại, cứ nhiên không đến một ngày tạo ra”

“Sao vậy? Chế ra thuốc giải rồi?” Phương Khoát vội hỏi.

“Đúng vậy! Bất Hoạch đã từ trong máu của Đằng Tế chiết ra thuốc giải độc ‘Saint Angel’.” Giang Tuân cười nói.

“Vậy thì có gì mà lợi hại? ‘Saint Angel’ vốn chính là cô ta chế ra, cô ta nếu làm ra thuốc giải hẳn là không khó.” Vũ Tuyệt Luân hừ lạnh.

Bất Hoạch liếc hần một cái, chưa nói gì.

“Tuyệt Luân, đây là thái độ đối đãi nên có với ân nhân cứu mạng sao?”
Giang Tuân thở dài.

“n nhân cứu mạng? Ít tán dóc đi, người cứu chúng tôi là anh cùng Thiên Túng.....” Vũ Tuyệt Luân bác bỏ.

“Là cô ấy lợi dụng di động lên mạng tiếp xúc cùng Thần Thông xin cầu viện, chúng tôi mới kịp thời chạy đến.” Giang Tuân giải thích.

“Cái gì?” Vũ Tuyệt Luân ngần ngừ.

“Tôi chỉ là đang nghĩ, Đằng Tế hẳn là hy vọng các anh bình an rời đi, cho nên mới báo cho Giang Tuân, chẳng qua, tôi hình như nhiều chuyện rồi, có lẽ bằng một mình Hỏa Kỳ Lân vẫn có thể lao ra vòng vây.” Bất Hoặc tìm được cơ hội lập tức đáp lễ Vũ Tuyệt Luân một cái.

Vũ Tuyệt Luân kinh ngạc, bị tài ăn nói sắc bén của cô chặn đến á khẩu không trả lời được.

Người phụ nữ này.....

Giang Tuân không nhịn được phì cười, cười nói: “Được rồi, Tuyệt Luân, nói tiếng cảm ơn với người ta cũng sẽ không thiếu đi miếng thịt.”

“Đợi chút, cô cùng Đằng Tế sau đó thông đồng gạt chúng tôi, màn này lại tính thế nào đây? Hẳn nếu tỉnh rồi, vì sao còn muốn giả vờ?” Vũ Tuyệt Luân không đem chuyện hỏi rõ ràng không cam lòng.

“Tôi không thông đồng cùng anh ấy, anh ấy muốn một mình thực hiện kế hoạch phản công này, thậm chí ngay cả tôi cũng chẳng hay biết gì.” Cô mang chút tổn thương nói.

Đằng Tế mà ngay cả cô cũng muốn giấu giếm, hại cô thiếu chút nữa tức giận tan nát cõi lòng.....

“Anh ấy không nói cho cô? Vậy cô sau đó lại làm sao biết được?”
Phương Khoát ngạc nhiên nói.

“Là các anh đấy! Các anh làm cho anh ấy hơi lộ ra căn nguyên.....” Cô cảm khái nhìn bốn người bọn họ.

“Chúng tôi?” Vũ Tuyết Luân ngây cả người.

“Đúng vậy! Khi Giang Tuân cùng Lâm Thiên Túng tới, trong nháy mắt năm người các anh tất cả đều đến đông đủ, khuôn mặt ngụy trang thành Ma Vương của anh ấy không cần thận toát ra một nụ cười mỉm an tâm.” Cô nhẹ nhàng nói xong. Thời gian ngắn ngủn vài giây, cô vẫn nắm được thay đổi về mặt của Đổng Tế, khi đó, cô liền bỗng nhiên hiểu được hết thầy.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Bốn người bọn họ vẻ sợ hãi liếc mắt nhìn nhau, Bất Hoạch tại thời khắc hỗn loạn nguy hiểm đó, thế nhưng có thể từ một vẻ mặt đơn giản liền hiểu rõ suy nghĩ của Đổng Tế.....

Cô rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào?

“Cứ như vậy, cô liền hiểu được hắn đang làm cái quỷ gì?” Phương Khoát thực khó có thể tưởng tượng.

“Đúng vậy! Đáp án không phải rất rõ ràng sao? Anh ấy phải tiếp tục giấu giếm lừa Thiên Thần, mới có thể giật dây toàn bộ kế hoạch hủy diệt ‘Thần Thoại’ từ trong, cho nên anh ấy hy vọng tôi mang theo máu có kháng thể của anh ấy, hộ tống các anh lui trước, chờ huyết thanh chế thành, lại cùng anh ấy nội ứng ngoại hợp, hai bên tấn công.” Cô nói đầu vào đấy.

“Hắn làm sao mà biết cô có thể hiểu được? Ngộ nhỡ cô không làm rõ ràng, thật sự giết hắn.....” Vũ Tuyết Luân vừa nghĩ đến vẻ mặt cô lúc đó quyết tâm tiêu diệt Đổng Tế, sống lưng phát lạnh.

“Anh ấy đã sớm đoán chắc tôi không giết nổi anh ấy, cũng đoán được tôi nhất định sẽ cầu cứu hướng Giang Tuân, anh ấy a, quá khôn khéo.....” Cô tự nhận vẫn khiêm tốn đơn giản hơn anh một bậc.

“Nhưng cô vẫn trước khi hẳn chuẩn bị nói cho cô tình hình thực tế liên vạch trần thủ đoạn của hẳn ! Cô cũng thật giỏi!” Giang Tuân rất hiếm khi bội phục người khác, nhất là phụ nữ, Bất Hoạch có lẽ là người đầu tiên.

Vũ Tuyết Luân, Lâm Thiên Túng cùng Phương Khoát trên mặt đều xuất hiện đường cong, người phụ nữ này còn khiêm tốn cái gì? Khôn khéo thật sự là cô ta mà!

Theo cách nói của cô, Đằng Tế lần này lên vào ‘Thần Thoại’ bị bắt, cũng là kế hoạch trước đó của hẳn?” Phương Khoát vắn mày hỏi.

“Đúng vậy, anh ấy cố ý rơi vào bẫy của tôi, bị tiêm ‘Saint Angel’”

“Hẳn làm như vậy vì muốn lấy được kháng thể?” Vũ Tuyết Luân nói.

“Đúng, chỉ cần có kháng thể, có thể chế ra thuốc giải, đến lúc đó, những người bị ‘Saint Angel’ khống chế có thể nhất nhất giải bộ, thể lực của ‘Thần Thoại’ sẽ lập tức tan rã, Đằng Tế mới bởi vậy bí quá hoá liều.” Giang Tuân nói.

“Cái này còn có hiệu quả lợi ích hơn so với trực tiếp đối chiến cùng ‘Thần Thoại’.” Lâm Thiên Túng nói.

“Trời ạ! Hóa ra Đằng Tế ngay từ đầu đã nghĩ sâu xa như thế rồi?” Phương Khoát kinh ngạc không thôi.

“Hẳn loại người này làm chuyện gì luôn luôn chỉ tóm trọng điểm, không phải sao?” Vũ Tuyết Luân hừ lạnh.

“Nhưng hăn lần này mạo hiểm phiêu lưu quá lớn, cái kia chính là độc đó! Sớm biết hăn muốn làm như vậy, chúng ta nhất định sẽ ngăn cản hăn.” Phương Khoát lại nói.

“Chính là vì biết chúng ta nhất định sẽ ngăn cản hăn, hăn mới một mình hành động.” Giang Tuân ít nhiều cũng mò ra dụng tâm của Đằng Tế.

“Hăn cứ thích chơi ác mà! Thân là Kỳ Lân Vương, lại luôn thích một mình hành động, khiến người ta lo lắng.” Vũ Tuyệt Luân mắng.

“Anh ấy chỉ là ý lại các anh như thế nào, anh ấy à, chẳng qua là ——” Cô lời còn chưa dứt, đã có người tiếp lời thay cô.

“Tên tiểu quỷ thích cậy mạnh!” Bốn người bọn Giang Tuân tất cả đồng thanh nói.

Cô trừng lớn mắt nhìn bọn họ, nhin không được cười. “Hóa ra các anh đều nhớ.....”

“Đương nhiên, bởi vì đây thật sự là nhận xét thấu đáo nhất đối với hăn.” Bọn họ cũng cười theo.

Một không khí ảm áp kỳ lạ thay thế tư thế đối địch lúc trước, cảnh tượng như vậy, khiến trong lòng Bất Hoạch giương lên từng đợt ảm áp.

Chỉ tiếc Đằng Tế không.....

“Như vậy, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào đây? Cô cho rằng Đằng Tế muốn chúng tôi làm gì?” Giang Tuân chuyển đề tài, không nhin được lại muốn hỏi Bất Hoạch.

“Kế hoạch của Thiên Thần bốn ngày sau sẽ triển khai, ông ta sẽ khiến những nhân vật quan trọng các quốc gia trở thành hội viên của ‘Thần Thoại’ các quốc gia đứng lên mà làm phản, lật đổ chính quyền, nắm giữ

quân đội cùng kinh tế, sau đó lại khiến bọn họ tự giết lẫn nhau, tạo ra náo động. Cho nên, Đằng Tế hy vọng chúng ta đem thuốc giải độc giao cho anh ấy trước, để anh ấy xử lý mấy hội viên quan trọng kia trước, san bằng cầm đầu, nguy cơ có thể giải trừ một nửa.” Cô cơ bản giải thích toàn bộ tình hình.

“Ai phụ trách đem thuốc giải độc giao cho Đằng Tế?” Giang Tuân lại hỏi.

“Tôi.” Cô nói thẳng.

“Cô? Chúng tôi có thể tin cô sao?” Vũ Tuyết Luân hừ nói.

“Tôi biết muốn anh tin một người từng là địch doanh không dễ dàng, nhưng nơi này không ai hiểu ‘Thần Thoại’ hơn tôi, thân phận tôi kẻ phản bội này, ngược lại là người được chọn tốt nhất cho các anh lợi dụng.....” Cô nói xong ngừng một lát, nhìn chi tiết vẻ mặt của bọn họ.

“Đương nhiên, có lẽ các anh có thể cảm thấy có chút mạo hiểm, nhưng mà, kiến nghị của tôi các anh có thể đánh cuộc xem, tựa như Đằng Tế nói, thắng bại thông thường mỗi thứ chiếm một nửa.” Cô tự giễu bổ thêm một câu.

“Không cần đánh cuộc nữa, tôi tin cô.” Lâm Thiên Túng đột nhiên nói.

“Vì sao anh và Đinh Lực dễ dàng tin cô ta như vậy?” Vũ Tuyết Luân bực mình hỏi. Người phụ nữ này từng muốn giết bọn họ thế nào! Cứ cho hiện tại cô ta cải tà quy chính, cũng không thể dứt khoát thu nhận cô ta như thế chứ?

“Bởi vì cô ấy yêu Đằng Tế, cho nên tôi bằng lòng tin cô ấy.” Lâm Thiên Túng mỉm cười.

Trái tim Bất Hoạch đập nhảy nhót, khuôn mặt nhỏ trắng bóc vốn bình tĩnh đột nhiên hiện lên một chút đỏ ửng.

Tình yêu của cô đối với Đằng Tế, thật sự không giấu được sao?

“Phải không?” Vũ Tuyết Luân cũng không ngốc, anh ta làm sao có thể không nhìn ra tình cảm của Bất Hoạch đối với Đằng Tế, chỉ là, không biết vì sao, trong tiềm thức cứ có chút bài xích với cô.

“Nếu đã như vậy, nhiệm vụ này giao cho cô rồi.” Giang Tuân có lẽ là người sớm nhất nhìn ra tình cảm kỳ lạ giữa Đằng Tế và Bất Hoạch, tia lửa khi hai người này lần đầu gặp mặt đã kích thích cũng đã có thể nghĩ ra một tia manh mối.

“Vậy phải phiền anh chế tạo súng ống chuyên dụng thuốc giải độc, Giang Tuân, cầu tạo nó phải là.....”

Bất Hoạch kế tiếp lại thảo luận chi tiết cùng bọn họ, tiến thêm một bước xác định thời gian hội hợp cùng Đằng Tế, địa điểm, còn có phương thức liên lạc.

Bốn người bọn họ nghe bố cục cùng điều phối tấn công của cô đối với “Thần Thoại”, trong lòng đồng thời hiện lên một suy nghĩ —

Đủ thông minh, đủ cơ trí, đủ dũng cảm, đủ mạnh mẽ.....

Bất Hoạch tuyệt đối có điều kiện trở thành phu nhân của Kỳ Lân Vương, chỉ là, như vậy bọn họ sẽ thật sự phiền não, dù sao một Kỳ Lân Vương Đằng Tế cũng đã đủ khó chơi rồi, lại thêm một Bất Hoạch Thiên Vương, vậy bọn họ về sau còn có thể sống lành sao?

Ừm, vấn đề này còn phải suy ngẫm lại.

Suy ngẫm lại.....

Thiên Thần đứng ở đại sảnh tòa thành tổng bộ của “Thần Thoại”, đối mặt là hàng trăm vị lãnh tụ đến từ toàn thế giới, trùm hắc đạo, phú hào đứng

đầu..... Cùng nhiều thành viên cực kỳ có ảnh hưởng, một tiếng hiệu lệnh, triển khai kế hoạch lật đổ thế giới.

“Đến lúc rồi! Các vị, thời khắc ‘Thần Thoại’ chúng ta sắp nắm trong tay thế giới rất cực đã tới.....”

Ông ta lớn tiếng mà kích động nói xong, âm thanh sôi sục vang dội toàn bộ đại sảnh, thành công kích động cảm xúc mọi người, trong đại sảnh lập tức vang lên tiếng reo hò.

Đặng Tế ở trong phòng cũng có thể nghe thấy tiếng vang đinh tai nhức óc kia, lạnh lùng cười.

Như thế này liền thì đến phiên anh lên sàn rồi, dựa theo kế hoạch của Thiên Thần, “Ma Vương” của “Thần Thoại”, sẽ dẫn đầu một đám “Saint Angel”, đập nát thế giới.....

Hừ! Thiên Thần?

Xưng hô cuồng ngạo lại nực cười biết bao! Cái tên nhà sinh vật học hạng ba tên thật là Lí Ma kia, vốn dĩ chỉ là một giảng viên lên lớp ở đại học, lại nhân duyên có được phương pháp thí nghiệm gien từ trong luận văn của đồng nghiệp, liền đã tâm bưng bưng cho rằng ông ta có thể muốn làm gì thì làm, chinh phục toàn thế giới?

Ông ta thậm chí qua tạp chí đối với trả lời dẫn dắt của vị thiếu nữ thiên tài Bất Hoạch này mà nhìn trúng cô, ông ta cũng nhìn trúng tài năng chế độc của cô, bố trí cái bẫy, dụ dỗ em trai cô hạ độc hãm hại cô, mượn tay mọi người ngăn cấm cô, làm hại cô, dồn bức cô đến cực hạn, bức rơi vào địa ngục, cũng chỉ vì muốn biến cô thành đồng lõa của ông ta, biến thành một sát thủ máu lạnh tuyệt vọng với toàn bộ thế giới!

Về một điểm này, anh tuyệt không thể tha thứ cho ông ta!

Nhìn xem ông ta làm Bất Hoạch biến thành bộ dáng gì? Tâm hồn chịu tổn thương của cô, dùng mười năm vẫn không thể yên ổn, ông ta cứ như vậy giẫm lên vết thương của Bất Hoạch ý đồ thành lập một cái “Vương quốc Thần Thoại” nực cười?

Giấc mộng hoang đường này nên tỉnh rồi, hôm nay, anh sẽ chính tay khiến “Thần Thoại” của Lí Ma hoàn toàn tiêu tan.

Đi đến trước gương, cởi áo khoác dài đen chỉ có trên người Ma Vương, thay lên một bộ trường sam kiểu trung anh đặt riêng đến từ Trung Quốc ngày hôm kia, buộc mái tóc dài lên, người trong gương lập tức biến trở về bộ dáng nho nhã tuấn dật vốn có của anh.

“Thần Thoại” của “Ma Vương” cũng nên biến mất rồi, từ giờ, anh muốn khôi phục vai diễn vốn có của anh.

Kỳ Lâm Vương của Tường Hòa Hội Quán!

Tiếng đập cửa đánh gãy trầm tư của anh, anh không quay đầu, chỉ trầm thấp lên tiếng.

“Tiến vào.”

Một mỹ thiếu niên Thiên Thần sùng ái đẩy cửa mà vào, thấy anh một thân trường sam kiểu trung dường như ngậy ra một lúc, nhưng rất nhanh liền cung kính nói với anh: “Ma Vương, Thiên Thần mời anh đến đại sảnh.”

“Biết rồi.” Anh nói xong xoay người đi về hướng cửa phòng, lúc đi qua cậu thiếu niên kia, đột nhiên vươn tay bắt lấy cánh tay cậu, kéo cậu ta về hướng anh, tiện đà chân dài đá cửa, đóng cửa lại.

“Ma Vương..... Ừ.....” Thiếu niên kinh hô một tiếng, đang muốn há mồm hô to, đã bị anh kéo vào trong lòng, lấy môi che lại miệng.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh không khỏi phân trần thăm dò vào thẳng trong miệng cậu thiếu niên, tham lam hút đi hơi thở ấm áp kia, lấy cường thế khí phách đoạt lấy hô hấp của cậu, cho đến cậu mở đôi môi vì anh, đáp lại khiêu khích hút mút của anh.

Triền hôn hồi lâu, ngay khi cậu ta sắp ngạt thở, Đằng Tế mới buông cậu ta ra.

“Không ngờ..... Anh có cùng mê thích với Thiên Thần.....” Cậu ta thở hồng hộc, chế nhạo ngăm Đằng Tế.

“Đúng vậy! Tôi cũng là bây giờ mới càng xác định tính hướng của mình.” Đằng Tế thuận theo lời cậu ta cười khẽ.

“Người phụ nữ yêu anh không phải sẽ thương tâm sao?” Cậu ta lại nói.

“A..... Vậy lần sau đến lượt tôi hóa trang thành nữ, cùng cô ấy quần lấy.....” Anh nói xong kéo rách da người dịch dung trên mặt cậu thiếu niên, trước mắt lập tức xuất hiện khuôn mặt nhỏ thanh tú lạnh lạnh của Bất Hoạch.

“Em mới không quần lấy phụ nữ!” Cô hướng về phía anh cười.

“Vậy anh ta an tâm rồi.....” Anh cười lại cúi đầu xuống, cuồng nhiệt chiếm lấy cánh môi chỉ có thể mỉm cười vui vẻ vì anh.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Mới vài ngày không gặp, nhớ nhung của hai người đối với nhau đều vượt quá tưởng tượng của bọn họ, Đằng Tế vừa thấy xuất hiện, tất cả mọi bình tĩnh đều trong nháy mắt bốc hơi, anh chỉ biết là anh muốn hôn cô, điên cuồng mà hôn cô.

Bất Hoạch cũng không che dấu nội tâm rung động của mình, ôm lấy anh, nhiệt tình hôn trả anh, lo lắng cùng căng thẳng nhiều ngày qua rốt cục đã dịu đi, cô thân mật ngã vào trong lòng anh, thỏa mãn nhắm hai mắt.

May mắn cô đúng lúc đuổi tới, vì muốn ẩn náu vào tòa thành, cô đã hao phí nhiều thời gian hơn một chút, mới bắt được cậu thiếu niên đang tưới hoa trong hoa viên này, lại hóa trang thành bộ dáng cậu ta trà trộn đi vào.

“Anh làm sao phát hiện em ngụy trang?” Lúc anh hôn gáy cô, không yên lòng hỏi.

“Anh là chuyên gia dịch dung, đương nhiên nhìn ra được.” Anh vừa khẽ cắn vành tai cô vừa nói.

“Phải không?” Cô bị anh hôn khiêu khích toàn thân vô lực.

“Còn nữa, Thiên Thần vừa rồi đã phái người đến thông báo cho anh rồi.” Anh kéo cổ áo cô, hôn lên xương quai xanh.

“Hóa ra..... là như thế.....” Cô thở gấp không thôi, cả người ý loạn tình mê.

“Còn nữa, em vừa rồi thấy cách ăn mặt này của anh , tâm thần lung lay một chút.....” Anh gối mặt lên vai gáy cô, bàn tay vươn vào trong áo cô, âu yếm sống lưng của cô.

“Bởi vì em không nghĩ tới anh có thể thay đường trang, nó làm em nghĩ đến cảnh lần đầu nhìn thấy anh.....” Cô vừa rồi xác thực bị bộ dáng trong sáng hiên ngang này của anh làm lung lay rối loạn tâm thần.

“Sao nào? Lại yêu anh lần nữa sao?” Anh nửa đùa, áp sát vào môi cô.

“Đúng vậy.....” Cô bị anh đùa nở nụ cười.

Hai người thân mật hôn nhau hồi lâu, tim cô lay động miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, vội vàng nhắc nhở anh, “Đăng Tế..... không còn thời gian.....”

“Anh biết.” Anh biết nên hành động rồi, nhưng cứ luyến tiếc buông tay, ngẩng đầu, lại một nụ hôn rơi xuống môi cô.

“Đăng Tế!” Cô đem hết tất cả sức mạnh mới đẩy anh ra, đỏ mặt trách khê.

“Vâng vâng vâng, anh phải đi rồi, đồ đâu?” Anh không có cách thở dài một hơi, bất đắc dĩ buông cô ra.

“Ở đây.” Cô giao súng Giang Tuân đặc chế vào trong tay anh, nói tiếp: “Trong súng có hai mươi phát thuốc giải độc, hộp bổ sung cũng có hai mươi phát, em ở đây cũng có một khẩu, chúng ta xuống tay với các thành viên quan trọng trước.”

“Ừ, hiệu quả thuốc giải độc như thế nào?” Anh thuần thục cầm súng, kiểm tra hộp tiếp đạn.

“Cần một giờ mới có tác dụng, cho nên Giang Tuân thêm thành phần thuốc mê mạnh trong đạn, một súng có thể làm cho bọn họ mê man hai

mười tư giờ.” Cô giải thích.

“Thông minh!” Anh gật đầu khen ngợi.

“Ngũ Hành Kỳ Lân bay đến các cứ điểm trên toàn thế giới của ‘Thần Thoại’ tiến hành đánh phá trước, theo sau sẽ đuổi tới, có việc có thể thông qua tai nghe này liên lạc cùng bọn họ.” Cô treo một bộ đàm bỏ túi lên tai anh.

“Đi trước đánh phá cứ điểm? Đây là chủ ý của ai?” Anh nhìn cô chăm chăm.

“Em.”

“Chủ ý của em? Bọn họ chịu nghe lời em chỉ huy?” Anh cảm thấy kinh ngạc.

“Không phải chỉ huy, là đề nghị.” Cô sửa chữa.

“Bọn họ rất ít nghe lọt ‘đề nghị’ của người khác.” Anh nhướn mày hừ nhẹ.

“Vậy có lẽ là thuyết phục của em có vẻ mạnh.” Cô cười.

“Hoặc là nên nói..... Bọn họ đã chấp nhận em rồi rồi.....” Anh ám chỉ, ánh mắt rạng rỡ.

Cô ngẩn người, lập tức hiểu được ý tứ của anh, hai má khẽ nóng.

“Thật tốt quá.” Anh vui vẻ nói, xem ra, cô đã thông qua một cửa này của Ngũ Hành Kỳ Lân rồi.

“Được rồi, đừng kéo dài nữa.....” Cô vội vàng nói sang chuyện khác.

Trên thực tế, cô không dám nhìn thẳng vào chuyện này, bởi vì cô căn bản chưa từng nghĩ tới cô có thể cùng Đằng Tế bên nhau mãi mãi, nên nói, cô đối với chuyện “cùng người yêu dấu sống qua ngày hạnh phúc vui vẻ” có thứ bất an gần như sợ hãi.

Anh lại không muốn cho cô trốn tránh, giữ chặt gáy cô, kéo cô lại gần, cúi đầu nói: “Em biết không? Với anh mà nói, em mới là ‘Thần Thoại’ chân chính, linh hồn của chúng ta giống nhau như thế, cảm giác gần như nhất trí, em không cảm thấy, chúng ta luôn luôn chờ đợi đối phương xuất hiện hay sao?”

Cô cảm động nhìn, cổ họng đột nhiên có chút nghẹn ngào.

“Người giống như em.....đáng để anh chờ đợi sao?”

“Đúng, hơn nữa anh tuyệt không cho em né tránh anh, cho dù em muốn hay không, vị trí bên cạnh Kỳ Lâm Vương, mãi mãi là em.” Anh thâm tình mà nghiêm túc nói.

Được một người đàn ông như vương giả nhận định như vậy, được anh yêu, có thể bị trời phạt hay không?

Có hay không..... đến cuối cùng chỉ là một giấc mộng?

Trong mắt cô chứa đầy hơi nước, rung động kiêu ngạo mũi chân, chủ động hôn anh thật sâu.

Anh ôm chặt cô, môi hai người giao nhau, truyền cho nhau nồng tình mật ý trong lòng không thể lấy ngôn ngữ nào hình dung.

Chỉ là, ôm hôn cuồng nhiệt vẫn chưa duy trì lâu lắm, vài phút sau, có tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, bọn họ hai người phút chốc tách ra, nhiệt tình trong mắt nhau nhanh chóng lui đi, thay vào đó dựng lên một phần cảnh giới cùng phòng bị.

“Tiếng huyền não ở đại sảnh dừng rồi, Thiên Thần có lẽ đã nghe phong thanh được tin tức gì, điều này tỏ vẻ bọn Giang Tuân đã đột kích thành công.....” Ánh mắt cô chăm chú nhìn hướng ngoài cửa phòng.

“Mà anh vừa mới hủy tất cả ‘Saint Angel’, bây giờ ông ta rốt cục đã phát hiện anh đã tỉnh, chuẩn bị tới trừng trị anh.....” Ánh mắt anh dời về cùng một hướng.

“Ông ta hẳn là rất khiếp sợ, bởi vì chưa từng có người nào có thể tỉnh lại từ trong độc tính của ‘Saint Angel’, cho tới bây giờ anh là người đầu tiên.” Cô dường như có thể tưởng tượng Thiên Thần có bao nhiêu kinh hoàng trong đại sảnh.

“Vừa hay cho ông ta một bài học, bí ẩn cơ thể con người cũng không phải các nhà khoa học có thể chinh phục.”

“Đúng vậy.” Cô cảm thán nói.

Tiếng bước chân từ chỗ rẽ đường qua lại chỗ liên cố ý đè thấp, nhưng cô vẫn nghe thấy rõ ràng.

“Bốn người, trong đó ba người bước chân nặng, hô hấp trầm mà loạn, hẳn là sản phẩm thất bại của ‘Saint Angel’.” Cô nói.

“Mà đi đâu em có quen biết.” Anh chế nhạo.

“Bất Loạn rất thích anh, để mặc anh đối phó cô ta!” Cô cố ý trào phúng.

“Giọng nói nghe qua rất chua.....” Anh ngăm cô.

“Có sao?”

“Nhưng anh thích em thế này.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em càng ghen tỵ, chứng tỏ em càng yêu anh.” Anh đắc ý nở nụ cười.

“Đừng náo loạn nữa! Nghiêm túc chút.” Cô xấu hổ mắng.

“Kẻ địch đến rồi.” Anh nghe thấy tiếng vang ngoài cửa, sắc mặt ngay ngắn. (trước đó thế nào mà ko ngay ngắn?)

Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, hai người rất ăn ý đồng thời xoay người nhảy lên, tứ chi dán trên trần nhà.

Cửa đúng lúc này bị đánh vỡ, Bất Loạn nổi giận dùng dùng mà dẫn dắt ba gã đàn ông cường tráng xông vào chuẩn bị tập kích bất ngờ, không ngờ toàn bộ phòng trống rỗng, không có một bóng người.

Bất Loạn ngây ra một lúc lâu mới gào vội: “Người đâu?”

“Đang tìm tôi sao?” Đằng Tế như chim đại bàng nhào xuống, chân đá cao, đập ngã hai người đàn ông vạm vỡ, thuận tay thưởng cho bọn họ hai phát đạn, mới cười hihi phiêu nhiên rơi xuống đất.

“Anh.....” Bất Loạn kinh hãi, mới muốn giơ súng nhắm ngay anh, một bóng dáng mảnh khảnh liền bám theo chạy tới, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai làm mất súng trong tay cô ta.

“Hay là.....cô đang tìm tôi?” Bất Hoặc nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh Đằng Tế, cười lạnh hỏi.

“Cô.....cô quả nhiên đã trở lại.” Bất Loạn trừng mắt nhìn cô cùng Đằng Tế, gương mặt trang điểm đậm khó nén khiếp sợ.

Vừa rồi, đại sảnh vốn dĩ tràn ngập không khí điên cuồng vì một cú điện thoại truyền về mà rơi vào thoái trào, Thiên Thần giết mình được biết, cứ điểm các nơi trên thế giới của “Thần Thoại” lại đều bị tiêu diệt toàn bộ.

Ngay sau đó, một đám hộ vệ vội vàng báo lại, nói là có người đã mở ra hầm lạnh gửi “Saint Angel” ra, hơn nữa còn đập vỡ tất cả sổ bình “Saint Angel” hiện có.....

Trong nháy mắt đó, Thiên Thần mới bừng tỉnh hiểu ra, gần như điên cuồng sai cô ta đi bắt Đằng Tế.

“Bất Loạn! Là tên Đằng Tế kia..... Hắn dám gạt ta! Hắn đã có được kháng thể độc tố, liên hợp Bất Hoặc cùng nhau gạt ta — đi bắt bọn chúng đến, Bất Loạn, Bất Hoặc nhất định đã trở lại, mang theo thuốc giải độc trở lại, đi bắt cô ta cùng Đằng Tế đến trước mặt ta, có nghe hay không? Ta muốn bắt sống hai người bọn nó —” Thiên Thần không ngừng rít gào.

Cô ta khi đó mới giật mình, hóa ra Đằng Tế kỳ thật đã sớm không chịu khống chế của Thiên Thần, nhân vật nguy hiểm cô ta sớm đã khuyên Thiên Thần diệt trừ kia, rốt cục đã biến thành địch thủ đáng sợ nhất.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Sau đó, lại thêm Bất Hoặc, hai người bọn họ, có lẽ sẽ là tổ hợp khủng bố nhất toàn thế giới.....

“Đương nhiên, tôi cùng Thiên Thần còn có nợ nần chưa tính đâu!” Bất Hoặc mặt kết sương.

“Thực làm tôi giật mình, tôi thật không nghĩ tới, cô thật sự liên thủ cùng Đằng Tế muốn phá hủy ‘Thần Thoại’.....” Bất Loạn không thể không bội phục trực giác của bản thân mình, trước đây cô ta còn có dự cảm giữa Bất Hoặc và Đằng Tế sẽ sinh ra sự thay đổi hoá học nào đó.....

“Sự tồn tại của ‘Thần Thoại’, chung quy chỉ là một giấc mộng, giấc mộng của Thiên Thần nên tỉnh rồi.”

“Cẩn thận đó! ‘Tình yêu’, cũng giống như một giấc mộng.....” Ánh mắt Bất Loạn liếc về phía Đằng Tế lạnh lùng châm chọc.

“Đa tạ nhắc nhở, nhưng, cô không có ‘tình yêu’, có thể ngay cả mộng cũng làm không thành đâu!” Bất Hoặc lập tức trào phúng lại.

“Cô..... Xú nha đầu này, cô cũng chỉ có thể kiêu ngạo cho tới hôm nay thôi, trước kia cô ỷ vào che chở của Thiên Thần, luôn vênh váo tự đắc, bây giờ, tôi không giết cô không được!” Bất Loạn nổi trận lôi đình, quyết định cải lại mệnh lệnh của Thiên Thần, trực tiếp giết Bất Hoặc, còn có Đằng Tế.

“Cô đến bây giờ còn vì không chiếm được sự coi trọng của Thiên Thần mà bất bình sao? Tỉnh lại đi, Bất Loạn, tận trung vì một kẻ thối nát, rất không đáng.” Bất Hoặc lạnh như băng nhìn cô ta chăm chăm.

“Kẻ thối nát đó cô còn từng coi ông ta là ân nhân đấy!” Bất Loạn châm biếm.

“Cho nên tôi mới càng hận ông ta.....” Ánh mắt Bất Hoặc phút chốc đóng băng, không hề báo trước liền chạy về hướng Bất Loạn.

Đằng Tế âm thầm làm một cái mặt quỷ, rõ ràng đã nói do anh đối phó Bất Loạn, kết quả cô lại đoạt mất công việc của anh.

Bất Loạn hai tay giơ súng, điên cuồng bắn phá, nhưng Bất Hoặc né tránh như tinh linh trong gian phòng hữu hạn, cố ý dẫn đường cô ta bắn chết ba người đàn ông cô ta mang tới.

“Đáng giận.” Bất Loạn phát cuồng, cả người bắt đầu trở nên vạm vỡ mạnh mẽ, gương nanh múa vuốt đánh về phía Bất Hoặc.

Bất Hoặc thẳng tắp đứng tại chỗ, trước khi Bất Loạn sắp đụng tới cô, không nhanh không chậm giơ súng giải độc bắn lên người cô ta.

Thân mình Bất Loạn đột nhiên cứng đờ, nhưng lại không bị thuốc mê té xỉu, ngược lại trợn to hai mắt, găm lên cầm súng trong tay vung hướng về đầu cô.

“Bất Hoặc!” Đẳng Tế kinh hãi quát, lập tức cho thêm một súng.

Bất Loạn chỉ ngắc ngứ một giây, thế xông tới vẫn chưa chậm lại, súng vẫn nện hướng xuống đầu Bất Hoặc, Bất Hoặc vội vàng ngửa người về phía sau, nhưng vai phải vẫn bị đánh trúng.

“Ừ.....” Cô đau đến độ ngã xuống về sau.

Đẳng Tế nghiêng mình chạy vội tới phía sau cô, kịp thời ôm lấy cô.

Hai ống thuốc giải độc cùng thuốc mê dường như làm cho Bất Loạn càng thêm hung dữ, hai mắt cô ta đỏ như lửa, đánh tới hướng bọn họ, Đẳng Tế cùng Bất Hoặc rất nhanh trao đổi một ánh mắt, hai người đồng thời ra tay, tả hữu giao công, trên dưới hợp kích, phối hợp thiên y vô phòng, đánh cho Bất Loạn không chống đỡ được, cuối cùng, hai người cùng nhau đá trúng ngực cô ta, cô ta ói ra một ngụm máu lớn, cuối cùng run lên vài cái, ngất đi.

Thiên y vô phòng: áo tiên không thấy vết chỉ khâu

“Thật đáng sợ, hai liều kim gây mê còn không quật ngã được cô ta.” Đẳng Tế chặc chặc lấy làm kỳ.

“Gen trong cơ thể cô ta đã bị Thiên Thần sửa lại, có thể bởi vậy sự chịu đựng đối thuốc mê mạnh hơn so với người thường.....” Bất Hoặc thở dài nói.

“Em không giết cô ta?” Đẳng Tế luôn cảm thấy không nên lưu lại Bất Loạn.

“Tha cho cô ta một mạng đi! Cô ta cũng là người bị hại.....” Bất Hoặc nhìn chăm chăm Bất Loạn, hận ý đối với Thiên Thần càng sâu, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Đằng Tế.

“Làm sao vậy?” Đằng Tế liếc nhìn cô một cái.

“Để Thiên Thần lại cho em.” Cô hung dữ nói.

“Không thành vấn đề, đi tìm ông ta đi!” Đằng Tế biết, nút thắt cuối cùng trong lòng cô, phải dựa vào Thiên Thần mới mở được.

Dứt lời, anh vươn tay hướng Bất Hoặc.

Trong mắt Bất Hoặc nổi lên ầm áp, đáp tay hắn, hai người nắm chặt tay nhau, cùng nhau chạy hướng đại sảnh.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Lí Ma lùi lại trong xô đại sảnh, trừng mắt nhìn Đăng Tế cùng Bất Hoạch, sắc mặt trắng bệch vô thần.

Hai người bọn họ xuyên qua trong đám người, thân thủ mạnh mẽ mau lẹ, nhanh nhẹn dũng mãnh, nam quần áo bạch sam, nữ một thân hắc y, rõ ràng là trận chiến ác liệt, nhưng tư thế lồng vào nhau của hai bóng dáng cực kỳ mỹ lệ, thoát nhìn lại tựa như thần bay múa, khiến người ta có ảo giác rơi vào cảnh trong mơ “Thần Thoại”

Nhưng, theo đó là hàng tích trữ của “Saint Angel” toàn bộ phá hỏng, hơn nữa giới quyền quý trong đại sảnh trúng đạn rồi ngã xuống, dường như tượng trưng cho “Thần Thoại” ông ta đã hao tâm tổn trí lập nên đang sụp đổ, đang biến mất.....

Mọi thứ..... đều hết rồi sao?

Giấc mộng của ông ta, bá nghiệp của ông ta, đều sắp hóa thành hư vô.....

Không!

Vẫn còn chưa kết thúc!

Trên tay ông ta vẫn còn có lợi thế, chỉ cần vận dụng thích đáng, hết thảy là có thể bắt đầu từ đầu!

Ông ta nắm chặt nắm đấm, ánh mắt trối chặt Bất Hoạch, trái tim vốn dĩ héo mòn lại sống trở lại.

Đúng vậy, chỉ cần còn có Bất Hoạch, là có thể đánh canh bạc cuối cùng, cho nên, chưa tới thời điểm cuối cùng, ông ta tuyệt không nhận thua, tuyệt không thừa nhận bản thân thất bại.

Chỉ cần còn có cô.....

Khuôn mặt tái nhợt phù thũng nổi lên một nụ cười lạnh, ông ta thừa dịp khi Đằng Tế và Bất Hoạch bận rộn đám thủ hạ trung hạ kia của ông ta, lặng lẽ trốn đi từ cửa bên đại sảnh.

Bất Hoạch tuy ứng phó với một đám con rối của Lý Ma, nhưng cô đồng thời cũng lưu ý Thiên Thần, vừa thấy đến ông rời khỏi đại sảnh, lập tức bắt kịp theo sau.

“ Bất Hoạch! Đừng đi.....”

Đằng Tế gấp giọng quát bảo ngưng lại, nhưng cô vội vã nhìn chăm chăm Lý Ma, căn bản không để ý tới tiếng kêu của anh, lập tức liền vọt đến cửa bên, biến mất bóng dáng.

Đằng Tế không quá yên tâm, vội vã muốn đuổi theo, bất đắc dĩ kẻ địch quá nhiều, vây khốn anh, dù là công phu anh hạng nhất, nhất thời lại cũng không có cách thoát thân.

Bất Hoạch lúc này đã chạy thẳng đến tầng hầm, cô biết Lý Ma có thể tới đâu, ông ta đã thay mình xây dựng một mật thất ở trong lòng đất tòa thành, trừ bản thân ông ta, chưa từng có người nào bước vào.

Dọc theo cầu thang chật hẹp, cô đi đến trước cửa mật thất, nhìn chăm chăm cái khóa điện tử đặc chế trên cửa, cô biết rõ khóa điện tử này một khi

khởi động sẽ khóa chết, trừ phi có thẻ từ của Lí Ma, bằng không tuyệt đối không mở được.

Cô nên đi vào không?

Cô do dự, một giọng nói ngăn cản bước vào vang lên trong đầu cô, nhưng cô không muốn cứ như vậy buông tha cho Lí Ma, ân oán giữa cô và ông ta, cuối cùng cũng phải làm một cái chấm dứt.

Véo khuôn mặt nhỏ, cô đẩy cửa, bước vào mật thất, bên trong đen kịt, nhưng mùi đã hương nồng đậm trên người ông ta vẫn cho cô lập tức xác định được vị trí của ông ta.

“Ông dụ tôi tới nơi này, hẳn là có chuyện muốn nói với tôi?” Cô lạnh lùng nhìn chăm chăm đằng trước bên trái.

Phút chốc, toàn bộ mật thất sáng lên, mà theo ánh đèn chột sáng, cánh cửa dày nặng kia cũng theo đó mà khóa lại.

Cô quay đầu trừng mắt nhìn cánh cửa kia, sắc mặt khế biến.

“Hắc hắc..... Tôi biết cô nhất định sẽ cùng lại đây..... Bất Hoạch, suy cho cùng chúng ta là cùng loại.....” Lí Ma cười âm hiểm hiện thân trước mặt cô, cho dù đang hết sức cùng đường mạt lộ, ông ta vẫn một thân hoa phục tử diễm.

“Tôi đến, là vì muốn tính xong nợ nần giữa chúng ta.” Giọng nói của cô lạnh lẽo dày đặc.

“Chuyện giữa chúng ta, cô cho tính được rõ ràng sao?” Lí Ma châm chọc đi về hướng cô. “Cô cho rằng..... không có ta, cuộc đời của cô sẽ trở nên hạnh phúc hơn sao? Ha ha..... Thật quá buồn cười.....”

“Có ý gì?” Cô nghiêm nghị trừng mắt nhìn ông ta.

“Ta chỉ là muốn nói cho cô, bản thân cô chính là sự tồn tại của tội ác, cho dù ta không trù tính kế hãm hại cô, trong máu cô vẫn lưu trữ nhân tử phạm tội.”

“Ông rốt cuộc muốn nói gì?” Cô gầm lên, trong lòng không hiểu nảy lên một bóng ma.

“Ha ha a..... Cô có lẽ không còn ấn tượng nữa, cô sợ dĩ dợi ở cô nhi viện, là vì lúc cô ba tuổi nghịch đèn cầy, đốt cháy cả nhà, mẹ cô vì cứu cô, chết trong biển lửa, cha cô hết sức đau lòng thiếu chút nữa bóp chết cô.....” Lí Ma chậm rãi nói.

Sắc mặt cô trong nháy mắt tái xanh, trái tim dường như ngừng đập.

Ông ta..... đang nói gì?

“Nhân viên Cục Xã Hội vì an toàn của cô, thế là mang cô đi, nhưng, không ai muốn thu dưỡng cô đứa trẻ ‘đáng sợ’ này, vì thế cuối cùng đành phải đưa cô đến cô nhi viện, về phần cha cô, lại từ đó về sau đoạn tuyệt quan hệ với cô, không muốn gặp lại cô.” Lí Ma lại nói.

“Đây..... không phải thật” Cô giương mắt kinh ngạc, thì thào dường như nói không ra lời.

“Bộ não thông minh của cô chọn quên đi chuyện này để làm cho bản thân dễ chịu, cho nên, cô đã quên mẹ cô, đã quên cha cô, xem chính mình thành một cô nhi, một đứa trẻ không có cha mẹ .” Giọng nói của Lí Ma âm lạnh giống như đến từ địa ngục.

“Ông nói vậy!” Nỗi đau và phẫn hận của trái tim bị nện của cô kích động đến nỗi mất đi bình tĩnh, lớn tiếng giận dữ gào lên.

“Cục Xã Hội từng đo IQ của cô, IQ của cô ba tuổi đã cao tới 180, từ nhỏ đã khôn khéo hiểu chuyện, hơn nữa cô đặc biệt yêu thích đối với sách của

cha cô nhà sinh vật học kia, thường xuyên một mình lén lút nghịch được phẩm thí nghiệm của cha cô, cha cô đã sớm lo lắng sẽ xảy ra chuyện, đối với cô vừa thương vừa sợ.....” Lí Ma hưởng thụ vẻ mặt sợ hãi đau khổ của cô, cười đến càng vui vẻ.

“Đủ rồi! Lời ông nói không có một chữ có thể tin, chuyện của tôi, ông làm sao có thể biết rõ ràng như vậy? Đây căn bản là giả.....” Cô tức giận gạt bỏ.

“Ta đương nhiên biết, bởi vì ta và cha cô trước kia chính là đồng nghiệp ‘rất tốt’! Là ta xoa dịu đau đớn của ông ta sau lễ tang của vợ, ông ta tín nhiệm ta, đem hết thầy đều nói cho ta biết, ta chính là từ trong sám hối và báo cáo nghiên cứu của ông ta lĩnh ngộ chân lý bất cứ kẻ nào cũng có thể khống chế thế giới! Con gái ông ta, cùng thành quả nghiên cứu của ông ta, đã mở ra thời cơ của ‘Thần Thoại’.....” Lí Ma nhìn chăm chăm cô nói.

Cô trừng lớn hai mắt, thất thần! Giờ khắc này, tất cả tri giác của cô toàn bộ đều đông lại, chỉ có hận ý nơi ngực liên tục điên cuồng thiêu đốt.....

Giáo sư di truyền học gen bị Lý Ma ăn trộm tất cả tư liệu nghiên cứu, chính là cha của cô?

Mà Lí Ma và cha cô.....

“Cha cô vẫn hối hận lại đau khổ đối với chuyện của cô, ông ta thường xuyên nhắc đến tài năng kinh người của cô với ta, ông ta muốn gặp cô, lại không thể tha thứ sự thực cô lỡ tay hại chết mẹ ruột, đến cuối cùng, tinh thần ông ta lâm vào điên cuồng, cho nên luận văn của ông ta cũng tràn ngập tư tưởng kỳ quái khác loài, vọng tưởng thành lập một thế giới mới, vọng tưởng thay đổi nhân loại, kỳ thật, ý tưởng nguyên sơ lợi dụng cô tới hoàn thành toàn bộ ‘Thần Thoại’, chính là cha cô đề xuất, mà ta, chỉ là thay ông ta hoàn thành kế hoạch này.....”

Có từ ngữ nào có thể hình dung tâm trạng cô giờ phút này? Nỗi đau này, nỗi căm phẫn này, nỗi hận này, nỗi oán cùng vô thổ không cách nào nói ra này.....

Nên hình dung như thế nào?

Cha cô..... mới là người khởi xướng “Thần Thoại”?

Lại có..... chuyện này?

“Cho nên, cô cho là cô hủy đi hết thảy này là có thể thoát ly ‘Thần Thoại’ sao? Cô cùng ta là cùng một loại người, cô chỉ có thể ở cùng ta , trong máu cô đã sớm chảy tội ác giống hệt ta, mãi mãi tẩy không sạch..... Cô cho rằng cô đi theo Đằng Tế xa chạy cao bay, thì có thể có được hạnh phúc sao? Cô cho rằng Tường Hòa Hội Quán sẽ chấp nhận một người phụ nữ trong sinh mệnh có vết nhơ giống cô sao? Đừng ngốc nữa.....” Lí Ma mưu đồ dùng giọng điệu xúi bẩy bởi mớ cảm xúc của cô.

Vết nhơ?

Cô không thể hít thở nữa, hết thảy..... đều đi rồi.....

Người giống như cô..... người giống như cô..... đã định trước mãi mãi trầm luân nơi đáy vực sâu sao? Mãi mãi..... Không thể thay đổi sao? Mãi mãi không tư cách có được hạnh phúc sao?

“Cho nên, cùng ta liên thủ lần nữa đi! Chỉ cần cô bằng lòng ở lại bên người ta, ‘Thần Thoại’ mãi mãi sẽ không biến mất, làm cho hai người chúng ta hợp tác lần nữa, cùng nhau tạo ra một

‘Thần Thoại’ mới.....” Lí Ma đi đến trước mặt cô, giống như một trưởng giả thân thiết hiền từ, vươn tay vuốt ve tóc cô, dịu dàng lại nói: “Ngẫm lại, ta đối xử với cô không bạc mà! Bất Động, Bất Lão cùng Bất Loạn đều bị ta thí nghiệm gen, cũng chỉ có cô, ta luyện tiếc cải tạo cô, bởi

vì bản thân cô đã đủ hoàn mỹ, không cần biến cô thành bọn Bất Loạn loại sản phẩm tỳ vết kia.....”

Cô kinh ngạc nhìn ông ta, không quên khi ngày đó bảy năm trước ông ta giống cứu tinh xuất hiện ở trước mặt cô, cũng là dùng giọng điệu giả dối cùng thần thái này nói chuyện với cô.....

Khi đó, cô nghĩ rằng ông ta là sứ giả thần phái tới cứu vớt cô, nay cô mới hiểu được, ông ta chỉ là kẻ điên!

Hết thấy, tất cả đều là trò khôi hài vớ vẩn! Trò khôi hài to lớn do một tay người đàn ông này biên đạo ra!

Người đàn ông này..... thật sự là rất đáng hận!

Rất đáng hận.....

Trong mắt cô phút chốc tụ kết lửa băng, bất ngờ vung tay ra, băng châm giấu trong nhẫn trên ngón giữa tay phải thoát ra, cắt qua khuôn mặt của Lí Ma.

“Oa ” Lí Ma không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên tấn công ông, đau đến bịt mắt thét chói tai.

“Tôi cho dù sắp trầm luân trong địa ngục, cũng muốn giẫm lên máu của ông đi trước..... Lí Ma, đây là câu trả lời của tôi.” Khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô tràn ngập sát khí lạnh lẽo trang nghiêm, bước xa một cái lại đánh về phía ông ta.

Lí Ma dù sao cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy sợ tới mức liều mình né tránh, nhưng, động tác của ông ta chậm chạp lại vung về, vừa quay đầu lại, băng châm của Bất Hoặc lại đâm tới hướng ông ta, trực tiếp đâm vào phần bụng ông ta, dùng sức kéo một cái, khiến miệng vết thương thêm to thêm sâu.

“Ừ.....” Ông ta đau đến quỳ rạp xuống đất, hoảng sợ trừng lớn hai mắt.
“Bất Hoạch, cô..... muốn giết ta?”

“Đúng, giết một nghìn lần, một vạn lần.....” Cô lạnh lạnh nói.

Lí Ma choáng váng, máu ở phần bụng không ngừng chảy ra, làm ông ta vừa kinh vừa sợ vừa giận, ông ta không nghĩ tới đến cuối cùng mình lại sẽ chết trong tay Bất Hoạch.....

“Mày xú nha đầu này! Giết tao mày cũng đừng mong rời đi nơi này! Mãi mãi đừng mong!” Ông ta uy hiếp rống to.

“Không sao cả..... Dù sao tôi cũng không muốn rời đi, tôi muốn kết thúc dòng máu tội ác này của tôi ở đây.....” Cô cam chịu nở nụ cười, cười đến ai oán chua xót, cười đến đau thấu tâm phế.

Cô còn có mặt mũi nào đi gặp Đằng Tế đây? Cô không xứng với anh! Không xứng.....

“Được, nếu tao đã không sống được, tao muốn Đằng Tế cùng mày chôn cùng ” Ông ta bỗng dừng mắt chứng icteri mà reo hò, ra sức đứng dậy nhắm phía vách tường.

Chứng icteri: chứng cuồng loạn

“Ông muốn làm gì?” Cô chấn động, vội vàng tiến lên ngăn cản ông ta, nhưng vẫn chậm một bước.

Ông ta dùng lực gõ vỡ lồng thủy tinh, trực tiếp ấn cái nút đỏ trên trên tường, bên dưới cái nút một màn hình tinh thể lỏng lập tức từ năm phút một giây bắt đầu đếm ngược.

“Ha ha..... Năm phút nữa, nơi này tất cả đều sẽ nổ thành bụi! Tất cả!” Ông lớn tiếng cuồng tiếu.

Cô nhìn chăm chăm cái tính thời gian đếm ngược kia, sắc mặt đại biến, thở dốc vì kinh ngạc. “Thiết bị tự hủy!”

“Bên trong mặt tường này trang bị một trái bom uy lực mười phần, chỉ cần vừa phát nổ, hết thảy nơi này đều sẽ biến mất, bao gồm mây, bao gồm Đằng Tế! Bao gồm tất cả mọi người, ha..... Tất cả mọi người đều theo tao và ‘Thần Thoại’ cùng nhau biến mất!” Ông ta toàn thân đầm máu kêu gào, nhưng ngay sau đó lại vì mất máu quá nhiều mà ngã xuống, tê liệt trên mặt đất mà thở hổn hển, hấp hối.

“Không!” Cô kinh hãi nhào về phía ông ta, quát vội: “Thẻ từ của ông đâu? Mở cửa ra! Mau mở ra!”

Cô có thể chết, bởi vì cô đáng tội, nhưng Đằng Tế không thể chết được! Cô phải báo cho anh..... nghĩ cách báo cho anh —

“Thẻ từ cũng không có cách mở ra..... Cái nút này là tao thay chính mình lưu đường chết, một khi ấn xuống, cửa tự động khóa chết..... mà hết hy vọng đi! Hì hì..... Ha ha.....” Lí Ma hữu khí vô lực cười, sắc mặt dần dần trắng bệch.

“Bất Hoạch! Em ở bên trong? Bất Hoạch!” Bộ đàm khóa điện tử đột nhiên vang lên tiếng kêu của Đằng Tế.

Cô kinh hoàng vọt tới cạnh cửa, áp sát vào bộ đàm gào vội với anh: “Đi mau! Lí Ma khởi động bom bên trong, nơi này sắp nổ tung, đi mau!”

“Cái gì?” Đằng Tế ở bên kia cánh cửa khiếp sợ biến sắc.

“Đi mau! Thông báo cho bọn Giang Tuân tới đón anh, các anh tất cả đều đi mau!” Cô lớn tiếng gào.

“Không, phải đi thì cùng nhau đi!”

Đặng Tế bắt buộc chính mình bình tĩnh, quan sát cấu tạo khóa cửa, lập tức lấy di động ra quay chụp khóa điện tử, chuyển cho Giang Tuân, cũng lấy bộ đàm cầu cứu Giang Tuân.

“Giang Tuân, có thể bảo Thần Thông mở cánh cửa này ra không?” Anh hỏi.

Xuyên qua vệ tinh truyền tới, Giang Tuân lập tức hồi đáp: “Không có biện pháp nào cả, sau khi Thần Thông quét qua nói cánh cửa này đã cắt điện khóa chết, không mở nổi.”

“Không.....” Tim Đặng Tế rơi thẳng xuống, sắc mặt biến tư lự.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Chúng tôi đã sắp đến rồi.....” Giang Tuân vội hỏi.

Đặng Tế không trả lời, anh trừng mắt nhìn cánh cửa kia, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại mất tắc lòng.

Anh nên làm gì bây giờ mới có thể cứu Bất Hoạch? Nên làm gì bây giờ?

“Đặng Tế, đi nhanh đi! Cánh cửa này không mở được..... Em van cầu anh đi mau! Đừng quản em!” Bất Hoạch bên trong cánh cửa thúc giục lần nữa.

“Em không đi, anh cũng không đi, anh đã nói rồi anh tuyệt không buông em ra.” Anh kiên định nói.

“Đừng như vậy! Đừng vì loại người như em mà anh làm chuyện ngu xuẩn như thế! Không đáng.....” Giọng nói của cô ghen ngào.

“Loại người như em? Em là loại người nào? Một người con gái đáng thương thiếu chút nữa bị cha ruột bóp chết mà vứt bỏ, một thiếu nữ vô tội bị kẻ xấu hãm hại lợi dụng, một sát thủ lãnh khốc tuyệt vọng với mọi

người..... Mặc kệ em là loại người gì, ở trong mắt anh cũng chỉ có một, đó chính là người phụ nữ anh yêu!” Đẳng Tế hai tay dán trên cửa, hận không thể xuyên qua cánh cửa chết tiệt này, ôm chặt lấy cô.

Cô trợn to hai mắt, nín thở, bị lời nói của anh thôi thúc rơi nước mắt.

Anh..... biết? Đã sớm biết chuyện cha cô? Đã sớm biết, lại một chút cũng không để ý, vẫn nguyện ý yêu cô?

Bịt miệng, cô không cho chính mình khóc thành tiếng, chỉ để mặc lệ không ngừng rơi xuống hai má.

Đủ rồi.....

Như vậy là đủ rồi.....

“Không còn thời gian nữa, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, Bất Hoạch, mau nghĩ cách mở khóa ra.” Anh lo lắng không thôi, thử muốn vặn bung khóa kia ra.

“Em đã tìm được cách mở cửa rồi, nhưng mà phải tốn một chút thời gian, anh đi trước.....” Cô đột nhiên nói.

Anh ngẩn ra, đau lòng trừng mắt nhìn cửa, dường như có thể thấy khuôn mặt nhỏ của cô giờ phút này đang nói dối vì muốn anh rời đi.

“Lí Ma đã nói cho em biết cách mở cửa, anh đi trước, ra bên ngoài chờ em.....” Cô lại nói.

“Nhìn thấy em, anh mới đi.” Anh đã quyết định, cô không ra được, anh liền lưu lại.

“Không cần! Đừng khiến em ngay cả chết cũng không an tâm! Van xin anh, hãy ngấm lại thay Ngũ Hành Kỳ Lân, ngấm lại thay Tường Hòa Hội Quán, ngấm lại thay của cha mẹ anh, ngấm lại, anh là ‘Kỳ Lân Vương’ mà!

Là hy vọng của bọn họ, đừng vì tình yêu không quan trọng này mà hy sinh vô ích, anh phải hiểu được lấy hay bỏ, mới có thể thành đại sự, không phải sao?” Cô tức giận hô to, chỉ trông mong anh có thể tỉnh ngộ, tình yêu chỉ là một phần nhỏ của đời người, cô không muốn trở thành chướng ngại vật của anh.

Nghe cô một hồi răn dạy, ngực anh đau đốn một trận.

Anh phải chọn lựa như thế nào? Anh mười chín năm qua đều vì Tường Hòa Hội Quán mà sống, thật vất vả tìm được người phụ nữ anh yêu chân thành, lại vẫn là vì gia tộc mà từ bỏ sao?

Thân là Kỳ Lân Vương, ngay cả tùy hứng nhỏ nhỏ muốn.....cùng người con gái yêu dấu cùng chết đi.....

Cũng không được phép sao?

“Đi đi! Chỉ cần anh nhớ rõ có người con gái từng thật lòng yêu anh, em đây liền.....chết cũng không tiếc.....” Cô dựa lưng vào cửa, nhẹ giọng nói.

Đặng Tế đau khổ nhắm hai mắt lại, khóc không ra nước mắt, vô thanh vô tức từ giữa cổ họng nuốt xuống bụng.

“Đặng Tế, Thần Thông quét hình được có bom sắp nổ mạnh trong tòa thành, anh cùng Bất Hoạch đi mau!” Tiếng gào sợ hãi của Giang Tuân phút chốc từ tai nghe truyền đến.

“Đi mau! Chỉ còn lại có một phút! Đi mau!” Cô lo âu thấp giọng gào.

Đặng Tế nắm chặt nắm đấm, tự mình cắn thù dùng đấm xuống cựa vài cái, mới nói: “Anh chờ em! Cho dù là người hay quỷ, cũng nhất định phải trở lại bên anh! Anh chờ em.....”

Cô kích động căn môi dưới, nước mắt rơi như mưa.

“Đồng ý với anh, nhất định phải trở lại bên anh!” Anh hô to.

“Em đồng ý với anh! Đi thôi! Đi ——” Cô vừa nói xong liền khàn giọng nghiêm túc kêu lên.

Đằng Tể xoay người chạy ra tầng ngầm, dọc theo con đường trở lại đại sảnh, trong tai truyền đến tiếng đếm ngược khẩn cấp lại kinh hãi của Giang Tuân.

“10, 9, 8, 7, 6, 5, 4.....”

Một đám thủ hạ chưa bị đánh ngã của Lí Ma còn không biết chết sống tiến lên ngăn cản Đằng Tể, anh như sấm vọt đánh mở một con đường sống, thẳng hướng ra khỏi cửa lớn tòa thành.

“3, 2,1!”

Anh cấp tốc xuyên qua vườn hoa, ngay tại khoảnh khắc chân trước vừa bước ra bên ngoài tường vây kia, tòa thành phía sau liền ầm vang một tiếng nổ, tuôn ra một đám hỏa diễm cuồng liệt, biến toàn bộ tòa công trình kiến trúc này tất cả đều chấn vỡ.

Uy lực nổ mạnh đi kèm ngọn lửa lui ra, đánh bay Đằng Tể ra ngoài vài mét, anh té rớt trong bụi cỏ, lăn vài vòng, mới dừng lại bất động.

“Đằng Tể, anh không sao chứ? Đằng Tể?” Giang Tuân lấy tai nghe hỏi thăm tình hình của anh.

Anh chậm rãi ngồi dậy, không đáp lại, chỉ là bi thương đau xót nhìn chằm chằm tòa thành đã hóa thành gạch ngói vụn bụi mù, đang bốc cháy trong ngọn lửa mãnh liệt, tất cả cảm giác dường như cũng theo trôi đi.....

“Thần Thoại” của Lí Ma đã tan biến, mà “Thần Thoại” của anh đâu?

Anh tin, cho dù thời không chuyển dời, “Thần Thoại” của anh cũng bất tử, mãi mãi khắc ở trong tim anh.....

Mãi mãi.

THẦN THOẠI MA VƯƠNG

Bồng Vũ

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Vĩ thanh

Cả một năm đã qua, Tường Hòa Hội Quán chẳng những trấn chỉnh trật tự bị “Thần Thoại” làm rối loạn, càng bởi vì Kỳ Lân Vương Đăng Tế ra mặt xử lý “Thần Thoại” mà cứu được nhiều người, khiến danh thanh của Tường Hòa Hội Quán càng thêm vang dội, lượng nhân mạch mở rộng, nhân sĩ quan trọng hai giới chính thương toàn thế giới dường như đều thành hữu hảo đồng minh của Tường Hòa Hội Quán, bởi vậy, trong thời gian ngắn thế lực của Tường Hòa Hội Quán như mặt trời ban trưa, lập tức vượt qua lãnh thổ trước kia, nghiễm nhiên trở thành một tập đoàn tài chính khổng lồ mang tính toàn cầu, tương lai phát triển được chú mục.

Trong khoảng thời gian này, Ngũ Hành Kỳ Lân đều bận về công việc gia tộc, thường xuyên bay đến các nơi trên thế giới, ngược lại rất ít tụ vào cùng nhau, cho đến trước đêm cuối năm tết âm lịch, mọi người mới lục tục bay trở về Thượng Hải Kỳ Lân Cư, chuẩn bị nghỉ lễ.

Kỳ Lân Cư đang giăng đèn kết hoa dưới sự trang trí của phu nhân Kim Kỳ Lân Ngọc Vô Hà và Đặng Phi, không khí vui mừng náo nhiệt, không khí lễ mừng năm mới nồng hậu, làm cho Phương Khoát, Vũ Tuyệt Luân cùng Đinh Lực mới trở về từ nước ngoài đều cảm nhận được sự ấm áp.

Chỉ là, ấm áp như vậy lại dường như không cuốn hút được Đăng Tế, tuy rằng anh vẫn cuồng ngạo sắc bén giống như trước đây, nói chuyện sắc bén không buông tha người ta, nhưng, chính là thiếu đi một chút sức sống.

Thật giống như..... linh hồn bị rút hết, tất cả vui giận đều chỉ là biểu tượng.

Ngũ Hành Kỳ Lân đều biết, cái chết của Bất Hoạch chẳng khác nào như muốn mạng của anh ta, tình yêu của anh đối với người kia, sâu đến mức có thể bất cần mọi thứ.....

Vừa nghĩ đến Đăng Tế thiếu chút nữa lựa chọn cùng chết với Bất Hoạch, mọi người vẫn còn nỗi khiếp sợ, bọn họ không thể không cảm kích Bất Hoạch có thể khuyên tỉnh anh lấy đại cục làm trọng, mới cho bọn họ không mất đi một người lãnh đạo vương giả.

Nhưng, kết quả như vậy vẫn làm cho người ta xót mũi, sau vụ nổ đó, Giang Tuân cùng Thần Thông không chỉ một lần trở lại phế tích tòa thành đi dò xét, nhưng mà đều không có phản ứng sinh mệnh, nơi đó, đã thành một mảnh tĩnh mịch.....

Đăng Phi sợ anh trai luẩn quẩn trong lòng, một năm này cứ canh giữ ở bên người anh, không dám bỏ mặc anh một mình. Ngũ Hành Kỳ Lân cố ý tránh nhắc tới Bất Hoạch trước mặt anh, nhưng lúc riêng, bọn họ vẫn thường xuyên nhắc tới người phụ nữ duy nhất khiến bọn họ tin phục.

Bọn họ nghĩ không ra, trừ cô ra, còn có ai đủ tư cách trở thành phu nhân của Kỳ Lân Vương, cô vừa chết, vị trí này chỉ sợ khi Đăng Tế sinh thời đều sẽ trống không.

Về phần Đăng Tế, một năm nay, anh chưa bao giờ biểu lộ nhớ nhung của anh với Bất Hoạch trước mặt bất cứ ai, chỉ có ngẫu nhiên lúc một mình, trên mặt anh mới hiện ra vẻ mặt đang chờ đợi gì đó.

“Anh đang đợi người sao?” Đăng Phi từng hỏi qua anh như vậy.

“Có lẽ, cái anh chờ là một con ma.....” Anh tự giễu nở nụ cười.

Nói thực ra, anh cũng không cầu xa xỉ, cái gì cũng tốt, là người hay quý..... hoặc là một sợi phương hồn, chỉ cần cho anh gặp lại cô một lần, anh liền bằng lòng buông.....

Chỉ cần gặp lại cô một lần là tốt rồi.

[Bạn đang đọc truyện tại alobooks.vn]

Đêm nay, anh lại một mình một người mang theo bình rượu nghiêng dựa trên mái cong của Kỳ Lân Vương Hành Quán, gió lạnh thổi trường sam trắng trên thân người đơn bạc của anh, cũng thổi tán loạn mái tóc dài tùy tiện tung bay của anh, anh vừa uống rượu, vừa thì thào nói chuyện với bầu trời đen kịt.

“..... Em vì sao còn chưa tới..... Anh đã chờ rất lâu rất lâu.....”

Bầu trời không có tiếng vọng nào, nhưng cửa chính của Kỳ Lân Cư dường như có chút xôn xao, một trận tiếng ồn ào truyền đến, nhóm thủ vệ của Kỳ Lân Cư lũ lượt chạy nhanh.

“Có người xâm nhập Kỳ Lân Cư!” Nhóm thủ vệ hô to cho nhau.

“Ai có bản lĩnh như vậy? Lại có thể xông vào Kỳ Lân Cư đề phòng nghiêm ngặt?” Anh lẩm bẩm tự nói, đứng thẳng dậy, từ mái hiên cao cao quan sát tình hình cửa chính.

Một cái bóng đen nhỏ gầy xuyên qua trong rừng, toàn thân hắc y, thân hình như quỷ my, dẫn tới thủ vệ nhóm thủ vệ quay vòng vòng, thậm chí đã kinh động bọn Giang Tuân, Ngũ Hành Kỳ Lân chia nhau từ Hành Quán chạy ra, đồng thời ra tay truy bắt.

Anh yên lặng nhìn bóng người kia, chỉ thấy hắc thỉnh thoảng nhảy vút lên cao, thỉnh thoảng lộn người trên không, thân thủ tốt đến nỗi khiến người ta

lúu lúu, ngay cả Vũ Tuyết Luân cùng Phương Khoát đều không ngăn được hẳn.

Đặng Tế lạnh lùng nheo mắt lại, ngay tại lúc Lâm Thiên Túng đang chuẩn bị nổ súng bắn, anh thả người nhảy xuống, lùi thẳng đến phía sau người nọ, thấp giọng kêu: “Tất cả đều lui ra, để ta tới!”

Lâm Thiên Túng thu hồi súng, Giang Tuân cùng Đinh Lực, Vũ Tuyết Luân cùng Phương Khoát, mọi người toàn lui đến một bên xem cuộc chiến, giao người tới cho Đặng Tế đối phó.

Người nọ cùng Đặng Tế vừa giao thủ, động tác đột nhiên thay đổi, trở nên càng lưu loát, càng gọn gàng, mà Đặng Tế cũng dường như vô cùng thuận tay, hai người anh tới tôi đi, nói đang đánh nhau, không bằng nói là nhảy với nhau.....

“O?” Giang Tuân như là phát hiện ra điều gì, không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Tiếp theo, Đặng Tế chụp lại một cái, bắt được tay người nọ, cánh tay dùng một chút lực, lập tức nắm người nọ lên, không để ý ánh mắt kinh ngạc của những người ở sân, mang theo hẳn chạy thẳng đến Kỳ Lâm Vương Hành Quán.

“Đây là.....” Nhóm thủ vệ toàn bộ tròn tròn mắt.

Chỉ có Ngũ Hành Kỳ Lâm nhìn ra manh mối, bọn họ nhìn nhau thoáng qua, không thể tưởng tượng nổi cười ra tiếng, “Thật sự là kỳ tích, người Đặng Tế chờ, rốt cục đã xuất hiện rồi.....”

Đặng Tế mang theo người nọ giống gió xoáy cuốn về Hành Quán, vừa vào trong phòng, anh liền kéo quần áo của người nọ, trực tiếp hôn lên cặp môi đỏ mọng che giấu dưới tấm khăn đen kia.

Nóng.....

Sống.....

Hơn 360 ngày, người mà anh đợi đến, không phải ma, là người.....

Người trong lòng còn sống.....

Bất Hoạch lệ đã sớm chảy đầy mặt, cuồng nhiệt đáp lại anh, bởi vì đã phân cách một năm, nhiều ngôn từ hơn cũng không so được với một nụ hôn đến tha thiết chân thành.

Đằng Tể sát sao ôm lấy cô, người phụ nữ yêu dấu biến mất mà trở lại, ngay cả anh không tin quỷ thần cũng không nhận được muốn thành kính cảm ơn.

“Làm sao trốn ra được?” Anh thở hỗn hển, buông môi cô ra, nắm mặt cô hỏi.

“Là Bất Loạn..... cô ấy đột nhiên xuất hiện, ở thời điểm cuối cùng dùng súng ống phóng rocket loại nhỏ của cô ấy bắn thủng bức tường dày bên cạnh khóa điện tử, đánh ra một lối đi, cho em trốn ra.....” Cô lệ nóng doanh tròn nói.

Một khắc mạo hiểm kia, đầu óc của Bất Loạn dường như dưới kích thích của thuốc mê và thuốc giải độc, đột nhiên tỉnh lại, sau đó ngoài dự kiến của cô đã cứu cô.....

“Cô không thể chết được! Vui vẻ mà sống tiếp, ngay cả phần của tôi cũng cùng sống tiếp .”

Đây là lời cuối cùng của Bất Loạn để lại cho cô.

“Nếu đã không chết, vì sao không đến gặp anh?” Nụ hôn của anh mang theo giọng điệu thăm oán hôn sạch nước mắt của cô, tham lam hút hơi thở

ấm áp của cô.

“Em không kịp chạy ra, lưng bị bóng, ngất đi, chờ em tỉnh lại, người đã ở Anh, có ba lão tiên sinh đặc biệt chăm sóc em” Cô theo dõi anh, không nói thêm gì nữa.

Anh ngây dại, dường như lập tức biết người cô nói ba “lão tiên sinh đặc biệt” là ai!

Các sư phụ của anh.....

“Ba lão gia này thế mà lại giấu anh ——” Anh thấp giọng phỉ phui.

“Nghe nói, là cha anh gọi bọn họ tới cứu em.” Cô lại nói.

Anh lúc này càng kinh ngạc!

Cha anh?

“Là ông bảo em tĩnh dưỡng thân thể cho tốt, lại học thêm chút thứ nên học..... Lại đến gặp anh.” Mặt cô ửng đỏ, xấu hổ nói rõ một năm nay kỳ thật vẫn tiếp thu dạy dỗ của người mà Kỳ Lân Vương tiền nhiệm phái đến, để chuẩn bị trợ giúp Đăng Tế quản lý Tường Hòa Hội Quán.

Đăng Tuấn, căn bản là coi cô trở thành con dâu ở bồi dưỡng.....

Đăng Tế đột nhiên có cảm giác, anh tựa như Tôn Ngộ Không trở mình không ra khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai, vĩnh viễn cũng không thăng được vị phụ thân khôn khéo lợi hại kia của mình.

Cảm phục cười thán một tiếng, anh có lẽ cũng đoán được dụng ý của phụ thân, dùng sức ôm thắt lưng cô, trêu chọc hỏi: “Như vậy, em đã học được cái thứ ‘nên học’ gì đó chưa?”

“Anh có thể nghiệm thu một chút.” Cô bướng bỉnh chớp mắt.

Nhìn cô trở nên hồn nhiên, ngực anh nóng lên, hai tay bó lại, mãnh liệt hôn mắt cô, mũi cô, môi cô.....

Lửa nóng cuồng tình đuổi đi hàn ý trong Hành Quán, anh ôm lấy cô đi vào phòng ngủ của anh, hai người tư triền lưu luyến, tình triều cuộn cuộn mà đến, khi anh cởi bỏ quần áo của cô, mới rõ ràng phát hiện trên lưng cô còn lưu một vết sẹo bỏng bằng lòng bàn tay, kỳ lạ là, vết sẹo kia thoát nhìn lại giống một con kỳ lân ngẩng đầu bay lên trời.....

Cúi đầu hôn vết sẹo mỹ lệ kia, anh không khỏi lộ ra thỏa mãn vui sướng mỉm cười.

Cô, đã định sẵn nên là người phụ nữ của Kỳ Lân Vương!

Cô, là “Thần Thoại” mãi mãi của anh.

HẾT